A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített harmadik tanács)

2022. június 1.*

„Gazdasági és monetáris unió – Bankunió – A hitelintézetekre és bizonyos befektetési vállalkozásokra vonatkozó egységes szanálási mechanizmus (ESZM) – Valamely intézmény fizetésképtelensége vagy valószínűleg fizetésképtelenné válása esetén lefolytatandó szanálási eljárás – A Banco Popular Español szanálási programjának ESZT általi elfogadása – A meghallgatáshoz való jog – Indokolási kötelezettség – A 806/2014/EU rendelet 18. és 20. cikke – Szerződésen kívüli felelősség”

A T-523/17. sz. ügyben,

az **Eleveté Invest Group, SL** (székhelye: Madrid [Spanyolország]) és a mellékletben megnevezett többi felperes[1] (képviselik őket: B. Cremades Roman, J. López Useros, S. Cajal Martín és P. Marrodán Lázaro ügyvédek)

felpereseknek

az **Európai Bizottság** (képviselik: L. Flynn és A. Steiblytė, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: J. Rivas Andrés ügyvéd)

és

az **Egységes Szanálási Testület** (ESZT) (képviselik: J. King és M. Fernández Rupérez, meghatalmazotti minőségben, segítőik: B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch és S. Ianc ügyvédek)

alperesek ellen,

támogatják őket:

a **Spanyol Királyság** (képviselik: J. Rodríguez de la Rúa Puig és L. Aguilera Ruiz, meghatalmazotti minőségben)

és

a **Banco Santander, SA** (székhelye: Santander [Spanyolország], képviselik: J. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde, D. Sarmiento Ramírez-Escudero és J. Remón Peñalver ügyvédek)

beavatkozó felek,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

[1] A többi felperes felsorolását csak a feleknek kézbesített változat melléklete tartalmazza.

először is az ESZT ügyvezetői testületének a Banco Popular Español, SA szanálási programjának elfogadásáról szóló, 2017. június 7-i SRB/EES/2017/08 határozata, valamint a Banco Popular Español S. A. szanálási programjának jóváhagyásáról szóló, 2017. június 7-i (EU) 2017/1246 bizottsági határozat (HL 2017. L 178., 15. o.; helyesbítés: HL 2017. L 320., 31. o.) megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme, másodszor a felperesek által az említett határozatok következtében állítólagosan elszenvedett kár megtérítése iránt az EUMSZ 268. cikk alapján benyújtott kérelme, harmadszor pedig az ideiglenes értékelés semmisségének megállapítása és kártérítés iránt benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács),

tagjai: M. van der Woude elnök, M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (előadó) és G. Steinfatt bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2021. június 16-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

I. Jogi háttér

1 A 2008-as pénzügyi válságot követően döntés született arról, hogy az Európai Unión belül létre kell hozni a pénzügyi szolgáltatások belső piacának egészére vonatkozó, átfogó és részletes egységes szabálykönyvre épülő és egy egységes felügyeleti mechanizmusból, valamint a betétbiztosításra és a bankszanálásra vonatkozó új keretből álló európai bankuniót.

2 A bankunió felé tett első lépés az egységes felügyeleti mechanizmusnak (SSM) az Európai Központi Banknak a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokkal történő megbízásáról szóló, 2013. október 15-i 1024/2013/EU tanácsi rendelet (HL 2013. L 287., 63. o.) általi létrehozásából állt. E rendelet (12) preambulumbekezdése szerint az SSM-nek biztosítania kell, hogy a hitelintézetek prudenciális felügyeletével kapcsolatos uniós szakpolitika koherens és hatékony módon valósuljon meg, valamint hogy a pénzügyi szolgáltatások egységes szabálykönyve azonos módon vonatkozzon valamennyi érintett tagállamban lévő hitelintézetre, továbbá hogy e hitelintézetek egyéb, nem prudenciális mérlegelésektől mentes, legmagasabb minőségű felügyelet alá tartozzanak. E célból az 1024/2013 rendelet a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokat bíz az Európai Központi Bankra (EKB) annak érdekében, hogy hozzájáruljon a hitelintézetek biztonságához és stabilitásához, valamint a pénzügyi rendszer Unióban és az egyes tagállamokban való stabilitásához.

3 Ezt követően elfogadták a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról

szóló, 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL 2014. L 173., 190. o.; helyesbítések: HL 2019. L 165., 129. o.; HL 2021. L 104., 5. o.). Ezen irányelv (1) preambulumbekezdése a következőképpen szól:

„A pénzügyi válság rávilágított, hogy hiányoznak a megfelelő uniós szintű eszközök az instabil vagy csődhelyzetbe került hitelintézetek és befektetési vállalkozások […] hatékony kezelésére. Ilyen eszközökre különösen a fizetésképtelenség megelőzése vagy – annak bekövetkezése esetén – a negatív következmények minimalizálása érdekében van szükség, ami az érintett intézmény rendszerszintű jelentőségű funkcióinak megőrzésével érhető el. A válság során ezek a kihívások jelentős kényszerítő erővel bírtak abban a döntésben, hogy a tagállamok megmentsék az adófizetők pénzét használó intézményeket. A hiteles helyreállítási és szanálási keretrendszer célkitűzése az, hogy a lehető legnagyobb mértékben szükségtelenné tegye az ilyen fellépéseket.”

4 A 2014/59 irányelv célja a bankok szanálására vonatkozó nemzeti rendelkezések Unión belüli közös harmonizációs minimumszabályainak a megállapítása, és előír egy, a szanálási hatóságok közötti együttműködést a határokon átnyúló bankok csődje esetén. E tekintetben a 2014/59 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése többek között előírja, hogy minden tagállam kijelöl egy, vagy kivételesen több szanálási hatóságot, amely felhatalmazást kap a szanálási eszközök alkalmazására és a szanálási hatáskörök gyakorlására.

5 Ugyanakkor, tekintettel egyrészt arra, hogy a 2014/59 irányelv nem vezetett a szanálás területén a döntéshozatali folyamat központosításához, hogy alapvetően az egyes tagállamok nemzeti hatóságai számára elérhető közös szanálási eszközökről és hatáskörökről rendelkezett, és meghagyta e hatóságok mérlegelési mozgásterét ezen eszközök alkalmazása, illetve a nemzeti szanálásfinanszírozási rendszerek igénybevétele tekintetében, másrészt pedig arra, hogy ezen irányelv nem akadályozta meg teljes mértékben, hogy a tagállamok különálló és esetleg következetlen döntéseket hozzanak a határokon átnyúló tevékenységű csoportok szanálása kapcsán, egy Egységes Szanálási Mechanizmus (ESZM) létrehozásáról határoztak.

6 Így a bankunió létrehozását célzó második lépés a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az ESZM keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 372., 9. o.) elfogadásából állt.

7 A 806/2014 rendelet (12) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„A belső piac kiteljesítése érdekében alapvető fontosságú, hogy a fizetésképtelenné vált intézményekre – és ezen belül az uniós szinten előteremtett források felhasználására – vonatkozóan hatékony szanálási döntések szülessenek az Unióban. Az ilyen intézmények fizetésképtelensége nemcsak azoknak a piacoknak a pénzügyi stabilitására gyakorol hatást, ahol azok közvetlenül működnek, hanem az uniós pénzügyi piac egészére is. Az, hogy valamennyi tagállamra kiterjedően biztosított legyen az ilyen intézmények szanálásának hatékony finanszírozása, nem csupán azoknak a tagállamoknak áll érdekében, amelyekben az intézmények működnek, hanem általánosságban véve minden tagállamnak, mivel ezáltal biztosíthatók az egyenlő versenyfeltételek, és javítható a belső piac működése. A belső piacon szorosan összekapcsolódnak a bankrendszerek, az intézmények csoportjai nemzetköziek, és az intézmények nagy arányban rendelkeznek külföldi eszközökkel. Egységes Szanálási Mechanizmus nélkül az egységes felügyeleti mechanizmusban részt vevő tagállamokban jelentkező intézményi válságok a mechanizmusban részt nem vevő tagállamokban is súlyosabb rendszerszintű

következményekkel járnának. Az Egységes Szanálási Mechanizmus létrehozása fokozni fogja a részt vevő tagállamokban levő intézmények stabilitását, és megelőzi a válságok tovagyűrűzését a részt nem vevő tagállamokba, így megkönnyítve a belső piac, mint egész működését. Az együttműködésre irányuló mechanizmusoknak egyértelműeknek kell lenniük mind a részt vevő, mind a részt nem vevő tagállamokban létrehozott intézményekre nézve, és a pénzügyi szolgáltatások helyszíneként szolgáló egyetlen tagállammal, illetve a tagállamok egyetlen csoportjával szemben sem alkalmazható közvetett vagy közvetlen megkülönböztetés.”

8 A 806/2014 rendelet célja annak 1. cikkének első bekezdése szerint, hogy egységes szabályokat és egységes eljárást írjon elő a 2. cikkben említett, a részt vevő tagállamokban letelepedett szervezetek, vagyis azon bankok szanálására vonatkozóan, amelyek székhely szerinti felügyeleti hatósága az EKB vagy a nemzeti illetékes felügyeleti hatóság az olyan tagállamokban, amelyek pénzneme az euró, illetve az olyan tagállamokban, amelyek pénzneme nem az euró, de az 1024/2013 rendelet 7. cikkével összhangban szoros együttműködést alakítottak ki (lásd a 806/2014 rendelet (15) preambulumbekezdését).

9 A 806/2014 rendelet 1. cikkének második bekezdése előírja, hogy ezeket az egységes szabályokat és az egységes eljárást az e rendelet 42. cikkével összhangban létrehozott Egységes Szanálási Testület (ESZT) az Európai Unió Tanácsával és az Európai Bizottsággal, valamint a nemzeti szanálási hatóságokkal együtt alkalmazza az ugyanezen rendelet által létrehozott ESZM keretében. Azt is előírja, hogy az ESZM az Egységes Szanálási Alapra (ESZA) támaszkodik.

10 A 806/2014 rendelet 16. cikkének (1) bekezdése alapján az ESZT szanálási intézkedés meghozataláról határoz valamely, egy részt vevő tagállamban letelepedett pénzügyi vállalkozás vonatkozásában, ha teljesül az e rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében rögzített három feltétel.

11 Az első feltétel megköveteli, hogy a szervezet fizetésképtelen legyen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné váljon. E feltétel értékelését az ESZT-vel folytatott konzultációt követően az EKB vagy az ESZT végzi, és azt teljesítettnek kell tekinteni, ha a szervezet a 806/2014 rendelet 18. cikkének (4) bekezdésében felsorolt helyzetben vagy helyzetekben van.

12 A második feltétel azt feltételezi, hogy észszerűen nem várható, hogy bármilyen alternatív magánszektorbeli intézkedéssel vagy felügyeleti intézkedéssel észszerű időn belül megelőzhető lehet a szervezet csődje.

13 A harmadik feltétel azt vonja maga után, hogy valamely szanálási intézkedésre közérdekből legyen szükség, vagyis hogy az a szanálás céljának vagy céljainak az eléréséhez szükséges legyen, míg a szervezet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása révén e célok nem valósulnának meg ugyanolyan mértékben.

14 A 806/2014 rendelet 14. cikke szerint a szanálási célok a következők: a kritikus funkciók folytonosságának biztosítása; a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős káros hatások kiküszöbölése, különösen a dominóhatás megakadályozása révén; az állami források védelme a rendkívüli állami pénzügyi támogatásra támaszkodás minimalizálása révén; a betétesek és befektetők védelme, valamint az ügyfelek pénzeszközeinek és vagyonának védelme.

15 A 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a szanálási intézkedések meghozatalát vagy a releváns tőkeinstrumentumok leírására, illetve átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlását megelőzően az ESZT gondoskodik arról, hogy az érintett szervezet

eszközeinek és kötelezettségeinek méltányos, prudens és reális értékelését minden állami hatóságtól – beleértve az ESZT-t és a nemzeti szanálási hatóságot –, valamint az érintett szervezettől független személy végezze.

16 A 806/2014 rendelet 20. cikkének (15) bekezdése szerint az értékelés a szanálási eszköz alkalmazására vagy a szanálási hatáskör gyakorlására vonatkozó döntés, illetve a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlására irányuló döntés szerves részét képezi.

17 Amennyiben a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek teljesülnek, az ESZT szanálási programot fogad el.

18 A szanálási eljárás keretében eljárva az ESZT-nek, a Tanácsnak és a Bizottságnak biztosítania kell, hogy a szanálási intézkedést a 806/2014 rendelet 15. cikkében felsorolt bizonyos elvekkel összhangban hozzák meg, amelyek között szerepel az az elv, miszerint a szanálás alatt álló intézmény részvényesei viselik az első veszteségeket, valamint az az elv, miszerint egyetlen hitelező sem viselhet annál nagyobb veszteséget, mint amelyet akkor viselt volna, ha a szanálási intézkedéssel érintett szervezetet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében számolták volna fel.

19 A szanálási programban az ESZT meghatározza a szanálási eszközök alkalmazását. A 806/2014 rendelet 22. cikkének (2) bekezdése felsorolja a rendelkezésre álló különböző szanálási eszközöket, azaz a következőket: vagyonértékesítési eszköz, áthidaló intézményi eszköz, eszközelkülönítési eszköz és hitelezői feltőkésítési eszköz.

20 A szanálási programban az ESZT a 806/2014 rendelet 21. cikkében előírt feltételek mellett gyakorolhatja az érintett szervezet tőkeinstrumentumainak a leírására vagy átalakítására vonatkozó jogkört is. A 806/2014 rendelet 19. cikke szerint valamely szanálási intézkedés állami támogatás nyújtását vagy az ESZA igénybevételét is magában foglalhatja.

21 A 806/2014 rendelet 18. cikkének (7) bekezdése szerint az ESZT a szanálási programot annak elfogadását követően közvetlenül továbbítja a Bizottságnak. A szanálási programnak az ESZT általi továbbítását követő huszonnégy órán belül a Bizottság vagy támogatja a szanálási programot, vagy kifogást emel ellene annak diszkrecionális szempontjaira vonatkozóan az e bekezdés harmadik albekezdésében előírt esetektől – vagyis a közérdek kritériumának nem teljesítése vagy az ESZA-ból biztosított összeg jelentős módosítása – eltérő esetekben. Ami ez utóbbi diszkrecionális szempontokat illeti, a szanálási program ESZT általi továbbítását követő tizenkét órán belül a Bizottság arra vonatkozó javaslatokat tehet a Tanácsnak, hogy emeljen kifogást a szanálási program ellen azzal az indokkal, hogy az nem teljesíti a közérdek kritériumát, vagy hagyja jóvá vagy kifogásolja az ESZA-ból biztosított összeg ESZT által elfogadott szanálási programban előírt jelentős módosítását. A szanálási program csak abban az esetben léphet hatályba, ha a Tanács vagy a Bizottság annak ESZT általi továbbítását követő huszonnégy órán belül nem emel kifogást.

22 A 806/2014 rendelet 18. cikkének (9) bekezdése kimondja, hogy az ESZT biztosítja, hogy az érintett nemzeti szanálási hatóságok meghozzák a szanálási program végrehajtásához szükséges szanálási intézkedéseket. A szanálási programot e hatóságoknak kell címezni, amelyekben felszólítják őket arra, hogy az ugyanezen rendelet 29. cikkének megfelelően a szanálási hatásköröket gyakorolva hozzák meg az annak végrehajtásához szükséges valamennyi intézkedést.

23 A szanálási intézkedés elfogadását követően a 806/2014 rendelet 20. cikkének (16) bekezdése alapján az ESZT gondoskodik arról, hogy sor kerüljön egy független személy által elvégzett értékelésre annak meghatározása érdekében, hogy a részvényesek és a hitelezők jobb elbánásban részesültek volna-e, ha a szanálás alá vont intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá vonták volna. Ezen értékelés a 806/2014 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján ahhoz vezethet, hogy kártalanítja a részvényeseket vagy a hitelezőket, ha a szanálás keretében jelentősebb veszteségeket szenvedtek el, mint amelyeket a rendes fizetésképtelenségi eljárás alapján történő felszámolás során szenvedtek volna el.

II. A jogvita előzményei és a kereset előterjesztését követő tényállás

24 A felperesek, az Eleveté Invest Group, SL és az a 19 természetes vagy jogi személy, akiknek a neve a mellékletben szerepel, a Banco Popular Español, SA (a továbbiakban: Banco Popular) részvényesei voltak, illetve a Banco Popular által kibocsátott, kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumokkal és járulékos tőkeinstrumentumokkal rendelkeztek azt megelőzően, hogy ez utóbbival szemben szanálási programot fogadtak volna el.

A. A Banco Popularnak a szanálási program elfogadása előtti helyzetéről

25 A Banco Popular csoport, amelynek az anyavállalata a Banco Popular volt, a szanálás időpontjában a hatodik legnagyobb spanyol bankcsoport volt.

26 2016-ban a Banco Popular 2,5 milliárd eurós tőkeemelést hajtott végre.

27 2016. december 5-én az ESZT ügyvezetői testülete elfogadta a Banco Popular csoport szanálási tervét (a továbbiakban: 2016. évi szanálási terv). A 2016. évi szanálási tervben előnyben részesített szanálási eszköz a 806/2014 rendelet 27. cikkében előírt hitelezői feltőkésítési eszköz volt.

28 2017. február 3-án a Banco Popular közzétette a 2016. évi éves jelentését, amelyben bejelentette, hogy 5,7 milliárd euró összegű rendkívüli tartalékra van szüksége, ami 3,485 milliárd euró konszolidált veszteséghez, valamint új elnök kinevezéséhez vezetett.

29 2017. február 10-én a DBRS Ratings Limited (DBRS) (jelenleg DBRS Morningstar) negatív kilátással leminősítette a Banco Populart az alaptőkéjének a fenti 28. pontban említett éves jelentésében előírtnál nagyobb nettó veszteség miatt meggyengült helyzetére, valamint a Banco Popular arra irányuló erőfeszítéseire tekintettel, hogy csökkentse a még magas, nem jól teljesítő eszközök készletét.

30 2017. április 3-án a Banco Popular bejelentette a belső könyvvizsgálatok eredményét, és egyúttal jelezte, hogy szükség lehet a 2016. évi éves jelentés kiigazítására. E kiigazításokat a Banco Popular 2017 első negyedévére vonatkozó pénzügyi beszámolóban végezték el.

31 2017. április 10-én a Banco Popular részvényeseinek közgyűlésén az igazgatótanács elnöke bejelentette, hogy a bank – a csoport saját tőkére és a nem jól teljesítő eszközök mértékére tekintettel fennálló helyzetéből kifolyólag – vagy tőkeemelést vagy társasági ügyletet tervez. A Banco Popular vezérigazgatóját kevesebb mint egy évvel a hivatalba lépését követően leváltották.

32 A pénzügyi eredmények kiigazításának szükségességére vonatkozó, 2017. április 3-i bejelentést követően a DBRS április 6-án negatív kilátásait fenntartva leminősítette a Banco Popular. A Standard & Poor's 2017. április 7-én, a Moody's Investors Service (a továbbiakban: Moody's) pedig 2017. április 21-én negatív kilátással szintén leminősítette a Banco Popular.

33 2017 áprilisában a Banco Popular magánértékesítési eljárást indított egy erős versenytárs részére történő értékesítése céljából, ami visszaállította volna pénzügyi helyzetét. 2017. június 10-ében határozták meg, majd 2017. június végéig eltolták az arra vonatkozó határidőt, hogy a Banco Popular felvásárlásában érdekelt esetleges vevők benyújtsák ajánlataikat.

34 2017. május 5-én a Banco Popular benyújtotta a 2017. első negyedévre vonatkozó pénzügyi beszámolóját, amelyben 137 millió euró összegű veszteséget jelentett be.

35 2017. május 12-én a Banco Popular esetében a likviditásfedezeti követelmény *(Liquidity Coverage Requirement)* a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o., helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.) 460. cikke (2) bekezdésének c) pontjában meghatározott 80%-os minimális küszöb alá került.

36 2017. május 16-i levelében a Banco Santander, SA arról tájékoztatta a Banco Popular társaságot, hogy a magánértékesítési eljárás keretében nincs módjában kötelező érvényű ajánlatot tenni.

37 2017. május 16-án a Banco Popular a Comisión nacional del mercado de valoresnek (CNMV, nemzeti értékpiaci bizottság, Spanyolország) egy releváns tényre vonatkozó közlésében jelezte, hogy potenciális vevők érdeklődésüket fejezték ki a magánértékesítési eljárásban, azonban egyetlen kötelező érvényű ajánlatot sem kapott.

38 2017. május 19-én a FITCH ügynökség hosszú távon leminősítette a Banco Popular.

39 2017. május 23-án Elke König, az ESZT elnöke interjút adott a Bloomberg televíziócsatorna számára, amely interjú során többek között a Banco Popular helyzetével kapcsolatban kérdezték.

40 2017 májusában számos újságcikk számolt be a Banco Popular nehézségeiről. Példaként meg kell említeni egy 2017. május 11-én az *elconfidencial.com* internetes oldalon közzétett, „Saracho fizetésképtelenség kockázata miatt elrendeli a Popular JP Morgan és Lazard számára való sürgős eladását" (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra) című cikket. E cikkben az szerepel, hogy a bank elnöke megbízta a JP Morgant és a Lazard-t a bank fizetésképtelenség kockázata miatti sürgős eladásának megszervezésével, amely kockázat a magánszemély és intézményi ügyfelek betétei tömeges kiáramlásának volt betudható, és hogy úgy vélte, hogy a bank életképessége biztosításának egyetlen módja a csoport egészének teljes és közvetlen eladása volt. A cikk megjegyzi, hogy „tekintettel a betétkivételek tartósságára és a külső finanszírozási források megszűnésére, a bankot a fizetésképtelenség komoly kockázata fenyegeti, és ezért [az elnöke] kénytelen a legdrasztikusabb intézkedés foganatosítására, és arra, hogy a szavatolótőke-arány javítása és az EKB követelményeinek való megfelelés érdekében fokozatosan tartózkodjon a bank eszközeinek az értékesítésétől".

41 2017. május 15-én az *elconfidencial.com* internetes oldalon közzétett, „Az EKB két hónapig felügyeli a Banco Populart az értékesítési folyamat során" (El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta) című cikk arról számolt be, hogy a Banco

Popularnak az elnöke által végrehajtott tervére az EKB azon vizsgálatát követően került sor, amely megerősítette a tartalékok hiányát. E cikk szerint az EKB ellenőrei arra a következtetésre jutottak, hogy a Banco Popular nehézségei az ingatlanpiaci kitettségének fedezetéül szolgáló tartalékok hiányához kapcsolódnak, és hogy el kell kerülni a betétek alkalomszerű kiáramlását. Ezen ellenőrök kifejezték a 2016. évi elszámolások bemutatásával kapcsolatos elégedetlenségüket is.

42 2017. május 31-én a Reuters ügynökség közzétette „Az EU-t figyelmeztetik a spanyolországi Banco Popular felszámolásának kockázatára” (La UE, advertida de riesgo de una resolución ordenada en Banco Popular) című cikket. E cikk többek között megemlíti, hogy az Unió egy névtelen vezető tisztviselője szerint az európai bankok egyik fő felügyelőszerve arra figyelmeztette az uniós tisztviselőket, hogy a Banco Popular szanálásra kerülhet, ha nem sikerülne vevőt találnia. E cikk szerint e tisztviselő jelezte továbbá, hogy az ESZT elnöke nemrégiben „korai előrejelzést” bocsátott ki, és kijelentette, hogy az ESZT a (Banco Popular) eljárást egy esetleges beavatkozás érdekében különös figyelemmel kíséri.

43 Ugyanezen a napon az ESZT sajtóközleményt tett közzé e cikk tartalmának a vitatása céljából.

44 2017. június első napjaiban a Banco Popularnak tömeges készpénzkivonással kellett szembenéznie.

45 2017. június 5-én reggel a Banco Popular benyújtott egy első, sürgősségi likviditási támogatás iránti kérelmet a Banco de Españához, majd délután egy másodikat, amely a jelentős készpénzforgalom miatt a kért összeg emelését tartalmazta. A Banco de España kérelme alapján és az EKB által a Banco Popular sürgősségi likviditási támogatás iránti kérelmének ugyanazon a napon végzett értékelését követően az EKB Kormányzótanácsa nem emelt kifogást a Banco Popular részére a 2017. június 8-ig terjedő időszakra nyújtandó sürgősségi likviditási támogatással szemben. A Banco Popular megkapta e sürgősségi likviditási támogatás egy részét, majd a Banco de España jelezte, hogy nincs abban a helyzetben, hogy a Banco Popular részére további sürgősségi likviditási támogatást nyújtson.

46 2017. június 6-án a DBRS és a Moody’s leminősítette a Banco Populart.

B. A szanálási program elfogadását megelőző egyéb tényekről

47 2017. május 23-án az ESZT megbízta a Deloitte-ot mint független szakértőt, hogy a 806/2014 rendelet 20. cikke alapján végezze el a Banco Popular értékelését.

48 2017. május 24-én az ESZT a 806/2014 rendelet 34. cikke alapján kérte a Banco Populartól az értékelésének megvalósításához szükséges információkat. 2017. június 2-án továbbá azt kérte a Banco Populartól, hogy szolgáltasson információkat a magánértékesítési eljárásra vonatkozóan, valamint hogy biztosítson hozzáférést az általa ezen eljárás keretében létrehozott biztonságos virtuális adatszobához.

49 2017. június 3-án az ESZT ügyvezetői testülete a Banco Popular értékesítése tárgyában elfogadta a Fondo de Reestructuración Ordenada Bancariának (FROB, rendezett banki szerkezetátalakítási alap, Spanyolország) címzett SRB/EES/2017/06 határozatot. Az ESZT jóváhagyta a Banco Popular FROB általi értékesítésére irányuló eljárás azonnali megindítását, és a 2014/59 irányelv 39. cikkének megfelelően közölte vele az értékesítésre vonatkozó követelményeket. Az ESZT jelezte különösen, hogy a FROB-nak fel kell vennie a kapcsolatot azzal az öt potenciális vevővel, amelyeket a magánértékesítési eljárás keretében felhívtak az ajánlattételre.

50 Az öt potenciális vevő közül kettő úgy döntött, hogy nem vesz részt az értékesítési eljárásban, egy vevőt pedig az EKB prudenciális okokból zárt ki.

51 2017. június 4-én a két potenciális vevő, a Banco Santander és a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), amelyek úgy döntöttek, hogy részt vesznek az értékesítési eljárásban, titoktartási megállapodást írt alá, és 2017. június 5-én hozzáférést kaptak a virtuális adatszobához.

52 2017. június 5-én az ESZT a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontja alapján elfogadta az első értékelést (a továbbiakban: 1. értékelés), amelynek az volt a célja, hogy olyan bizonyítékokat szolgáltasson, amelyek lehetővé teszik annak meghatározását, hogy teljesülnek-e a szanálási eljárás megindításának a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételei.

53 2017. június 6-án az EKB az ESZT-vel folytatott konzultációt követően a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése második albekezdésének megfelelően értékelést végzett a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozóan.

54 Ebben az értékelésben az EKB jelezte, hogy az előző hónapokban a Banco Popular likviditási helyzete jelentősen megromlott, ami elsősorban a betétállománya jelentős kimerülésének tudható be. A Banco Popular jelentős készpénzkivonással szembesült valamennyi ügyfélkör részéről. Az EKB felsorolta azokat az eseményeket, amelyek a Banco Popular által tapasztalt likviditási problémákhoz vezettek.

55 E tekintetben rámutatott arra, hogy 2017 februárjában a Banco Popular az éves beszámolójának benyújtásakor 5,7 milliárd euró összegű rendkívüli tartalék iránti igényt tárt fel, ami 2016-ban 3,485 milliárd euró veszteséghez, valamint a bank stratégiájának a felülvizsgálatát elindító, hosszú ideje hivatalban lévő elnökének a leváltásához vezetett. A további tartalékok és a gazdasági év végi veszteségek bejelentése 2017. február 10-én a Banco Popular DBRS általi leminősítését eredményezte, és komoly aggodalmat váltott ki a Banco Popular ügyfelei részéről, ami a betétek jelentős és váratlan kivonásában és az ügyfelek részéről a bank fióktelepeinél tett nagy számú látogatásokban nyilvánult meg.

56 Az EKB jelezte továbbá, hogy az, hogy a Banco Popular 2017. április 3-án *ad hoc* nyilatkozatot tett közzé, amely több belső ellenőrzésnek az intézmény pénzügyi kimutatásaira esetlegesen jelentős hatással járó eredményéről tájékoztatott, valamint annak megerősítése, hogy az intézmény vezérigazgatóját kevesebb mint egy évvel a hivatalba lépését követően leváltják, újabb betétkivonási hullámot indított el. Az EKB megjegyezte, hogy a betétkivonások e hullámához a következők is hozzájárultak:

– a Banco Popular Standard & Poor's általi 2017. április 7-i leminősítése;

– a Banco Popular azon 2017. április 10-i bejelentése, hogy nem fizet osztalékot, valamint hogy a szűkös saját tőke helyzete miatt és a nem teljesítő eszközök fedezetének az összehasonlító csoportjával való szükséges összehangolása érdekében szükség lehet tőkeemelésre vagy társasági ügyletre;

– a Banco Popular Moody's általi 2017. április 21-i leminősítése;

– a vártnál rosszabb 2017. első negyedévi eredmények nyilvánosságra hozatala;

– a fenti 40. és 41. pontban említett, 2017. május 11-i és 15-i cikkekhez hasonlóan azt sugalló negatív és folyamatos médiafigyelem, hogy a Banco Popular elnöke elrendelte a bank sürgős eladását a fizetésképtelenség vagy likviditáshiány közvetlen kockázata miatt, és hogy a banknak a felügyelő általi helyszíni ellenőrzések eredményeképpen további jelentős tartalékigénnyel kell szembenéznie.

57 Az EKB azt is megállapította, hogy a 2017. május 31. óta elveszett betétek azt követően lettek különösen jelentősek, hogy a médiában megjelent, hogy a bank felszámolás alá kerülhet, ha a folyamatban lévő értékesítési folyamat rövid időn belül nem jár sikerrel.

58 Ezenkívül az EKB megjegyezte, hogy bár a Banco Popular a korábbi hetekben különböző, likvid eszközöket előteremtő további intézkedéseket tett, és azok végrehajtását megkezdte, a realizált és várt beáramlások nagysága nem volt elegendő ahhoz, hogy a Banco Popular likviditási helyzetének a kimerülését az értékelés időpontjában orvosolja. Az EKB azt is jelezte, hogy még azon sürgős likviditási támogatás alkalmazásával is, amellyel szemben az EKB Kormányzótanácsa 2017. június 5-én nem emelt kifogást, az ebben az időpontban fennálló likviditási helyzet nem elegendő annak biztosításához, hogy a Banco Popular legkésőbb 2017. június 7-ig eleget tegyen kötelezettségeinek.

59 Az EKB úgy ítélte meg, hogy a Banco Popular által már elfogadott intézkedések nem voltak kellően hatékonyak a likviditási helyzete romlásának a megfordításához. Megállapította, hogy a Banco Popular az esedékessé váló kötelezettségei teljesítésére való képességének a biztosítása érdekében alternatív intézkedésként megpróbált társasági ügyletet, vagyis egy erősebb versenytársnak való értékesítését végrehajtani. Ugyanakkor az EKB megállapította, hogy figyelemmel a Banco Popular likviditási helyzetének romlására, azon bizonyíték hiányára, hogy a közeljövőben képes lenne likviditási helyzetének megfordítására, valamint arra, hogy a tárgyalások addig nem vezettek pozitív eredményre, az ilyen magánügylet megerősítése nem volt előrelátható olyan határidőn belül, amely lehetővé tette volna a Banco Popular számára, hogy az esedékesé váló tartozásait megfizesse, vagy más kötelezettségvállalásait teljesítse.

60 Az EKB megállapította, hogy ugyanakkor nincsenek rendelkezésre álló olyan felügyeleti vagy korai beavatkozási intézkedések, amelyek lehetővé tennék a Banco Popular likviditási helyzetének azonnali helyreállítását, és amelyek elegendő időt biztosítanának számára a társasági ügylet vagy más megoldás végrehajtására. A hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. június 26-i 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 176., 338. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 73. o.; HL 2017. L 20., 1. o.) 104. cikkének, a 2014/59/EK irányelv 27–29. cikkének vagy az 1024/2013/EU rendelet 16. cikkének a nemzeti átültetése alapján az EKB mint illetékes hatóság rendelkezésére álló intézkedések nem tudják biztosítani, hogy a Banco Popular – a likviditása megfigyelt romlásának mértékére és ütemére tekintettel – képes esedékessé váló tartozásait megfizetni vagy más kötelezettségeit teljesíteni.

61 Következésképpen az EKB, figyelembe véve különösen a betétek túlzott kiáramlását, a likviditás bank általi elvesztésének gyorsaságát, valamint azt, hogy a bank nem volt képes más likvid eszközöket előteremteni, megállapította, hogy arra utaló objektív tényezők állnak fenn, hogy a Banco Popular a közeljövőben valószínűleg nem képes esedékessé váló tartozásait megfizetni vagy más kötelezettségeit teljesíteni. Az EKB arra a következtetésre jutott, hogy a Banco Popular a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontja és (4) bekezdésének c) pontja értelmében fizetésképtelennek tekintendő, vagy mindenesetre a közeljövőben valószínűleg fizetésképtelenné válik.

62 2017. június 6-án a Banco Popular igazgatótanácsa arról tájékoztatta az EKB-t, hogy arra a következtetésre jutott, hogy a bank valószínűleg fizetésképtelenné válik.

63 Ugyanezen a napon a FROB kibocsátott egy, az értékesítési eljárásra vonatkozó információkat tartalmazó levelet (a továbbiakban: eljárási levél), amelyben az ajánlatok benyújtásának határidejét 2017. június 6-a éjfélben rögzítette.

64 Még mindig ugyanezen a napon a BBVA, a Banco Popular két potenciális vevőjének egyike arról tájékoztatta a FROB-t, hogy nem nyújt be ajánlatot.

65 Szintén 2017. június 6-án a Deloitte átadott az ESZT-nek egy második, a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján készített értékelést (a továbbiakban: 2. értékelés). A 2. értékelés célja az volt, hogy felbecsülje a Banco Popular eszközeinek és kötelezettségeinek értékét, felmérje, hogy a részvényesek és a hitelezők milyen elbánásban részesültek volna, ha a Banco Populart rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna, valamint hogy feltárja azokat az elemeket, amelyek lehetővé teszik az átruházandó részvényekre és tulajdonviszonyt megtestesítő értékpapírokra vonatkozó döntés meghozatalát, és amelyek lehetővé teszik az ESZT számára a vagyonértékesítési eszköz céljából a kereskedelmi feltételek meghatározását. Ezen értékelés többek között a Banco Popular gazdasági értékét a legjobb forgatókönyvben 1,3 milliárd euróra, a legkedvezőtlenebb forgatókönyvben mínusz 8,2 milliárd euróra, a legjobb becslések esetben pedig mínusz 2 milliárd euróra becsülte.

66 2017. június 7-én a Banco Santander benyújtott egy kötelező érvényű ajánlatot.

67 A 2017. június 7-i levélben a FROB tájékoztatta az ESZT-t, hogy a Banco Santander június 7-én 3 óra 12 perckor ajánlatot tett, és hogy a Banco Santander által a Banco Popular részvényeinek vételére tett árajánlata egy euró volt. A FROB jelezte, hogy az irányítóbizottsága a Banco Popular versenyeztetéses értékesítési eljárása nyertes ajánlattevőjeként elfogadta a Banco Santandert, és úgy határozott, hogy javasolja az ESZT-nek, hogy a Banco Popular tekintetében a szanálási program elfogadásáról szóló határozatában a Banco Santandert jelölje meg vevőként.

C. A Banco Popular 2017. június 7-i szanálási programjáról

68 2017. június 7-én az ESZT ügyvezetői testülete a 806/2014 rendelet alapján elfogadta a Banco Popular szanálási programjáról szóló SRB/EES/2017/08 határozatot (a továbbiakban: szanálási program).

69 A szanálási program 1. cikke szerint az ESZT, mivel úgy ítélte meg, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek teljesültek, úgy határozott, hogy a Banco Populart a szanálás időpontjától kezdve szanálási eljárás alá vonja.

70 Így az ESZT először is megállapította, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, másodszor, hogy nincsenek más olyan intézkedések, amelyekkel észszerű határidőn belül megelőzhető lenne a Banco Popular csődje, harmadszor pedig, hogy közérdekből vagyonértékesítési eszköz formájában szanálási intézkedésre van szükség a Banco Popularral szemben. E tekintetben az ESZT rámutatott, hogy a szanálás szükséges a 806/2014 rendelet 14. cikkének (2) bekezdésében említett két cél megvalósításához, nevezetesen a bank kritikus funkciói folytonosságának a biztosításához és a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős káros hatások kiküszöböléséhez, és arányos azokkal.

71 A szanálási program 5.1. cikkében az ESZT a következőképpen határozott:

„A Banco Popular esetében alkalmazott szanálási eszköz a 806/2014 rendelet 24. cikke értelmében vett vagyonértékesítési eszközből áll, amelynek keretében a részvényeket egy vevőre ruházzák át. A tőkeinstrumentumok leírását vagy átalakítását közvetlenül a vagyonértékesítési eszköz alkalmazását megelőzően kell végrehajtani.”

72 A szanálási program 6. cikke a tőkeinstrumentumok leírására és a vagyonértékesítési eszközre vonatkozik. A 6.1. cikkben az ESZT megjelölte, hogy milyen intézkedéseket fogadott el a 806/2014 rendelet 21. cikkében előírt, leírásra vonatkozó jogköre alapján.

73 Így a szanálási program 6.1. pontja alapján az ESZT a következőképpen határozott:

– először is, a Banco Popular alaptőkéjének névértékét 2 098 429 046 euróval csökkenti, ami a Banco Popular részvényei 100%-ának bevonásához vezet;

– ezt követően a Banco Popular által kibocsátott és a szanálási határozat meghozatalának időpontjában forgalomban lévő, kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumok teljes összegét a Banco Popular újonnan kibocsátott részvényeivé, az „I új részvényekké” alakítja át;

– ezt követően az „I új részvények” névértékét nullára csökkenti, ami ezen „I új részvények” 100 %-ának bevonásához vezet;

– végül a Banco Popular által kibocsátott és a szanálási határozat meghozatalának időpontjában forgalomban lévő járulékos tőkeinstrumentumok teljes összegét a Banco Popular újonnan kibocsátott részvényeire, a „II új részvényekké” alakítja át.

74 A szanálási program 6.3. cikke előírja, hogy e leírási és átalakítási intézkedések a 2. értékelésen alapulnak, amelyet megerősítenek a spanyol szanálási hatóság, a FROB által lefolytatott átlátható és nyílt értékesítési eljárás eredményei.

75 A szanálási program 6.5. cikkében az ESZT jelezte, hogy gyakorolja a 806/2014 rendelet 24. cikke (1) bekezdésének a) pontja által a vagyonértékesítési eszköz vonatkozásában ráruházott jogköröket, és elrendelte, hogy a „II új részvényeket” 1 euró vételár megfizetése ellenében tehermentesen és harmadik személy bármely jogától mentesen ruházzák át a Banco Santanderre. Pontosították, hogy a vevő már hozzájárult az átruházáshoz.

76 Az ESZT továbbá rámutatott, hogy a „II új részvények” átruházását a vevő 2017. június 7-i kötelező érvényű ajánlata alapján kell elvégezni, és azt a FROB-nak a 2015. június 18-i Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállításáról és szanálásáról szóló 11/2015 törvény; a BOE 2015. június 19-i 146. száma, 50797. o.; a továbbiakban: 11/2015. sz. törvény) alapján kell végrehajtania.

77 A szanálási programot 2017. június 7-én 5 óra 13 perckor benyújtották a Bizottsághoz jóváhagyásra.

78 2017. június 7-én 6 óra 30 perckor a Bizottság elfogadta a Banco Popular szanálási programjának jóváhagyásáról szóló (EU) 2017/1246 határozatot (HL 2017. L 178., 15. o.; helyesbítés: HL 2017. L 320., 31. o.), és arról értesítette az ESZT-t. Következésképpen a szanálási program ugyanezen a napon lépett hatályba.

79 A 2017/1246 határozat (4) preambulumbekezdése szerint:

„A Bizottság egyetért a szanálási programmal. Egyetért különösen a Testület által megadott azon indoklással, hogy a szanálásra miért van szükség közérdekből, a 806/2014/EU rendelet 5. cikkével összhangban.”

80 Ugyanezen a napon a FROB a 806/2014 rendelet 29. cikkének megfelelően elfogadta a szanálási program végrehajtásához szükséges intézkedéseket. Ennek keretében a FROB hozzájárult ahhoz, hogy a Banco Popularnak a járulékos tőkeinstrumentumok átalakításából eredő új részvényeit (a „II új részvények”) a Banco Santanderre ruházzák át.

D. A szanálási határozat elfogadását követő tényekről

81 2018. június 14-én a Deloitte megküldte az ESZT-nek a 806/2014 rendelet 20. cikkének (16)–(18) bekezdésében előírt, az eltérő bánásmódról szóló, annak meghatározása céljából készített értékelést, hogy a részvényesek és a hitelezők kedvezőbb bánásmódban részesültek volna-e, ha a Banco Populart rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna (a továbbiakban: 3. értékelés). 2018. július 31-én a Deloitte ezen értékeléshez kiegészítést küldött az ESZT-nek, amely kijavított bizonyos formai hibákat.

82 2018. szeptember 28-án beolvadással történő egyesülést követően a Banco Santander egyetemes jogutódlással a Banco Popular helyébe lépett.

83 2020. március 17-én az ESZT elfogadta az SRB/EES/2020/52 határozatot, amely annak meghatározására irányult, hogy kell-e kártérítést nyújtani a Banco Popular tekintetében hozott szanálási intézkedések által érintett részvényeseknek és hitelezőknek. E határozatra vonatkozóan 2020. március 20-án az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL 2020. C 91., 2. o.) közzétették egy közleményt. E határozatban az ESZT megállapította, hogy a Banco Popular szanálása által érintett részvényesek és hitelezők a 806/2014 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján nem jogosultak az ESZA-ból járó kártérítésre.

III. Az eljárás és a felek kérelmei

84 A Törvényszék Hivatalához 2017. augusztus 7-én benyújtott keresetlevelükkel a felperesek előterjesztették a jelen keresetet.

85 A Törvényszék Hivatalához 2017. október 31-én benyújtott beadványában az ESZT a Törvényszék eljárási szabályzata 92. cikkének (3) bekezdése alapján azt kérte, hogy a Törvényszék a mellékletben említett egyes dokumentumok bemutatására vonatkozóan rendeljen el bizonyításfelvételt. 2017. november 28-i határozatában a Törvényszék úgy határozott, hogy az eljárás e szakaszában nem ad helyt a bizonyításfelvétel iránti kérelmeknek.

86 A Törvényszék Hivatalához 2017. november 6-án, illetve december 5-én benyújtott beadványában a Banco Santander és a Spanyol Királyság kérte, hogy a jelen eljárásba a Bizottság és az ESZT kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson.

87 2018. február 16-án a Törvényszék az eljárási szabályzat 89. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében felhívta az ESZT-t, hogy nyújtsa be a szanálási program legutóbbi nem bizalmas változatát és a 2. értékelés nem bizalmas változatát, amelyeket az internetes oldalán közzétett. Az ESZT az előírt határidőn belül benyújtotta a dokumentumokat.

88 2018. július 6-án a Törvényszék az eljárási szabályzat 89. cikke szerinti pervezető intézkedések keretében írásbeli kérdéseket intézett az eljárás feleihez. A felek e kérésre az előírt határidőn belül válaszoltak.

89 A Törvényszék Hivatalához 2018. augusztus 1-jén benyújtott beadványukban a felperesek a keresetlevél bizonyos mellékleteinek a Banco Santander és a Spanyol Királyság tekintetében történő bizalmas kezelése iránti kérelmet terjesztettek elő.

90 2019. április 12-i végzéseivel a Törvényszék nyolcadik tanácsának elnöke engedélyezte a Spanyol Királyság és a Banco Santander beavatkozását, és helyt adott a felperesek által tekintetükben benyújtott bizalmas kezelés iránti kérelmeknek.

91 A Törvényszék Hivatalához 2019. április 16-án benyújtott levelükben a felperesek a keresetlevélben és a válaszban foglalt bizonyításfelvétel iránti kérelmek módosítása iránti kérelmet terjesztettek elő. A Bizottság és az ESZT, valamint a Spanyol Királyság és a Banco Santander az előírt határidőn belül benyújtották az e kérelemre vonatkozó észrevételeiket.

92 A Törvényszék Hivatalához 2019. május 6-án benyújtott levelükben a felperesek az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése alapján új bizonyítékot ajánlottak fel. A Bizottság és az ESZT az előírt határidőn belül észrevételeket nyújtott be ezen új bizonyítékkal kapcsolatban.

93 A Spanyol Királyság és a Banco Santander 2019. július 4-én benyújtották beavatkozási beadványukat, a felperesek és az ESZT pedig az előírt határidőn belül benyújtották az e beadványokra vonatkozó észrevételeiket.

94 Mivel az eljárási szabályzat 27. cikkének (5) bekezdése alapján módosult a Törvényszék tanácsainak összetétele, és az előadó bírót a harmadik tanácshoz osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

95 A harmadik tanács javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzatának 28. cikkét alkalmazva úgy határozott, hogy az ügyet kibővített ítélkező testület elé utalja.

96 A Törvényszék Hivatalához 2020. október 9-én benyújtott levelükben a felperesek az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése alapján új bizonyítékot ajánlottak fel. A Bizottság és az ESZT, valamint a Spanyol Királyság és a Banco Santander az előírt határidőn belül észrevételeket nyújtottak be ezen új bizonyítékkal kapcsolatban.

97 2021. március 16-án a Törvényszék az eljárási szabályzatának 89. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében felhívta az ESZT-t bizonyos dokumentumok benyújtására. 2021. március 30-i levelében az ESZT azt válaszolta, hogy a kért dokumentumok részben bizalmasak, és hogy azokat be tudja nyújtani, ha a Törvényszék bizonyításfelvételt fogad el.

98 2021. május 12-i végzésével a Törvényszék egyrészt az Európai Unió Bírósága alapokmánya 24. cikkének első bekezdése, másrészt pedig az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja, 92. cikkének (3) bekezdése, valamint 103. cikke alapján elrendelte, hogy az ESZT nyújtsa be a

szanálási program, a 2. értékelés és az EKB azon 2017. június 6-i értékelésének – amely a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozott –, valamint az EKB által a Banco Popularhoz intézett 2017. május 18-i levél teljes változatát. A Törvényszék arra is kötelezte az ESZT-t, hogy nyújtsa be az EKB által a Banco Popular részére küldött 2017. május 18-i levél nem bizalmas változatát.

99 2021. június 9-i végzésével a Törvényszék eltávolította az iratokból az ESZT által a 2021. május 12-i végzés végrehajtásaként benyújtott dokumentumok bizalmas változatait.

100 Mivel a kibővített harmadik tanács két tagja akadályoztatva volt, a Törvényszék elnöke két másik bírát jelölt ki a tanács létszámának kiegészítése érdekében.

101 A Törvényszék a 2021. június 16-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és az általa feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat.

102 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a szanálási programot és a 2017/1246 határozatot (a továbbiakban együttesen: megtámadott határozatok), és ebből következően kötelezze a Bizottságot és az ESZT-t arra, hogy térítse meg nekik a Banco Popularba eszközölt befektetéseiket, vagy másodlagosan kötelezze őket arra, hogy szerződésen kívüli felelősségük alapján fizessenek nekik kártérítést;

– kötelezze a Bizottságot és az ESZT-t arra, hogy szerződésen kívüli felelősségük alapján fizessenek nekik kártérítést;

– állapítsa meg a 2. értékelés semmisségét, és kötelezze a Bizottságot és az ESZT-t arra, hogy fizessenek nekik kártérítést;

– a Bizottságot és az ESZT-t kötelezze a költségek viselésére;

– rendelje el, hogy a megítélt összegeket 2017. május 23-tól vagy másodlagosan 2017. június 7-től az ítélet kihirdetésének napjáig kiegyenlítő kamattal, valamint az ítélet kihirdetésének napjától késedelmi kamatokkal kell növelni, a jelen eljárás költségei kivételével, amelyek után csak az ítélet kihirdetésének napjától számítandó késedelmi kamat;

– ítéljen meg számukra bármely egyéb, megfelelőnek tekintett további kártérítést.

103 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a megsemmisítés iránti keresetet mint megalapozatlant utasítsa el;

– a szerződésen kívüli felelősség megállapítása iránti keresetet mint elfogadhatatlant, vagy másodlagosan mint megalapozatlant utasítsa el;

– utasítsa el a 2. értékelés ellen benyújtott keresetet mint elfogadhatatlant;

– kötelezze a felpereseket a költségek viselésére.

104 Az ESZT azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felpereseket a költségek viselésére.

105 A Banco Santander és a Spanyol Királyság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felpereseket a költségek viselésére.

IV. A jogkérdésről

106 A kereset lényegében három kérelemből áll. A felperesek első kereseti kérelme a megtámadott határozatok megsemmisítésére irányul, a második kereseti kérelem kártérítési kérelmeket tartalmaz, a harmadik kereseti kérelem pedig a 2. értékelés megsemmisítését és kártérítés megítélését célozza.

A. A megtámadott határozatok megsemmisítése iránti kérelemről

107 A megtámadott határozatok megsemmisítése iránti kérelmük alátámasztására a felperesek négy jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap a 806/2014 rendelet 18. cikkének megsértésén alapul. A második jogalap a 806/2014 rendelet 20. cikkének megsértésén alapul. A harmadik jogalap az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 41. cikkének (2) bekezdésében biztosított meghallgatáshoz való jog és iratbetekintési jog megsértésén alapul. A negyedik jogalap az indokolási kötelezettség megsértésén alapul. A beavatkozási beadványokra tett észrevételeikben a felperesek a 806/2014 rendelet 24. cikkének megsértésére alapított új jogalapra hivatkoznak.

108 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a Törvényszék által gyakorolt felülvizsgálat terjedelmét illetően az ESZT arra hivatkozik, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint összetett műszaki kérdések esetén az uniós bíróságnak meg kell vizsgálnia a hatóság által tett ténybeli és jogi megállapításokat, meg kell vizsgálnia, hogy a meghozott intézkedés nem tartalmaz-e nyilvánvaló hibát vagy hatáskörrel való visszaélést, és ellenőriznie kell, hogy a hatóság nem lépte-e túl nyilvánvalóan mérlegelési jogkörének határait.

109 A felperesek úgy vélik, hogy a bírósági felülvizsgálat ESZT által hivatkozott korlátai nem alkalmazhatók a jelen ügyben.

110 E tekintetben az ítélkezési gyakorlat a Törvényszék által gyakorolt felülvizsgálat terjedelmét körülhatárolta mind olyan helyzetekben, amelyekben a megtámadott aktus tudományos és technikai jellegű, rendkívül összetett tények értékelésén alapul, mind pedig olyan helyzetekben, amikor összetett gazdasági értékelésekről van szó.

111 Egyrészt, ami azon helyzeteket illeti, amelyekben az uniós hatóságok széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, különösen a tudományos és technikai jellegű, rendkívül összetett tények értékelését illetően az általuk hozott intézkedések természete és terjedelme meghatározásának tekintetében, az uniós bíróság felülvizsgálatának annak vizsgálatára kell korlátozódnia, hogy az ilyen jogkör gyakorlása nem volt-e nyilvánvalóan hibás, vagy nem követtek-e el hatáskörrel való

visszaélést, illetve hogy ezen intézmények nem lépték-e nyilvánvalóan túl a mérlegelési jogkörük határait. Ebben a kontextusban az uniós bíróság ugyanis nem helyettesítheti a saját, tudományos és műszaki jellegű ténybeli megállapításaival az uniós hatóságok megállapításait, amelyeket az EUM-Szerződés e feladat elvégzésére kizárólagosan felhatalmazott (2011. július 21-i Etimine ítélet, C-15/10, EU:C:2011:504, 60. pont; 2013. március 7-i Bilbaína de Alquitranes és társai kontra ECHA ítélet, T-93/10, EU:T:2013:106, 76. pont; lásd továbbá: 2017. május 11-i Deza kontra ECHA ítélet, T-115/15, EU:T:2017:329, 163. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

112 Másrészt, ami az uniós hatóságok által végzett összetett gazdasági értékelések felett az uniós bíróságok által gyakorolt felülvizsgálatot illeti, az olyan korlátozott ellenőrzést jelent, amely szükségképpen annak vizsgálatára szorítkozik, hogy tiszteletben tartották-e az eljárási szabályokat és az indokolási kötelezettséget, a tényállás tárgyi szempontból pontos-e, valamint nem követtek-e el nyilvánvaló mérlegelési hibát, illetve hatáskörrel való visszaélést. E felülvizsgálat keretében az uniós bíróság tehát nem helyettesítheti a hatáskörrel rendelkező uniós hatóság gazdasági értékelését a sajátjával (lásd ebben az értelemben: 1985. július 11-i Remia és társai kontra Bizottság ítélet, 42/84, EU:C:1985:327, 34. pont; 2020. december 10-i Comune di Milano kontra Bizottság ítélet, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 100. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. január 16-i Iberpotash kontra Bizottság ítélet, T-257/18, EU:T:2020:1, 96. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

113 Mivel az ESZT által a szanálási eljárás keretében meghozandó határozatok rendkívül összetett gazdasági és technikai értékeléseken alapulnak, meg kell állapítani, hogy a fenti 111. és 112. pontban említett ítélkezési gyakorlatból következő elvek alkalmazandók a bíróság által elvégzendő felülvizsgálatra.

114 Mindazonáltal, jóllehet az ESZT számára bizonyos mérlegelési mozgásteret ismernek el gazdasági és technikai kérdésekben, ez nem jelenti azt, hogy az uniós bíróság nem vizsgálhatja felül a határozata alapjául szolgáló gazdasági jellegű adatok ESZT általi értelmezését. Amint ugyanis a Bíróság megállapította, az uniós bíróságnak még összetett értékelések esetén sem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és koherenciáját kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy e bizonyítékok képezik-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (lásd: 2007. november 22-i Spanyolország kontra Lenzing ítélet, C-525/04 P, EU:C:2007:698, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. december 10-i Comune di Milano kontra Bizottság ítélet, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 115. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

115 E tekintetben annak megállapításához, hogy az ESZT elkövetett-e a tények vizsgálatakor olyan nyilvánvaló értékelési hibát, amely indokolttá tenné a szanálási program megsemmisítését, a felperes által előterjesztett bizonyítékoknak elegendőknek kell lenniük ahhoz, hogy kétségbe vonják az e programban megállapított tények értékelésének hihetőségét (lásd analógia útján: 2018. június 14-i Lubrizol France kontra Tanács ítélet, C-223/17 P, nem tették közzé, EU:C:2018:442, 39. pont; 1996. december 12-i AIUFFASS és AKT kontra Bizottság ítélet, T-380/94, EU:T:1996:195, 59. pont; 2018. december 13-i Comune di Milano kontra Bizottság ítélet, T-167/13, EU:T:2018:940, 108. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

1. A 806/2014 rendelet 18. cikkének megsértésére alapított első jogalapról

116 A felperesek arra hivatkoznak, hogy az ESZT megsértette a 806/2014 rendelet 18. cikkét, mivel nem teljesült az e cikkben a szanálási program elfogadásához előírt három feltétel. E jogalap három részből áll, amelyek a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése a)–c) pontjának megsértésén alapulnak.

117 A 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az ESZT csak akkor fogad el szanálási programot, ha úgy értékeli, hogy az alábbi feltételek teljesülnek:

„a) a szervezet fizetésképtelen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik;

b) az időzítést és más releváns körülményeket is figyelembe véve észszerűen nem várható, hogy a szervezet vonatkozásában hozott bármilyen alternatív magánszektorbeli intézkedéssel – ideértve az az intézményvédelmi rendszerben hozott intézkedéseket – vagy felügyeleti intézkedéssel (beleértve a korai beavatkozási intézkedéseket vagy a releváns tőkeinstrumentumoknak a 21. cikk bekezdése szerinti leírását vagy átalakítását) – észszerű időn belül megelőzhető lenne a szervezet csődje;

c) a szanálási intézkedésre az (5) bekezdés szerint, közérdekből van szükség.”

a) A 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésére alapított első részről

118 A felperesek rámutatnak, hogy az ESZT arra a következtetésre jutott, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt feltétel a Banco Popular likviditási, nem pedig fizetőképességi problémája miatt teljesült. A felperesek lényegében három kifogást hoznak fel. Előadják, hogy az ESZT és a Bizottság nem juthatott arra a következtetésre, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné vált, mivel először is likviditási probléma esetén a banknak elsődlegesen likviditási támogatáshoz kellett hozzájutnia, másodszor, e helyzet az ESZT titoktartási kötelezettségének megsértéséből eredt, harmadszor pedig e helyzet abból fakadt, hogy az ESZT és a Bizottság megsértette a megfelelő ügyintézés elvét.

119 Előzetesen meg kell vizsgálni a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt azon feltétel jelen ügyben való alkalmazását, amely szerint a szervezet fizetésképtelen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik.

120 E tekintetben először is 2017. június 6-án az EKB az ESZT-vel folytatott konzultációt követően a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése második albekezdésének megfelelően értékelést végzett a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozóan. Ezen értékelés során az EKB, figyelembe véve különösen a betétek túlzott kiáramlását, a likviditás bank általi elvesztésének gyorsaságát, valamint azt, hogy a bank nem volt képes más likvid eszközöket előteremteni, megállapította, hogy arra utaló objektív tényezők állnak fenn, hogy a Banco Popular a közeljövőben valószínűleg nem képes esedékessé váló tartozásait megfizetni vagy más kötelezettségeit teljesíteni. Az EKB arra a következtetésre jutott, hogy a Banco Popular a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontja és (4) bekezdésének c) pontja értelmében fizetésképtelennek tekintendő, vagy mindenesetre a közeljövőben valószínűleg fizetésképtelenné válik.

121 Másodszor, 2017. június 6-án a Banco Popular igazgatótanácsa arról tájékoztatta az EKB-t, hogy arra a következtetésre jutott, hogy a bank valószínűleg fizetésképtelenné válik.

122 Az EKB-nak címzett 2017. június 6-i levelében a Banco Popular utal az EKB felé az 575/2013 rendelet 414. cikke alapján tett, a minimális likviditásfedezeti követelmények megsértésére vonatkozó értesítésére, és visszautal az igazgatótanácsa által végzett, a mellékletben található értékelésre, amely szerint a Banco Popular fizetésképtelen helyzetben volt, valamint azokra az információkra és elemzésekre, amelyek alapján ez utóbbi e következtetésre jutott.

123 E levélben a következő szerepel:

„A 11/2015. sz. törvény 21.4. cikkének és a 2014/59 irányelvnek a helyreállítási tervek, szanálási tervek és csoportszintű szanálási tervek tartalmát, az illetékes hatóság által a helyreállítási tervek és csoportszintű helyreállítási tervek tekintetében értékelendő minimumkövetelményeket, a csoporton belüli pénzügyi támogatás feltételeit, a független értékelőkre vonatkozó követelményeket, a leírási és átalakítási hatáskörök szerződéses elismerését, az értesítési követelmények és a felfüggesztésre vonatkozó közlemény eljárásait és tartalmát, valamint a szanálási kollégiumok operatív működését meghatározó szabályozástechnikai standardok tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2016. március 23-i (EU) 2016/1075 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2016. L 184., 1. o.) 45. és 46. cikkének megfelelően a Banco Popular ezúton bejelenti, hogy igazgatótanácsa úgy ítélte meg, hogy a bank előreláthatóan fizetésképtelenné válik.”

124 E tekintetben a felperesek arra hivatkoznak, hogy az e levélhez mellékelt, 2017. június 6-i részleges jegyzőkönyvében a Banco Popular igazgatótanácsa jelezte, hogy a szervezet fizetésképtelen, de továbbra is megtesznek minden tőle telhetőt annak érdekében, hogy a sürgős likviditási támogatásig orvosolják ezt a helyzetet.

125 Meg kell állapítani, hogy a 2017. június 6-i részleges jegyzőkönyvben a Banco Popular igazgatótanácsa hangsúlyozta a Banco Popular nehézségeit, vagyis a csoport főbb versenytársaihoz képest alacsonyabb sajáttőke-arányait, a nem teljesítő eszközöknek való magas kitettséget, és a főbb spanyol intézményekhez képest kevésbé jelentős fedezetet, valamint különösen azt, hogy az előző hónapokban cikkek jelentek meg a sajtóban a csoport pénzügyi egészségére vonatkozóan, és ezek hatással voltak a likviditási helyzetére. Rámutatott továbbá a hitelminősítő intézetek általi leminősítésekre, a Banco Popular 2017-es részvényárfolyamának zuhanására, valamint a bank likviditási és finanszírozási helyzetének romlására. Az igazgatótanács úgy ítélte meg, hogy a Banco Popular likviditási helyzete olyannyira megromlott, hogy az fenntarthatatlan, és hogy a likviditási szükségletek fedezésére vonatkozó követelmény be nem tartása immár nem ideiglenes, és fizetésképtelenségének értékelése szempontjából jelentőséggel bír. Arra a következtetésre jutott tehát, hogy a Banco Popular ebben az időpontban fizetésképtelennek minősült.

126 Ezt a következtetést nem kérdőjelezheti meg az a tény, hogy az igazgatótanács hozzátette, hogy mivel az illetékes hatóságok nem hoztak határozatot a következtetéseinek az EKB-val való közlését követően, továbbra is magánszektorbeli megoldást keres a jelenlegi helyzetre egy vállalati ügylet révén, és továbbra is dolgozik más cselekvési terveken, amelyek lehetővé tehetik az intézmény számára a tőkebevonást.

127 Harmadszor, a szanálási program 2. cikkében az ESZT emlékeztetett az EKB értékelésének a megállapítására, és a 2.2. cikkben megállapította, hogy az EKB értékelése alapján teljesül a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt feltétel.

128 Így a jelen ügyben a Banco Popular fizetésképtelenségét vagy valószínűleg fizetésképtelenné válását a 806/2014 rendelet 18. cikke (4) bekezdésének c) pontja alapján állapították meg, amely rendelkezés szerint ugyanezen cikk (1) bekezdése a) pontjának alkalmazásában akkor tekintendő úgy, hogy a szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, ha teljesülnek a következő körülmények:

„[A] szervezet képtelen megfizetni az esedékessé váló tartozásait vagy egyéb kötelezettségeit, vagy objektív tényezők alapján megállapítható, hogy a közeljövőben valószínűsíthetően képtelen lesz erre.”

129 Először is meg kell állapítani, hogy sem az EKB, sem az ESZT nem támaszkodott a 806/2014 rendelet 18. cikke (4) bekezdésének b) pontjában előírt helyzetre, amely szerint akkor tekintendő úgy, hogy a szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, ha „a szervezet eszközeinek értéke alacsonyabb a forrásai értékénél, vagy [ha] objektív tényezők támasztják alá azt a megállapítást, hogy a közeljövőben valószínűsíthetően kevesebb lesz a forrásoknál”.

130 Ily módon a szervezet fizetőképtelensége nem feltétele a fizetésképtelenség vagy valószínűleg fizetésképtelenné válás 806/2014 rendelet 18. cikke (4) bekezdésének c) pontja alapján történő megállapításának, és ennélfogva nem feltétele a szanálási program elfogadásának.

131 E tekintetben a 806/2014 rendelet (57) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy:

„A valamely intézmény szanálás alá vételéről szóló határozatot azelőtt kell meghozni, mielőtt a pénzügyi szervezet mérleg szerint fizetőképtelenné válna és tőkéjét teljes mértékben elvesztené. A szanálást meg kell kezdeni annak megállapítását követően, hogy a szervezet csődközeli helyzetbe került vagy valószínűsíthetően fizetésképtelenné válik, és hogy a csőd észszerű időn belül semmilyen más, magánszektorbeli intézkedéssel nem megelőzhető.”

132 Ebből kitűnik, hogy a Banco Popular fizetőképtelensége nem az egyetlen olyan eset volt, amelyben úgy lehetett tekinteni azt, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében véve fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik.

133 Mivel a 806/2014 rendelet 18. cikke (4) bekezdésének c) pontjában foglalt helyzet nem követeli meg, hogy az érintett szervezet fizetőképtelen legyen, hatástalanok a felperesek arra vonatkozó érvei, hogy a Banco Popular a szanálási program időpontjában fizetőképes volt. Az a tény ugyanis, hogy valamely szervezet a mérlegére tekintettel fizetőképes, nem jelenti azt, hogy elegendő pénzeszközzel, vagyis a lejárt tartozásainak vagy egyéb kötelezettségeinek a teljesítéséhez rendelkezésre álló pénzeszközökkel rendelkezik.

134 Másodszor, a felperesek elismerik, hogy a Banco Popularnak a szanálási program időpontjában likviditási problémája volt. Ezenkívül nem hoznak fel olyan érvet, amely annak vitatására irányulna, hogy a Banco Popular a szanálási program időpontjában a 806/2014 rendelet 18. cikke (4) bekezdésének c) pontjában említett helyzetben volt, vagyis azt, hogy a Banco Popular a közeljövőben valószínűsíthetően képtelen lesz adósságait vagy más kötelezettségvállalásait a lejáratkor megfizetni.

135 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a szanálási program (23) preambulumbekezdésében az ESZT az EKB által végzett értékelésre hivatkozva megállapította, hogy a Banco Popular pénzügyi helyzete 2016 októbere óta jelentős mértékben romlott a betétek valamennyi ügyfélszegmensben történő kivonása miatt. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a banknak nem volt elegendő lehetősége likviditási helyzetének annak érdekében való helyreállítására, hogy gondoskodjon arról, hogy a lejárt kötelezettségvállalásainak teljesítése érdekében stabil helyzetben legyen.

136 A szanálási programban az ESZT felsorolta azokat a különböző eseményeket, amelyek 2017 februárja óta a Banco Popular likviditási helyzetének gyors romlásához vezettek. Az ESZT többek között a Banco Popular 2016. évi éves jelentésének 2017. februári közzétételére hivatkozik, amely 3,485 milliárd euró konszolidált veszteséget, 5,7 milliárd euró összegű rendkívüli tartalékszükségletet és az új elnök kinevezését jelentette be, valamint 2017 májusában a 2017. első negyedévére vonatkozó pénzügyi jelentés közzétételére, amely a piac által vártnál kevésbé kedvező eredményeket jelentett be. Az ESZT utalt a Banco Popular különböző hitelminősítő ügynökségek által 2017 februárjában, áprilisában és júniusában történő leminősítésére. Azt is megállapította, hogy a Banco Popular pénzügyi eredményeire és csődjének, illetve fizetésképtelenségének állítólagosan fenyegető kockázatára vonatkozó negatív médiafigyelem a betétek kivonásának fokozódását vonta maga után.

137 Ezenfelül az ESZT jelezte, hogy 2017. május 12-én a Banco Popular likviditásfedezeti követelménye az 575/2013 rendelet 460. cikke (2) bekezdésének c) pontjában meghatározott 80%-os minimális küszöb alá került, és hogy a Banco Popularnak a szanálási program időpontjára nem sikerült helyreállítania az e határértéknek való megfelelését.

138 Az EKB a Banco Popular sürgős likviditási támogatás iránti kérelmére vonatkozó 2017. június 5-i jelentésében azt is jelezte, hogy a Banco Popular 2017. május 12-én a betétek tömeges kivonása és a magas minőségű likvid eszközök *(high quality liquid assets)* jelentős csökkenése következtében megsértette a likviditási szükségletek 80%-os fedezeti követelményét, és azóta nem tudta helyreállítani a szabályozási határértékeknek való megfelelést.

139 Az 575/2013 rendelet 412. cikkének (1) bekezdése a likviditási szükségletek fedezésének követelményét a következőképpen határozza meg:

„Az intézményeknek rendelkezniük kell likvid eszközökkel, amelyek értékének összege stresszhelyzetben fedezi a likviditáskiáramlások és likviditásbeáramlások különbségét, így biztosítva, hogy az intézmények olyan szintű likviditási puffert tartsanak fenn, amely alkalmas arra, hogy súlyos stresszhelyzetben harminc napig áthidalja a likviditásbeáramlások és likviditáskiáramlások közötti esetleges egyensúlyhiányt. Stresszhelyzetben az intézmények felhasználhatják likvid eszközeiket a nettó likviditáskiáramlásuk fedezésére.”

140 E különböző elemek szerepelnek az Európai Bankhatóság (EBH) 2015. augusztus 6-i, azon különböző helyzetek értelmezésére vonatkozó biztos vagy valószínű fizetésképtelenséggel kapcsolatos iránymutatásában, amelyek esetében egy intézményt a 2014/59 irányelv 32. cikkének (6) bekezdése értelmében fizetésképtelennek vagy valószínűleg fizetésképtelennek kell tekinteni (EBA/GL/2015/07) (a továbbiakban: EBH-iránymutatás).

141 Ezen, 2016. január 1-jétől alkalmazandó iránymutatás célja, hogy rögzítse azon objektív körülmények összességét, amelyek lehetővé teszik annak meghatározását, hogy valamely szervezet a 2014/59 irányelv 32. cikke (4) bekezdésének a)–c) pontjában előírt körülményeknek megfelelően

fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik-e. A 2014/59 irányelv 32. cikke (4) bekezdése c) pontjának szövege megegyezik a 806/2014 rendelet 18. cikke (4) bekezdése c) pontjának szövegével.

142 A 806/2014 rendelet 5. cikke (2) bekezdésének második albekezdése előírja, hogy az ESZT, a Tanács és a Bizottság minden erőfeszítést megtesznek azért, hogy megfeleljenek az ezen szervek által elvégzendő feladatokra vonatkozóan az EBH által kibocsátott iránymutatásoknak és ajánlásoknak.

143 Az EBH-iránymutatás szerint az intézményt a 2014/59 irányelv 32. cikke (4) bekezdésének c) pontja értelmében fizetésképtelennek vagy valószínűleg fizetésképtelenné válónak kell tekinteni, ha megsérti a jogszabályban foglalt likviditási követelményeket, ha nem képes tartozásait vagy más kötelezettségvállalásait az esedékességkor megfizetni, vagy ha olyan objektív körülmények állnak fenn, amelyek alapján arra lehet következtetni, hogy ez a közeljövőben be fog következni.

144 A figyelembe veendő elemek között az EBH-iránymutatás utal többek között: először is minden olyan jelentős kedvezőtlen eseményre, amely az intézmény likviditási helyzetének alakulását és finanszírozási profiljának életképességét, valamint az 575/2013 rendeletben előírt minimális likviditási követelmények és az e rendelet 105. cikke értelmében előírt kiegészítő követelmények, illetve bármely nemzeti minimális likviditási követelmény teljesítésére vonatkozó képességét érinti; másodszor, az intézmény jelenlegi és jövőbeli kötelezettségeinek minden olyan jelentős kedvezőtlen változására, amelynek értékelése során adott esetben figyelembe kell venni a várt és rendkívüli készpénzfelvételeket, beleértve a bankoktól történő esetleges tömeges készpénzfelvétel bármely jelét is; harmadszor, bármely olyan eseményre, amely jelentősen sértheti az intézmény jó hírnevét, különösen hitelminősítésének egy vagy több hitelminősítő intézet általi jelentős leminősítése, amely jelentős tőkekivonással jár, vagy azzal, hogy nem képes a finanszírozás megújítására, illetve a külső minősítésektől függően aktiválja a szerződéses kiváltó feltételeket.

145 Ebből következik, hogy a felperesek állításával ellentétben a likviditáshiány elegendő körülményt képezett a Banco Popular szanálásának igazolásához, annál is inkább, mivel ez a helyzet már nem volt ideiglenes.

146 Az EKB és az ESZT által az EBH-iránymutatásnak megfelelően figyelembe vett és a felperesek által egyébként nem vitatott különböző körülmények lehetővé tették annak megállapítását, hogy a Banco Popular a szanálási program elfogadásának időpontjában a 806/2014 rendelet 18. cikke (4) bekezdése c) pontjának értelmében fizetésképtelen volt vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik.

147 Ennélfogva az ESZT és a Bizottság nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát annak megállapításával, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt feltétel teljesült. E következtetést nem kérdőjelezik meg a felperesek által felhozott kifogások.

1) Az első, a likviditási támogatás szükségességére vonatkozó kifogásról

148 A felperesek azt állítják, hogy a 806/2014 rendelet (57) preambulumbekezdése alapján, amennyiben likviditási támogatás nyújtható, e megoldásnak elsőbbséget kellene élveznie a bank fizetésképtelenségének megállapításához képest. A likviditás biztosítása akkor kötelező, ha – mint a jelen ügyben is – az európai intézmények és a spanyol hatóságok okozták a Banco Popular likviditáshiányát. A felperesek az ESZT elnökének a Bloomberg televíziócsatorna részére 2017.

május 23-án adott interjúra, a Reuters 2017. május 31-i cikkére, valamint arra hivatkoznak, hogy a spanyol hatóságok egymilliárd eurónyi betétet vontak ki a Banco Popularból, ami a Banco Popular részvényárfolyamának zuhanását és a betétek tömeges kivonását eredményezte. Így a felperesek lényegében azt állítják, hogy az ESZT nem juthatott arra a következtetésre, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, mivel a bank likviditási problémával szembesült, és elsősorban likviditási támogatásban kellett részesülnie.

149 Ez a kifogás a 806/2014 rendelet (57) preambulumbekezdése azon részének téves értelmezésén alapul, amely szerint „[ö]nmagában az a tény, hogy valamely szervezet központi banki sürgősségi likviditási támogatásra szorul, nem jelenthet olyan körülményt, amely elégségesen bizonyítja, hogy a szervezet nem tudja, vagy a közeljövőben valószínűleg nem fogja tudni kifizetni kötelezettségeit azok esedékessé válásakor”.

150 E preambulumbekezdést úgy kell értelmezni, hogy az a tény, hogy egy szervezet valamely nemzeti központi banktól sürgős likviditási támogatást kér és kap, nem vezet automatikusan azon következtetéshez, hogy a szervezet a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében véve fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik.

151 Márpedig, amint arra a Bizottság rámutat, a Banco Popular fizetésképtelenségét nem pusztán az a tény határozta meg, hogy a szervezet sürgős likviditási támogatást kapott, vagy további sürgős likviditási támogatásra volt szüksége.

152 A felperesek állításával ellentétben a 806/2014 rendelet (57) preambulumbekezdéséből nem lehet arra következtetni, hogy amennyiben valamely bank likviditási problémákkal szembesül, sürgős likviditási támogatást kell számára biztosítani fizetésképtelenségének megállapítását megelőzően.

153 Egyébiránt a szanálási program 26. pontjának c) alpontjában az ESZT megállapította, hogy a Banco Popular az EKB kifogásának hiányát követően 2017. június 5-én kapta meg az első sürgős likviditási támogatást, azonban a Banco de España nem tudott számára további sürgős likviditási támogatást nyújtani.

154 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy 2017. június 5-i levelében a Banco de España azt kérte az EKB-tól, hogy járuljon hozzá ahhoz, hogy sürgős likviditási támogatást nyújtson a Banco Popular részére annak érdekében, hogy kezelje a Banco Popular által elszenvedett súlyos likviditási válságot. Márpedig a Banco de España ugyanezen a napon új levelet küldött az EKB-nak, amely a Banco Popular részére nyújtott sürgős likviditási támogatás kiterjesztése iránti kérelmet tartalmazott, mivel ez utóbbi tájékoztatta őt a rendkívül jelentős készpénzforgalomról. Az ugyanazon a napon az EKB-nak megküldött két levél azt mutatja, hogy a Banco Popular likviditási helyzete romlott.

155 Amint arra maguk a felperesek rámutatnak, a betétek tömeges és folyamatos kivonása azzal a következménnyel járt, hogy a Banco de España által nyújtott sürgős likviditási támogatás egyetlen napon belül kimerült.

156 Arra is emlékeztetni kell, hogy 2017. június 6-án a készpénzfelvétel mértéke és gyorsasága miatt az EKB és a Banco Popular igazgatótanácsa arra a következtetésre jutott, hogy a bank június 7-től már nem lesz képes adósságait vagy más kötelezettségvállalásait teljesíteni. Így, mivel a Banco Popular fizetésképtelenségét megállapították, további sürgős likviditási támogatás már nem volt elképzelhető.

157 Az ESZT a szanálási program 3.2. cikkének d) pontjában azt is megállapította, hogy a sürgős likviditási támogatás a Banco Popular likviditási helyzete romlásának gyorsaságára tekintettel elégtelen volt.

158 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az ESZT semmilyen szerepet nem játszik a sürgős likviditási támogatás nyújtásában, amely a nemzeti központi bankok hatáskörébe tartozik, amint azt a felperesek is elismerik.

159 Ennélfogva a szanálási programban az ESZT csak azt állapíthatta meg, hogy egyrészt az EKB a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelése során úgy ítélte meg, hogy az általa jóváhagyott sürgős likviditási támogatás nem tette lehetővé a Banco Popular likviditási válságának megoldását, másrészt pedig azt, hogy a Banco de España a Banco Popular számára nem nyújtott sürgős likviditási támogatást.

160 Következésképpen az első kifogást el kell utasítani.

2) A titoktartási kötelezettség megsértésére vonatkozó második kifogásról

161 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Banco Popular mulasztása az EUMSZ 339. cikkben, valamint a 806/2014 rendelet 88. és 89. cikkében előírt titoktartási kötelezettségek ESZT általi megsértéséből ered. A Banco Popular illikviditási helyzetét az ESZT 2017. május 23-i és 31-i nyilatkozatai és információ-kiszivárogtatásai okozták, ami tömeges betétkivonásokhoz és a Banco Popular részvényárfolyamának zuhanásához vezetett. A felperesek azt állítják, hogy az ESZT nem állapíthatta meg, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, mivel ez a helyzet az ESZT titoktartási kötelezettségének megsértéséből eredt.

162 A Bizottság és az ESZT azt állítja, hogy a szanálási program és a Bizottság általi jóváhagyásának érvényességéhez kizárólag az szükséges, hogy a szervezet fizetésképtelen legyen, és hogy a szanálás egyéb feltételei a határozat elfogadásának időpontjában teljesüljenek. Az e helyzetet eredményező okok nem relevánsak.

163 Meg kell jegyezni, hogy feltételezve azt, hogy a felperesek bizonyítják, hogy az ESZT bizalmas információkat közölt a sajtóval, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az ilyen jellegű szabálytalanság maga után vonhatja a szóban forgó határozat megsemmisítését, ha megállapítást nyer, hogy e szabálytalanság hiányában a megtámadott határozatnak más lehetett volna a tartalma (lásd: 2000. július 6-i Volkswagen kontra Bizottság ítélet, T-62/98, EU:T:2000:180, 283. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2006. április 5-i Degussa kontra Bizottság ítélet, T-279/02, EU:T:2006:103, 416. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még: 2011. március 3-i Siemens kontra Bizottság ítélet, T-110/07, EU:T:2011:68, 402. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

164 E tekintetben, amint a Bizottság és az ESZT állítja, a szanálási programot érvényesen fogadták el, mivel a 806/2014 rendelet 18. cikkében előírt feltételek teljesültek, függetlenül azon okoktól, amelyek a szóban forgó szervezet fizetésképtelenségéhez vagy fizetésképtelenné válásához vezettek.

165 Így, mivel az ESZT úgy ítélte meg, hogy teljesültek a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek, elfogadta a szanálási programot, és a Bizottság, miután úgy ítélte meg, hogy a szanálási program megfelel a 806/2014 rendelet rendelkezéseinek, jóváhagyta azt.

Irrelevánsak azok a körülmények, amelyek ahhoz vezettek, hogy a Banco Popular megfelelt a szanálási program elfogadását igazoló feltételeknek, különösen azon feltételnek, miszerint fizetésképtelen volt vagy valószínűleg fizetésképtelenné fog válni.

166 Ebből következik, hogy a felperesek azon állításai, amelyek szerint az ESZT elnökének 2017. május 23-i nyilatkozata és a fenti 42. pontban említett 2017. május 31-i Reuters cikk okozta a Banco Popular likviditási válságát, nem relevánsak annak meghatározása szempontjából, hogy teljesült-e a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt feltétel, és ennélfogva a szanálási program érvényességének értékelése szempontjából sem.

167 E tekintetben az e nyilvánosságra hozatalok és a Banco Popular likviditási válsága közötti állítólagos azon okozati összefüggés, amelyre a felperesek hivatkoznak, közömbös, és nem vezethet a szanálási program megsemmisítéséhez. Ezzel szemben, amennyiben a felperesek arra hivatkoznak, hogy az ESZT elnökének 2017. május 23-i nyilatkozata és a 2017. május 31-i Reuters cikk sérti a titoktartási kötelezettséget, és ebből ered a felpereseket ért kár, úgy azok tartalmát a második kártérítési kérelem keretében kell megvizsgálni.

168 A felperesek vitatják azt az érvet, amely szerint nem relevánsak azok az okok, amelyek eredményeként a bank fizetésképtelenné vált. Arra hivatkoznak, hogy ilyen esetben az ESZT, a Bizottság és a FROB a 806/2014 rendeletben elő nem írt mérlegelési mozgástérrel rendelkezne, és ez ellentétes lenne a *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* elvével.

169 Ami a felperesek ezen elvre való hivatkozását illeti, amely szerint senki sem hivatkozhat saját, másokkal szemben tanúsított felróható magatartására előny megszerzése érdekében, az ESZT-hez hasonlóan elegendő azt megállapítani, hogy ez az elv a jelen ügyben nem alkalmazható. Amint arra az ESZT rámutat, ez az elv akkor alkalmazandó, ha valamely fél saját jogellenes magatartásából tisztességtelen előnyt kíván húzni. Márpedig a felperesek nem jelölik meg, hogy az ESZT-nek vagy a Bizottságnak milyen előnye származott a szanálási program elfogadásából.

170 Ennélfogva a második kifogást el kell utasítani.

3) A megfelelő ügyintézés elvének megsértésére vonatkozó harmadik kifogásról

171 A felperesek azt állítják, hogy mivel az ESZT okozta a Banco Popular likviditási válságát, ez utóbbi és a Bizottság köteles volt minimalizálni a kárt a Charta 41. cikkében rögzített megfelelő ügyintézés elve alapján. Úgy vélik, hogy az ESZT és a Bizottság megsértette a megfelelő ügyintézés elvét azáltal, hogy nem vizsgálta meg gondosan és pártatlanul a Banco Popular állítólagos fizetésképtelenségét, figyelmen kívül hagyva, hogy azt az ESZT nyilatkozatai és a spanyol hatóságok betéteinek tömeges kivonása váltotta ki, továbbá nem vették figyelembe azt a tényt, hogy a helyzetet sürgős likviditási támogatással rendezhették volna. Azt állítják továbbá, hogy az ESZT és a Bizottság megsértette a gondosság elvét, amennyiben – mivel tudomással bírtak arról, hogy az ESZT nyilatkozatai vezettek a Banco Popular likviditási válságához – semmit nem tettek annak orvoslása és elkerülése érdekében, többek között sürgős likviditási támogatás nyújtásával.

172 A válaszban a felperesek kifejtik, hogy ezzel a kifogással azt állítják, hogy a megfelelő ügyintézés elve értelmében az ESZT-nek és a Bizottságnak eltérően kellett volna eljárnia a Banco Popular szanálását illetően, mérsékelve az általuk okozott kárt.

173 Meg kell állapítani, hogy a felperesek által a megfelelő ügyintézés elvének állítólagos megsértése és a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt feltétel megsértése között hivatkozott kapcsolat nem egyértelmű. Hasonlóképpen, az ESZT és a Bizottság által enyhítendő kárra való hivatkozás nehezen érthető e feltétel tiszteletben tartásának elemzése keretében.

174 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a második kifogás elemzéséből kitűnik, hogy azok az okok, amelyek eredményeként a Banco Popular fizetésképtelennek volt vagy valószínűleg fizetésképtelenné válónak volt tekinthető, nem relevánsak annak meghatározása szempontjából, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt feltétel teljesült-e, és ennélfogva a megtámadott határozatok jogszerűségének értékelése szempontjából. E tekintetben egyrészt a felperesek nem fejtik ki, hogy ha az ESZT és a Bizottság figyelembe vette volna e körülményeket, mennyiben nem lehetett volna megállapítani a Banco Popularnak a likviditáshiányára alapított fizetésképtelenségét vagy valószínűleg fizetésképtelenné válását, illetve azt, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt feltétel teljesült. Másrészt a felperesek érvei nem veszik figyelembe azt sem, hogy a Banco Popular fizetésképtelenségének vagy valószínűleg fizetésképtelenné válásának megállapítása az EKB által végzett értékelésből ered.

175 Azon érvet illetően, amely szerint az ESZT és a Bizottság nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a Banco Popular helyzete sürgős likviditási támogatással orvosolható, elegendő visszautalni az első kifogás elemzésére, és emlékeztetni kell arra, hogy az ilyen intézkedés a nemzeti központi bankok hatáskörébe tartozik.

176 Azon érvet illetően, amely szerint az ESZT-nek és a Bizottságnak a szanálás elkerülése érdekében a 806/2014 rendelet 13. cikkének megfelelően korai beavatkozási intézkedésekkel kellett volna orvosolnia a Banco Popular helyzetét, elegendő megállapítani, hogy a felperesek nem fejtik ki, hogy az ESZT vagy a Bizottság hatáskörébe tartozó intézkedések melyik típusára hivatkoznak. A 806/2014 rendelet 13. cikkében említett korai beavatkozási intézkedések elfogadása az EKB és az illetékes nemzeti hatóságok hatáskörébe tartozik.

177 Így tehát a harmadik kifogást, és ennélfogva az első részt el kell utasítani.

b) A 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított második részről

178 A felperesek a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére hivatkoznak, amennyiben az ESZT nem értékelte megfelelően a szanálás alternatíváit. Arra hivatkoznak, hogy több, a szanáláshoz képest életképes alternatív intézkedés is fennállt.

179 Először is a felperesek úgy vélik, hogy az EKB által eredetileg engedélyezett teljes sürgős likviditási támogatás nyújtása, valamint a Banco Popular arra irányuló erőfeszítései, hogy 2017. június 16-ig tőkét vonjon be, lehetővé tették volna tevékenységei 2017. június 21-ig történő folytatását, valamint magánértékesítési eljárás vagy tőkeemelés megvalósítását.

180 Emlékeztetni kell arra, hogy az első rész első kifogásának elemzéséből kitűnik, hogy az ESZT a szanálási programban megállapította, hogy a Banco Popular részére 2017. június 5-én nyújtott első sürgős likviditási támogatás nyújtását követően a Banco de España nem volt abban a helyzetben, hogy további sürgős likviditási támogatást biztosítson számára. Mivel a sürgős likviditási támogatás biztosítása a nemzeti központi bankok hatáskörébe tartozik, az ESZT csak tudomásul vehette, hogy nem áll rendelkezésre további sürgős likviditási támogatás.

181 E tekintetben a felperesek azt állítják, hogy lehetséges volt a Banco Popular számára nyújtott sürgős likviditási támogatás kiterjesztése annak ellenére, hogy a Banco de España megtagadta, hogy újabb sürgős likviditási támogatást nyújtson a Banco Popular részére. Azt állítják, hogy a biztosítékok realisztikusabb értékelése lehetővé tette volna a Banco Popular által kért sürgős likviditási támogatás nyújtását, és hogy még a Banco Popular által nyújtott elégtelen biztosítékok esetén is a spanyol állam nyújthatta volna e garanciát. Úgy vélik, hogy a FROB likviditást is biztosíthatott volna a Banco Popular részére.

182 Elegendő megállapítani, hogy ezek az érvek egy olyan támogatásra vonatkozó puszta feltételezéseken alapulnak, amelyet harmadik személyek, különösen a spanyol hatóságok nyújthattak volna a Banco Popular részére.

183 Meg kell jegyezni továbbá, hogy a 806/2014 rendelet 6. cikkének (6) bekezdése szerint „[az ESZT], a Tanács vagy a Bizottság döntései és intézkedései nem írhatják elő a tagállamok számára rendkívüli állami pénzügyi támogatás biztosítását, és nem hathatnak ki közvetlenül a tagállamok költségvetési felelősségére, illetve nem sérthetik a tagállamok költségvetési szuverenitását és költségvetési hatásköreit”. Sem az ESZT-nek, sem a Bizottságnak tehát nem volt lehetősége arra kötelezni a spanyol hatóságokat, hogy a Banco Popular számára likviditás vagy garanciák formájában pénzügyi támogatást nyújtsanak.

184 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelésében az EKB jelezte, hogy még azon sürgős likviditási hozzájárulás alkalmazásával is, amellyel szemben az EKB Kormányzótanácsa 2017. június 5-én nem emelt kifogást, az értékelés időpontjában fennálló likviditási helyzet nem elegendő annak biztosításához, hogy a Banco Popular legkésőbb 2017. június 7-ig eleget tegyen kötelezettségeinek.

185 Így el kell utasítani azt az előfeltevést, amelyen a felperesek érvei alapulnak, és amely szerint a Banco Popular részesülhetett volna azon sürgős likviditási támogatás egészében, amelyet eredetileg az EKB engedélyezett. Ennélfogva a felperesek által említett alternatív megoldások, mivel azoknak előfeltétele a további sürgős likviditási támogatás nyújtása, nem voltak elképzelhetőek. Ezenkívül a felperesek azon állítása, amely szerint a sürgős likviditási támogatás teljes összegének biztosítása lehetővé tette volna a Banco Popular számára, hogy tevékenységeit 2017. június 21-ig folytassa, puszta feltételezés, amely nem veszi figyelembe a betétkivonások továbbfolytatásának következményeit, sem azok terjedelmét.

186 Másodszor, a felperesek lényegében azt állítják, hogy az ESZT a szanálási program 3. cikkében nem igazolta kellőképpen azokat az indokokat, amelyek miatt más intézkedések nem voltak elképzelhetőek.

187 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a szanálási program 3. cikkében az ESZT az EKB értékelését figyelembe véve megállapította, hogy nincs olyan alternatív intézkedés, amely észszerű határidőn belül megakadályozhatná a Banco Popular fizetésképtelenségét, és hogy teljesült a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt feltétel.

188 A szanálási program 3.2. cikkében az ESZT jelezte, hogy nincs észszerű kilátás arra, hogy más magánszektorbeli intézkedésekkel meg lehessen akadályozni a Banco Popular fizetésképtelenségét. Ilyen intézkedések hiánya többek között a következő körülményekből vezethető le:

– az EKB-hoz 2017. június 6-án intézett levélben maga a bank is elismerte, hogy valószínűleg fizetésképtelenné válik;

– a magánértékesítési eljárás nem vezetett pozitív eredményre olyan határidőn belül, amely lehetővé tette volna a bank számára, hogy tartozásait vagy más kötelezettségvállalásait az esedékességkor teljesítse;

– kevéssé volt valószínű, hogy a bank a szükséges időn belül képes lesz piaci ügyletek, a központi bank ügyletei vagy a tartalékalapjában és az élénkítési terveiben előírt intézkedések révén további likviditást mozgósítani;

– a likviditási helyzet romlásának gyorsaságára tekintettel a sürgős likviditási támogatás nem volt elegendő.

189 A szanálási program 3.3. cikkében az ESZT úgy ítélte meg, hogy nincs észszerű kilátás arra, hogy a felügyeleti intézkedések – beleértve a korai beavatkozási intézkedéseket is – megakadályozhatják a Banco Popular fizetésképtelenségét. Az ESZT rámutatott arra, hogy a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelésében az EKB megerősítette, hogy nincsenek rendelkezésre álló olyan prudenciális intézkedések vagy korai beavatkozási intézkedések, amelyek azonnal helyreállíthatnák a bank likviditási helyzetét, és lehetővé tennék számára, hogy elegendő idővel rendelkezzen a vállalati ügylet vagy más megoldás megvalósításához. A 2013/36 irányelv 104. cikkének és a 2014/59 irányelv 27–29. cikkének nemzeti átültetése, illetve az 1024/2013 rendelet 16. cikke alapján az EKB mint illetékes hatóság rendelkezésére álló intézkedések nem tudták biztosítani, hogy a bank az esedékességkor képes lesz kötelezettségvállalásainak és egyéb tartozásainak teljesítésére, figyelembe véve a likviditási helyzet észlelt romlásának mértékét és ütemét.

190 A szanálási program 3.4. cikkében az ESZT úgy ítélte meg, hogy semmilyen észszerű lehetőség nem áll fenn arra vonatkozóan, hogy a tőkeinstrumentumok leírására, illetve átalakítására vonatkozó hatáskör 806/2014 rendelet 21. cikkének megfelelően való gyakorlása észszerű határidőn belül megakadályozná a Banco Popular fizetésképtelenségét. Közelebbről, az ESZT úgy ítélte meg, hogy mivel a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik a likviditási helyzete miatt, a tőke leírása és átalakítása nem elegendő a bank likviditási helyzetének helyreállításához.

191 E rendelkezések teljes egészében szerepelnek a szanálási program ESZT internetes oldalán 2018. február 2-án közzétett és a válaszhoz csatolt változatában. Ebből következik, hogy a felperesek nem állíthatják, hogy az ESZT a szanálási programban nem igazolta azokat az indokokat, amelyek miatt nem képzelhetők el alternatív prudenciális intézkedések, ideértve a korai beavatkozási intézkedéseket is, illetve magánszektorbeli intézkedések.

192 Ezenkívül, amint arra a Bizottság és az ESZT rámutat, a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése b) pontjának szövegére tekintettel az ESZT azon alternatív intézkedések értékelésére szorítkozhatott, amelyek a rendelkezésre álló idő és a körülmények figyelembevételével alkalmasak voltak arra, hogy megakadályozzák a Banco Popular fizetésképtelenségét.

193 Harmadszor, a felperesek azt állítják, hogy lehetséges volt a Banco Popular tőkeemelése. Feltételezve, hogy a Banco Popular likviditási hiánya tőkevesztés eredménye volt, előadják, hogy a Banco Popularnak 2–5 milliárd euróra volt szüksége. Rámutatnak, hogy a sajtó szerint a befektetési bankok 4 milliárd vagy 5 milliárd eurós tőkeemelésen dolgoztak. A szakosodott elemzők szerint e tőkeemelés két okból is kivitelezhető volt. Egyrészt a Banco Popular alaptőkéjének körülbelül 31,5%-át nagy befektetők birtokolták, akik készek voltak arra, hogy 2017-ben tőkeemelést jegyezzenek. Másrészt 2017 májusában, az ESZT elnökének nyilatkozatait megelőzően az elemzők úgy ítélték meg, hogy a Banco Popular részvényét alulértékelték, tehát bizalom állt fenn e részvény újraértékelésében. A felperesek a Barclays Bank által 2017. június 3-án és a Deutsche Bank által 2017. június 5-én a Banco Popularhoz intézett levelekre hivatkoznak, amelyek szerint az említettek készek voltak tőkeemelésben részt venni.

194 Meg kell állapítani, hogy – amint arra maguk a felperesek is rámutatnak – e megoldás azon a feltételezésen alapul, hogy a Banco Popular likviditási hiánya tőkevesztésnek tudható be. Márpedig elegendő emlékeztetni arra, hogy a Banco Popular likviditáshiánya a betétesek bizalmának csökkenése által okozott tömeges betétkivonásból eredt, és hogy csak egy olyan intézkedést lehetett életképes alternatív megoldásnak tekinteni, amely gyorsan elegendő likviditást eredményezhetett ahhoz, hogy lehetővé tegye a Banco Popular számára, hogy 2017. június 7-én teljesítse lejáró kötelezettségeit. A felperesek nem bizonyították, hogy ez lett volna a helyzet a felperesek által hivatkozott tőkeemelés esetében, amely egyébként tisztán hipotetikus jellegű, és mindenesetre ezen időpontot követően történt volna meg.

195 Ami a Barclays Bank 2017. június 3-i levelét és a Deutsche Bank 2017. június 5-i levelét illeti, a felperesek a válaszhoz csatolták e levelek kivonatait. A Törvényszék Hivatalához 2019. május 6-án benyújtott levelükben a felperesek az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése alapján új bizonyítási indítványt terjesztettek elő, amely e két levélnek a *Diario 16* internetes oldalon 2019. április 9-én történt közzétételét követően azok teljes változatának benyújtására irányult. „A Banco Popular szanálása és értékesítése nem felelt meg a törvény követelményeinek” című cikkben a *Diario 16* internetes oldal hozzáférhetővé tett néhány dokumentumot, köztük a Barclays Bank 2017. június 3-i levelét és a Deutsche Bank 2017. június 5-i levelét is.

196 E tekintetben az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy az eljárás szóbeli szakaszának befejezését, illetve a Törvényszék azon határozatát megelőzően, hogy az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határozzon, a felperes és az alperes kivételesen további bizonyítékokat terjeszthet elő vagy ajánlhat fel, feltéve, hogy a késedelmes előterjesztés vagy felajánlás igazolt.

197 A felperesek azzal, hogy rámutattak arra, hogy nem értek hozzá e levelek teljes változatához, mielőtt azokat 2019. április 9-én közzétették az interneten, igazolták azokat az okokat, amelyek miatt azokat korábbi beadványaik mellékletében nem tudták benyújtani. Ezen új bizonyítékokat tehát elfogadhatónak kell tekinteni.

198 E két levél tartalmát illetően meg kell állapítani, hogy azok nem tartalmazzák a Barclays Bank vagy a Deutsche Bank arra vonatkozó határozott kötelezettségvállalását, hogy részt vegyenek a Banco Popular tőkeemelésében, hanem csupán a jövőbeli esetleges tőkeemelésre vonatkozó megbeszéléseket tükröznek. E levelek rámutatnak arra, hogy a megküldésük időpontjában a Banco Popular tőkeemelésére vonatkozó terv még csak nagyon korai előkészítő fázisban volt.

199 Ily módon a Banco Popular részére küldött 2017. június 3-i levelében a Barclays Bank kizárólag a tőkeemelésre vonatkozó újabb megbeszélésekre hivatkozik, amelyek célja a Banco Popular további tartalékkal kapcsolatos szükségleteinek fedezése és a jóval magasabb tőkeszintek elérése annak érdekében, hogy enyhítse az ingatlanokkal és más nem teljesítő eszközökkel kapcsolatos különleges kitettségből eredő kihívásokat, amelyekkel szembesült.

200 Ebben a levélben a Barclays Bank újból megerősítette a Banco Popular részére nyújtott támogatását, és jelezte, hogy segíti őt ebben a fontos ügyletben. A Barclays Bank kifejezte arra irányuló szándékát, hogy piaci feltételek mellett az ügylet 50%-át globális koordinátorként vagy a jegyzés vezetőjeként jegyezze. Jogi fenntartásokat fogalmazott meg, jelezve, hogy „az ilyen típusú jegyzéssel kapcsolatos bármely kötelezettségvállalás vagy ajánlat a Banco Popular és [a Bizottság] között külön kötött megállapodásban vagy megállapodásokban nyilvánul meg, amennyiben a piaci feltételek teljesülnek, az előzetes ellenőrzés megfelelő eredményre vezetett, a felek erre az időpontra megállapodtak a feltételekről és az árakról […] és minden szükséges belső engedélyt megkaptak”. Végül a Barclays Bank hangsúlyozta, hogy e levél nem minősül arra vonatkozó ajánlatnak, hogy jegyezze az ügyletet vagy bármilyen finanszírozást, és nem arra irányult, hogy közte és a Banco Popular között jogviszonyt hozzon létre.

201 Így e levélben egyrészt semmi nem utal arra, hogy a Barclays Bank kész volt pénzügyileg részt venni e tőkeemelésben, másrészt pedig ez utóbbi nem említi azt a likviditási válságot, amellyel a Banco Popular szembesült, és semmilyen megoldást nem javasol ennek orvoslására.

202 A Banco Popular részére küldött 2017. június 5-i levelében a Deutsche Bank csupán a 4 milliárd eurós esetleges tőkeemelés 50%-ának biztosításához fűződő érdekét említi. A Deutsche Bank csupán azt állítja, hogy „természetesen vannak bizonyos feltételek, de a levél azon a meggyőződésünkön alapul, hogy olyan körülmények között, amelyekről úgy gondoljuk, hogy reálisan teljesülhetnek, megvalósulhat olyan [tőkeemelés], amely stabilizálná a bankot”. A Deutsche Bank jelezte, hogy kapcsolatba lépett különböző befektetőkkel, és „természetesen abszolút bizonyosság nélkül” úgy véli, hogy lehetséges a tőkeemelés.

203 Ennélfogva e levél nem értelmezhető úgy, hogy az a Deutsche Bank határozott kötelezettségvállalását tartalmazza a Banco Popular tőkeemelésében való részvételre, és az nem a Banco Popular likviditási válságának megoldására vonatkozik.

204 Egyébiránt a felperesek jelzik, hogy a Banco Popular a 2017. áprilisi sajáttőke-tervében azt jelezte, hogy a tőkeemelésre egy hónapon belül sor kerülhet. Elegendő megállapítani, hogy ebben a dokumentumban a Banco Popular egy–három hónapos határidőt említ a tőkeemelés végrehajtására, és az egy hónapos előzetes határidőt a jegyzési szerződés aláírásától kell számítani. Márpedig, mivel tőkeemelésre nem tettek határozott ajánlatot, ennek az érvnek nem lehet helyt adni.

205 Ezenkívül azon lehetőségnek, hogy a tőkeemelés lehetővé teszi a Banco Popular szanálásának elkerüléséhez elegendő likviditást, ellentmond az a tény, hogy a Banco Popular igazgatótanácsa 2017. június 6-án arra a következtetésre jutott, hogy a bank valószínűleg fizetésképtelenné válik.

206 Következésképpen a felperesek nem fejtik ki, hogy e tőkeemelés hogyan konkretizálódhatott volna kellően rövid határidőn belül ahhoz, hogy lehetővé tegye a Banco Popular fizetésképtelenségének elkerülését lehetővé tévő likviditási támogatást, sem azt, hogy milyen módon tudta volna

megakadályozni a betétek kivonását, és visszaállítani a Banco Popular likviditási helyzetét hosszú távon. A felperesek tehát nem bizonyították, hogy a tőkeemelés a Banco Popular szanálásához képest életképes alternatív megoldás lenne.

207 Negyedszer, a felperesek arra hivatkoznak, hogy lehetséges volt a Banco Popular eszközeinek elkülönítése. Rámutatnak, hogy a Banco Popular 6 milliárd euró értékben próbálta értékesíteni ingatlaneszközeit, és 2017. május 5-én jelezte, hogy ebben az irányban előrehaladás történt. Álláspontjuk szerint későbbi tények megerősítették, hogy lehetséges volt a Banco Popular nem teljesítő eszközeinek egészét vagy egy részét elkülöníteni. A Banco Santander a Banco Popular lefoglalt eszközeinek 51%-át és a Banco Popular bizonytalan követeléseit annak megszerzése után értékesítette, és a nemzetközi alapok kifejezték érdeklődésüket ezen eszközök megszerzése iránt. Ráadásul a Banco Popular 2017 májusában bejelentette, hogy el kívánja adni nem stratégiai eszközeit, és ezen eszközök közül többre vonatkozóan határozott ajánlatot kapott. A felperesek arra hivatkoznak, hogy még ha feltételezzük is, hogy nem volt azonnali vevő a Banco Popular nem teljesítő eszközei és nem stratégiai eszközei tekintetében, azokat áthelyezhette volna egy áthidaló intézményhez. Az eszközök elkülönült értékesítése lehetővé tette volna a Banco Popular számára, hogy rövid távú likvid eszközöket szerezzen annak érdekében, hogy tevékenységét néhány hétig folytassa, és így a magánértékesítést vagy a tőkeemelést megvalósítsa.

208 Meg kell állapítani, hogy a felperesek érvei arra vonatkozó puszta feltételezéseken alapulnak, hogy az eszközök értékesítése lehetséges volt. A felperesek előadják, hogy a Banco Popular nem teljesítő eszközöket vagy nem stratégiai eszközöket is eladhatott volna, anélkül hogy kifejtenék, pontosan melyek ezek az eszközök, milyen mennyiségben lehetett volna azokat értékesíteni, illetve hogy e vásárlások iránt érdeklődtek-e vevők, továbbá hogy voltak-e ügyletek folyamatban. E tekintetben meg kell állapítani, hogy maguk a felperesek hivatkoznak arra a forgatókönyvre, ha ezen eszközök tekintetében nem jelentkezik azonnali vevő. Ebből következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy az eszközök értékesítése ténylegesen megvalósítható volt egy olyan határidőn belül, amely lehetővé tette volna a Banco Popular számára, hogy elegendő likviditást szerezzen a betétek tömeges kivonásának kezelése és annak elkerülése érdekében, hogy 2017. június 6-án fizetésképtelen legyen vagy valószínűleg fizetésképtelenné váljon.

209 Ami a felperesek által hivatkozott azon lehetőséget illeti, hogy abban az esetben, ha nincs azonnali vevő, a nem teljesítő eszközöket vagy a nem stratégiai eszközöket áthelyezzék egy áthidaló intézményhez annak érdekében, hogy azokat ezt követően a 806/2014 rendelet 25. és 26. cikke alapján eladják, elegendő megállapítani, hogy nem a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett, a határozathoz képest alternatív megoldásokról van szó, hanem más olyan szanálási eszközökről, amelyek alkalmazása feltételezi, hogy a szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik.

210 Ami a felperesek által hivatkozott azon tényt illeti, amely szerint a Banco Popular 2017. május 5-én arról tájékoztatta őket, hogy előrelépés történt az ingatlanok eladásában, elegendő megállapítani, hogy a felperesek nem bizonyítják, hogy e projekt a Banco Popular fizetésképtelenségének megállapítását megelőzően sikeres lehetett volna.

211 A felperesek azon állítását illetően, amely szerint a Banco Popular több eszközére nézve határozott ajánlatokat kapott, meg kell állapítani, hogy az semmilyen bizonyítékra nem támaszkodik. A felperesek kizárólag újságcikkekre hivatkozva említik a Targo Bank Crédit mutuel részére 2017. június 2-án történő eladását, valamint a TotalBank 500 millió euróért történő értékesítése érdekében folytatott megbeszéléseket. Márpedig elegendő rámutatni egyrészt arra, hogy a Targo Bank értékesítése nem akadályozta meg a Banco Popular fizetésképtelenségét, másrészt pedig,

hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a TotalBank értékesítésére olyan észszerű határidőn belül kerülhetett sor, amely lehetővé tette volna a Banco Popular számára, hogy 2017. június 7-ére a kötelezettségvállalásainak teljesítéséhez elegendő likviditást szerezzen.

212 A felperesek által hivatkozott azon tényt illetően, amely szerint a Banco Popular eladását követően a Banco Santander eszközöket értékesített, elegendő megállapítani, hogy az nem releváns a szanálási program jogszerűségének értékelése szempontjából.

213 Végül az ESZT-hez hasonlóan rá kell mutatni arra, hogy pusztán spekulatív az az állítás, hogy ezen eszközök értékesítésére irányuló ügyleteket sikeresen végre lehetett volna hajtani még abban az esetben is, ha a Banco Popular több idővel rendelkezett volna. Mindenesetre a felperesek nem fejtik ki – még ha feltételezzük is, hogy ezen eszközök értékesítésére elég rövid időn belül sor kerülhetett volna az új likviditási támogatás lehetővé tétele érdekében –, hogy az ilyen intézkedések milyen módon tették volna lehetővé a betétek kivonásának megakadályozását és a piaci bizalom helyreállítását, következésképpen pedig a likviditásvesztés megszakítását és a Banco Popular hosszú távú életképességének helyreállítását.

214 A felperesek előadják továbbá, hogy 2017. június 5-én az EKB megállapította, hogy a Banco Popular nem stratégiai eszközök átruházásával járó tőkeemelést és vagyonátruházási tervet irányzott elő, és hogy nem állította, hogy e megoldásokat lehetetlen végrehajtani.

215 Ezzel az érvvel a felperesek az EKB Banco Popular sürgős likviditási támogatás iránti kérelmével kapcsolatos 2017. június 5-i értékelésére hivatkoznak, amelyben az EKB ismertette azokat az objektív tényezőket, amelyek a Banco Popular likviditási helyzetének alakulására vonatkoznak, mint például a likviditási szükségletek fedezésének, a kiegyensúlyozó kapacitásának *(counterbalancing capacity)*, illetve a betétkivonásoknak az alakulása, valamint a bank által elfogadott, még folyamatban lévő likviditásnövelő intézkedések végrehajtása. E tekintetben az EKB jelezte, hogy a Banco Popular által szolgáltatott információk szerint további likviditási eszközök mozgósítása várható június közepére az adóssságleépítés, a kötvények értékesítése és a nem teljesítő eszközök értékesítése révén.

216 Meg kell állapítani, hogy az EKB kizárólag a Banco Popular likviditási helyzetének alakulására vonatkozó ténybeli leírást szolgáltatott – amint azt kifejti – a bank által szolgáltatott adatok alapján. Az EKB esetében nem arról volt szó, hogy állást foglalt a bank által tervezett intézkedések megvalósíthatóságáról. Ezenkívül pontosításra kerül, hogy ezen intézkedéseknek június közepén, vagyis a szanálást követően új likvid eszközöket kell biztosítaniuk a Banco Popular számára.

217 Ezzel szemben meg kell állapítani, hogy 2017. június 6-án az EKB a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelése során úgy ítélte meg, hogy bár a Banco Popular a korábbi hetekben további likviditást biztosító különböző intézkedéseket dolgozott ki, és azok végrehajtását megkezdte, az elért és várt beáramlások mértéke nem volt elegendő ahhoz, hogy orvosolják a bank likviditási helyzetének az értékelés időpontjában fennálló romlását. A Bizottság azt is jelezte, hogy a Banco Popularnak csak nagyon korlátozott lehetőségei vannak arra, hogy szokásos piaci ügyletek vagy a nemzeti központi bank ügyletei révén forrásokat szerezzen, és hogy a sürgős finanszírozási és helyreállítási tervekben előírt intézkedések révén nem képes elegendő további likviditást mozgósítani. Az EKB megállapította, hogy a Banco Popular már különböző intézkedéseket vezetett be likviditási helyzetének korrigálása érdekében, mindazonáltal ezek az intézkedések végül nem voltak elegendőek likviditási helyzete romlásának megfordításához.

218 Ötödször, a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Banco Popular harmadik személy részére történő magánértékesítése megvalósulhatott volna. Ezt a megoldást az ESZT határidős probléma miatt a likviditáshiányra, nem pedig az életképességre tekintettel utasította el. Noha több intézmény nyújtott be ajánlatot, és ily módon kinyilvánították érdeklődésüket a Banco Popular beszerzésében, az európai hatóságok csupán két potenciális vevőt hívtak fel arra, hogy 2017. június elején részt vegyenek az adásvételi eljárásban. Hozzáteszik, hogy téves az az állítás, amely szerint a magánértékesítési eljárás 2017 májusában meghiúsult, mivel a Banco Popular megvásárlásában érdekelt szervezetek 2017. június végéig tehettek ajánlatot.

219 Meg kell állapítani, hogy ez az érv a tények téves értelmezésén alapul.

220 Amint azt a Törvényszék a fenti 59. pontban kiemelte, az EKB a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelésében megállapította, hogy a magánértékesítési eljárás keretében folytatott tárgyalások addig nem vezettek pozitív eredményre, és hogy ezen értékesítés megvalósítása nem volt előrelátható olyan határidőn belül, amely lehetővé tette volna a Banco Popular számára, hogy az esedékességkor eleget tegyen adósságainak vagy egyéb kötelezettségvállalásainak.

221 Azt is meg kell állapítani, hogy mivel a Banco Popular igazgatótanácsa elismerte, hogy a bank 2017. június 6-án fizetésképtelen volt vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, ezzel elismerte, hogy a magánértékesítés megvalósítása ebben az időpontban már nem volt elképzelhető megoldás.

222 Ily módon a szanálási program (26) preambulumbekezdésében az ESZT ismertette azokat az intézkedéseket, köztük egy 2017 áprilisában indított magánértékesítési eljárást, amelyeket a Banco Popular annak érdekében tett meg, hogy orvosolja likviditási problémáit. Az ESZT rámutatott arra, hogy az ajánlatok potenciális vevők általi benyújtásának határidejét eredetileg 2017. június 10-ére tűzték ki, és hogy június elején azt 2017 júniusának végére tolták ki. Megállapította azonban, hogy a szanálási program időpontjában ez az eljárás még nem fejeződött be.

223 A szanálási program 3.2. cikkében az ESZT jelezte, hogy nincs észszerű lehetőség arra, hogy más magánszektorbeli intézkedések megakadályozhassák a Banco Popular fizetésképtelenségét, és hogy az ilyen intézkedések hiánya levezethető többek között abból, hogy a magánértékesítési eljárás nem vezetett pozitív eredményre olyan határidőn belül, amely lehetővé tette volna a bank számára, hogy tartozásait vagy más kötelezettségvállalásait az esedékességkor teljesítse. A szanálási program 6.6. cikkében az ESZT arra is rámutatott, hogy a határozatot közvetlenül megelőző időszakban a Banco Popular magánértékesítési eljárást folytatott, és hogy 2017. május 29-én kiderült, hogy ez az eljárás eredménytelen lesz.

224 Az ESZT ily módon megállapította, hogy a szanálási program időpontjában a Banco Popular által kezdeményezett magánértékesítési eljárás sikertelen volt. A felperesek állításával ellentétben az ezen eljárásban részt vevő egyetlen potenciális vevő sem nyújtott határozott ajánlatot a Banco Popular megvásárlására.

225 Mivel a bank által 2017 áprilisa óta folytatott magánértékesítési eljárás nem vezetett semmilyen határozott ajánlathoz, és az ajánlatok benyújtására nyitva álló határidő meghosszabbítását igényelte, nem volt elképzelhető, hogy ez az eljárás még azelőtt befejeződhet, hogy a Banco Popular fizetésképtelenné vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik. Az a tény, hogy a potenciális

vevők június végéig tehettek ajánlatot, nem kérdőjelezheti meg e megállapítást. A felperesek tehát nem bizonyították, hogy a magánértékesítési eljárás a szanáláshoz képest elképzelhető alternatív megoldás lenne.

226 Hatodszor, a felperesek azt állítják, hogy ha a fent említett alternatív intézkedések egyike sem volt megvalósítható, állami támogatás vagy az ESZA általi finanszírozás lehetővé tette volna a Banco Popular összeomlásának elkerülését. Úgy vélik, hogy semmi sem akadályozta meg a spanyol államot abban, hogy ideiglenesen befektessen a Banco Popular alaptőkéjébe.

227 E tekintetben egyrészt elegendő megjegyezni, hogy a 806/2014 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint a szanálási program keretében a szanálási eszközök alkalmazása során az ESZT az ESZA-t csak olyan mértékben veheti igénybe, amely szükséges a szanálási eszközök többek között a szanálás alatt álló intézmény részére történő hitelnyújtás céljára való hatékony alkalmazásának biztosításához. Ebből egyértelműen kitűnik, hogy ez a lehetőség csak egy szanálási intézkedés keretében képzelhető el, és semmi esetre sem minősül ezen intézkedéshez képest alternatív intézkedésnek.

228 Másrészt a fenti 183. pontból kitűnik, hogy kizárólag az illetékes nemzeti hatóságok dönthetnek arról, hogy támogatást nyújtanak-e, vagy nem, és sem az ESZT, sem a Bizottság nem kötelezhet valamely tagállamot arra, hogy támogatást nyújtson valamely szervezetnek.

229 Ezenkívül, amint arra a Bizottság rámutat, az ilyen megoldás ellentétes lenne a szanálás célkitűzéseivel, amely az adóalanyok által viselt költségek csökkentésére irányul. Emlékeztetni kell arra, hogy a 806/2014 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének c) pontja szerint a szanálás egyik célja az állami források védelme a rendkívüli állami pénzügyi támogatásra támaszkodás minimalizálása révén.

230 A fentiekből kitűnik, hogy a felperesek nem bizonyították olyan életképes alternatív megoldások fennállását, amelyeket az ESZT-nek figyelembe kellett volna vennie.

231 Ennélfogva az ESZT és a Bizottság nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát, amikor úgy ítélte meg, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt feltétel teljesült, így a második részt el kell utasítani.

c) A harmadik, 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított részről

232 A felperesek arra hivatkoznak, hogy az ESZT megsértette a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének c) pontját, mivel a közérdek nem sértheti az uniós jog alapvető elveit, és az ESZT-nek különböző érdekeket kellett volna mérlegelnie. Az ESZT-nek tehát meg kellett volna állapítania, hogy a közérdek nem igazolja sem az arányosság elvének megsértését, sem pedig a hátrányosan megkülönböztető és önkényes beavatkozást.

233 A 806/2014 rendelet 18. cikkének (5) bekezdése azt írja elő, hogy e cikk (1) bekezdése c) pontjának alkalmazásában egy szanálási intézkedés akkor szolgálja a közérdeket, ha szükséges az e rendelet 14. cikkében említett egy vagy több szanálási cél megvalósításához és azokkal arányos, továbbá a szervezet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása révén ezek a szanálási célok nem valósulnának meg ugyanolyan mértékben.

234 A szanálás 806/2014 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének első albekezdésében rögzített céljai a következők: a kritikus funkciók folytonosságának biztosítása; a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős káros hatások kiküszöbölése, különösen a dominóhatás megakadályozása révén; az állami források védelme a rendkívüli állami pénzügyi támogatásra támaszkodás minimalizálása révén; a betétesek és befektetők védelme, valamint az ügyfelek pénzeszközeinek és vagyonának védelme.

235 A 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt feltétel tiszteletben tartása annak ellenőrzését feltételezi, hogy az e rendelet 14. cikkében említett célok, többek között a kritikus funkciók folytonosságának biztosítása és a pénzügyi stabilitás megőrzése szanálási intézkedés útján jobban elérhetők-e, mint a szervezet felszámolásával.

236 A jelen ügyben a szanálási program 4. cikkében az ESZT, összevetve a szanálás 806/2014 rendelet 14. cikkének (2) bekezdésében meghatározott célkitűzéseit a jelen ügy jellegével és körülményeivel, arra a következtetésre jutott, hogy a vagyonértékesítési eszköz formájában folytatott szanálás a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének c) pontja és (5) bekezdése értelmében közérdekből szükséges.

237 A szanálási program 4.2. cikkében az ESZT megállapította, hogy a szanálás szükséges a 806/2014 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének első albekezdésében előírt célokhoz, azaz a kritikus funkciók folytonosságának biztosítása és a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős negatív hatások – többek között a dominóhatás megelőzésével, beleértve a piaci infrastruktúrákra való dominóhatást is, és a piaci fegyelem fenntartásával való – elkerüléséhez, és arányos azokkal. Jelezte, hogy a Banco Popular rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása nem tette volna lehetővé e célok ugyanilyen mértékű elérését. Az ESZT ezt követően a szanálási program 4.4. cikkében az ezen időpontban fennálló körülményeket figyelembe véve a szanálás célkitűzései fényében elemzést végzett.

238 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy a szanálási programot jóváhagyó 2017/1246 határozat (4) preambulumbekezdésében a Bizottság kifejezetten jelezte, hogy egyetért a szanálási programmal, és különösen azokkal az indokokkal, amelyeket az ESZT a 806/2014 rendelet 5. cikkének megfelelően közérdekből hozott szanálási intézkedés szükségességének igazolására felhozott.

239 A felperesek érvei nem alkalmasak arra, hogy megkérdőjelezzék az ESZT és a Bizottság azon megállapításait, amelyek szerint a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt feltétel teljesült.

240 Egyrészt a felperesek nem állítják, hogy a szanálási program nem felel meg a 806/2014 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének első albekezdésében foglalt, a Banco Popular kritikus funkcióinak védelmére és a pénzügyi stabilitás megőrzésére irányuló közérdekű célkitűzéseknek. Másrészt a felperesek nem adnak elő egyetlen olyan érvet sem, amely alkalmas lenne annak bizonyítására, hogy e célokat elérték volna, ha a Banco Popular ellen rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolási eljárás indult volna.

241 Először is a felperesek azt állítják, hogy a szanálási program ellentétes az arányosság elvével. A tulajdonhoz való jog Charta 17. cikkében előírt korlátozásának, mint a szanálás esetében, szükségesnek és arányosnak kell lennie az elérni kívánt céllal. Az arányosság követelményeit a 806/2014 rendelet 18. cikkének (5) bekezdése írja elő. A 806/2014 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének második albekezdésére hivatkoznak, amely szerint a szanálási intézkedésnek meg kell akadályoznia az értékek megsemmisülését.

242 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a szanálási intézkedés nem tartja tiszteletben a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő, közérdekre vonatkozó kritériumot, mivel tulajdonhoz való joguk aránytalan megsértéséhez és szükségtelen értékvesztéshez vezet.

243 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperesek állításával ellentétben a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt feltétel tiszteletben tartása nem követeli meg az ESZT-től, hogy mérlegelje az általuk hivatkozott különböző érdekeket, vagyis egyrészt a bank szanálásához fűződő közérdeket, másrészt pedig a részvényesek magánérdekeit.

244 Meg kell állapítani, hogy a felperesek a 806/2014 rendelet 14. cikke (2) bekezdése második albekezdésének téves értelmezésére támaszkodnak, amely rendelkezés szerint „[az ESZT-nek], a Tanácsnak, a Bizottságnak és adott esetben a nemzeti szanálási hatóságoknak az első albekezdésben említett célok megvalósítása során törekednie kell arra, hogy minimálisra csökkentse a szanálás költségeit, és kerülje az értékek megsemmisítését, kivéve, ha az a szanálási célok eléréséhez szükséges”.

245 E rendelkezésből ugyanis kitűnik, hogy a határozat 806/2014 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének első albekezdésében említett céljait a lehető legnagyobb mértékben olyan szanálási eszközzel kell elérni, amely a legkisebb értékvesztést vonja maga után. Mindazonáltal, amint azt e rendelkezés pontosítja, ha a választott szanálási eszközzel járó értékvesztés szükséges e célok eléréséhez, és így a közérdek eléréséhez, a szanálás nem tekinthető aránytalannak.

246 Ezenkívül, amint azt a Bizottság hangsúlyozza, a 806/2014 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének második albekezdése értelmében vett értékvesztés nemcsak a szervezet részvényeseinek és tőkeinstrumentumai tulajdonosainak, hanem a betéteseinek, alkalmazottainak és egyéb hitelezőinek a vagyoni érdekeire is vonatkozik.

247 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a szanálási program 4.5. cikkében az ESZT megállapította, hogy a határozat hozzájárul az értékvesztés minimalizálásához is, figyelembe véve azt, hogy a Banco Popular felszámolása jelentősebb veszteségeket okozott volna a hitelezők számára, mint a szanálás. Az ESZT a szanálási program 4.6. cikkében azt is megállapította, hogy a szanálási intézkedés elfogadásához kapcsolódó hátrányokat és költségeket, elsősorban a részvényeseket és az alárendelt hitelezőket ért veszteségeket ellensúlyozzák az ebből eredő előnyök, nevezetesen a kritikus funkciók fenntartása, a gazdaságra és a pénzügyi stabilitásra gyakorolt negatív hatások korlátozása, valamint a más hitelezőket esetlegesen érő veszteségek elkerülése.

248 Egyébiránt a felperesek azt is előadják, hogy a 806/2014 rendelet 6. cikkének (3) bekezdése és 15. cikkének (2) bekezdése alapján a szanálási eszközöket úgy kell alkalmazni, hogy a minimálisra csökkentsék a csoport egészére gyakorolt hatást.

249 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a szanálási program 4.7. cikkében az ESZT a 806/2014 rendelet 6. cikke (3) és (5) bekezdésének megfelelően – figyelembe véve, hogy a Banco Popular leányvállalattal rendelkezik Portugáliában – úgy ítélte meg, hogy a vagyonértékesítési eszköz alkalmazása nem lenne hatással a portugál leányvállalatra, jóllehet a Banco Popular felszámolása negatív hatásokkal járt volna rá nézve.

250 A felperesek azt is előadják, hogy még ha feltételezzük is, hogy a Banco Popular szanálása szükséges volt, a jelen jogalap második részében említett egy vagy több alternatív intézkedést lehetett volna alkalmazni a Banco Popular tőkeinstrumentumainak leírása és eladása helyett, ami elkerülte volna a befektetők értékvesztését és a tulajdonhoz való joguk sérelmét.

251 Elegendő megállapítani, hogy a második rész elemzéséből kitűnik, hogy a felperesek által hivatkozott alternatív intézkedések nem voltak elképzelhetők. Mindenesetre azok az érvek, amelyekkel a felperesek ténylegesen a szanálási intézkedésnek az általuk a tulajdonjoguk megsértésére tekintettel hivatkozott alternatív intézkedésekhez képest fennálló arányosságát vitatják, nem alkalmasak arra, hogy megkérdőjelezzék az ESZT-nek és a Bizottságnak a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltétel teljesülése tekintetében végzett értékelését.

252 Másodsorban a felperesek arra hivatkoznak, hogy a szanálási program hátrányosan megkülönböztető és önkényes. A hátrányos megkülönböztetés tilalmát a 806/2014 rendelet (46) preambulumbekezdése és 6. cikkének (1) bekezdése írja elő, illetve a Charta 21. cikkének (1) bekezdése és az EUMSZ 18. cikk rögzíti. Azt állítják, hogy az ESZT és a spanyol hatóságok beavatkozásai hátrányosan megkülönböztetőek és önkényesek voltak a Banco Popular tekintetében, mivel azért hagyták magára a bankot, mert annak részvénytőkéje magántulajdonban volt, és magas volt a külföldi befektetők aránya.

253 Meg kell állapítani, hogy a felperesek ezen állításait nem lehet úgy értelmezni, hogy azok a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt feltétel megsértésének bizonyítására irányulnak. Pusztán spekulatív állításokról van szó, amelyek semmilyen kapcsolatban nem állnak a közérdek kritériumának tiszteletben tartásával.

254 Mindenesetre az annak kifogásolására irányuló érveket illetően, hogy a spanyol hatóságok nem nyújtottak támogatást a Banco Popular részére, noha azt más helyzetekben tették, elegendő megállapítani, hogy azok hatástalanok, mivel nem az ESZT-re, illetve a Bizottságra vonatkoznak. Ami azt az érvet illeti, amely szerint a Bizottság jóváhagyta az olasz bankoknak nyújtott állami támogatásokat, és hogy az ESZT ezekben az esetekben nem alkalmazta a 806/2014 rendeletet, meg kell állapítani egyrészt, hogy azok a helyzetek, amelyekben valamely tagállam egy nehéz helyzetben lévő intézmény reorganizálására állami pénzeszközöket használt fel, szorosan kapcsolódnak az egyedi körülményekhez, és nem hasonlíthatók össze a jelen ügybeli helyzettel, másrészt pedig, hogy – amint azt maguk a felperesek állítják – az ESZT úgy tekintette, hogy ezen olasz bankok szanálását nem igazolja közérdek, mivel nem látnak el kritikus funkciókat és felszámolásuk nem gyakorolna jelentős hátrányos hatásokat a pénzügyi stabilitásra. Ezenkívül, amint azt a Bizottság hangsúlyozta, mivel a jelen ügy egy szervezet szanálásának első esetét képezi, a 806/2014 rendelet alkalmazását illetően nem állhat fenn hátrányos megkülönböztetés más esetekhez képest.

255 A fentiekből következik, hogy az ESZT és a Bizottság nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát annak megállapításával, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt feltétel teljesült, következésképpen a harmadik részt el kell utasítani.

256 A fentiek összességéből következik, hogy az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

257 Egyébiránt egyrészt az első jogalap harmadik részében a felperesek első alkalommal a válasz 47. és 48. pontjában hivatkoznak a Banco Popular értékesítési eljárásának vitatására irányuló érvekre, azzal az indokkal, hogy az nem felel meg a 806/2014 rendelet 24. cikke (2) bekezdése, valamint a 2014/59 irányelv 38. és 39. cikke rendelkezéseinek. Másrészt a beavatkozási beadványokra tett észrevételeikben a felperesek a 806/2014 rendelet 24. cikkének megsértésére alapított új jogalapra hivatkoznak, amelyben kifejezetten kiemelik, hogy átveszik a válasz 47. és 48. pontjában felhozott érveket.

258 A beavatkozási beadványokra tett észrevételekben a felperesek jelzik, hogy a korábbi beadványaikban az értékesítési eljárás jogellenességére, mint az arányosság elve megsértésének másodlagos okára hivatkoztak. Márpedig meg kell állapítani, hogy a keresetlevél azon részében, amely annak alátámasztására irányul, hogy a szanálási intézkedés ellentétes az arányosság elvével, és általánosabban a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésére vonatkozó részben, a felperesek nem hoztak fel egyetlen olyan érvet sem, amely az értékesítési eljárás vitatására irányult volna. E tekintetben, noha a felperesek kifejezetten utalnak válaszuk pontjaira, nem említik a keresetlevél azon pontját, amelyben ezt az érvet már felhozták.

259 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a felperesek által ezen, az értékesítési eljárás vitatására irányuló érvek és az arányosság elvének a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazása keretében történő megsértése közötti kapcsolat nem érthető. Ezen érveket tehát a 806/2014 rendelet 24. cikkének megsértésére alapított új jogalapnak kell tekinteni.

260 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 84. cikkének (1) bekezdése szerint az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.

261 Márpedig e jogalapot első alkalommal a válaszban hozták fel, és azt a beavatkozási beadványokra vonatkozó észrevételekben is átvették, anélkül hogy a felperesek igazolták volna, hogy miért nem vitatták az értékesítési eljárás szabályszerűségét a keresetlevél szakaszában. Ez az új jogalap nem olyan ténybeli és jogi elemeken alapul, amelyekről a felpereseknek a kereset benyújtásakor nem volt tudomásuk, és a felpereseknek a beavatkozási beadványban előadott érvekre való válaszadásra irányuló szándéka nem tekinthető e jogalap késedelmes előterjesztése igazolásának.

262 Következésképpen mint elfogadhatatlant el kell utasítani a felpereseknek a válaszban szereplő, az értékesítési eljárás szabályszerűségére vonatkozó érveit, valamint a 806/2014 rendelet 24. cikkének megsértésére alapított, először a beavatkozási beadványokra vonatkozó észrevételekben felhozott új jogalapot.

2. A második, a 806/2014 rendelet 20. cikkének megsértésére alapított jogalapról

263 A felperesek arra hivatkoznak, hogy az ESZT megsértette a 806/2014 rendelet 20. cikkét. E jogalap öt részből áll, amelyek közül az első a 806/2014 rendelet 20. cikke (11) bekezdésének megsértésén, a második e rendelet 20. cikke (5) bekezdése a)–c) és f) pontjának megsértésén, a harmadik a Deloitte függetlenségének hiányán, a negyedik a 806/2014 rendelet 20. cikke (1) bekezdésének megsértésén alapul, mivel a 2. értékelés nem volt „méltányos, prudens és reális”, az ötödik pedig e rendelet 20. cikke (7) és (9) bekezdésének a megsértésén alapul.

264 A 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„A szanálási intézkedések meghozatalát vagy a releváns tőkeinstrumentumok leírására, illetve átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlását megelőzően [az ESZT] gondoskodik arról, hogy a 2. cikkben említett valamely szervezet eszközeinek és kötelezettségeinek méltányos, prudens és reális értékelését minden állami hatóságtól – beleértve a Testületet, a nemzeti szanálási hatóságot és az érintett szervezetet is – független személy végezze.”

265 A jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy a Banco Popular által a szanálási program elfogadása előtt elvégzett értékelés két olyan jelentést foglal magában, amelyeket csatoltak a szanálási programhoz.

266 A 2017. június 5-én kelt 1. értékelést az ESZT a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontja alapján készítette, és annak célja az volt, hogy feltárja azokat az elemeket, amelyek lehetővé teszik annak meghatározását, hogy teljesülnek-e a szanálási eljárás megindításának 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételei.

267 A 2017. június 6-án kelt 2. értékelést független szakértőként a Deloitte készítette a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján.

268 A szanálási program kimondja, hogy a sürgősségre tekintettel a 806/2014 rendelet 20. cikke (10) bekezdésének megfelelően elvégzett 2. értékelés célja az volt, hogy felbecsülje a Banco Popular eszközeinek és kötelezettségeinek értékét, felmérje, hogy a részvényesek és a hitelezők milyen elbánásban részesültek volna, ha a Banco Populart rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna, valamint hogy feltárja azokat az elemeket, amelyek lehetővé teszik az átruházandó részvényekre és tulajdonviszonyt megtestesítő értékpapírokra vonatkozó döntés meghozatalát, és amelyek lehetővé teszik az ESZT számára a kereskedelmi feltételek meghatározását a vagyonértékesítési eszköz tekintetében.

269 A 2. értékelésben a Deloitte jelezte, hogy a 2014/59 irányelv 36. cikkében (amely a 806/2014 rendelet 20. cikkének felel meg) előírt követelményekre és az EBH szanálást szolgáló értékelésről és a 2014/59 irányelvben előírt szanálás következtében az eltérő bánásmód meghatározása céljából történő értékelésről szóló, 2017. május 23-i 2017/05., illetve 2017/06. sz. végleges szabályozástechnikai standardtervezeteinek (a továbbiakban: EBH technikai szabályai) 3. fejezetére támaszkodott.

270 A 2014/59 irányelv 36. cikkének (15) bekezdése felhatalmazza az EBH-t arra, hogy szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgozzon ki azon kritériumok pontosítása céljából, amelyek alapján a szanálási eljárás során az értékeléseket el kell végezni.

271 Az EBH technikai szabályai 3. fejezete a szanálást szolgáló értékelésről szóló 2017/05. sz. szabályozástechnikai standardtervezetre (a továbbiakban: szabályozástechnikai standardok) vonatkozik, és a 2014/59 irányelv 36. cikke (15) bekezdésének megfelelően többek között olyan felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelettervezetet tartalmaz, amely a 2014/59 irányelvet olyan szabályozástechnikai standardokkal egészíti ki, amelyek pontosítják az intézmények vagy szervezetek eszközei és kötelezettségei értékének az értékeléséhez alkalmazandó kritériumokat és módszert.

272 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a szanálási program elfogadásának időpontjában e szabályozástechnikai standardok nem voltak kötelező erejűek, mivel a 806/2014 rendelet 5. cikke (2) bekezdésének második albekezdése előírja, hogy az ESZT, a Tanács és a Bizottság az EBH által kidolgozott és a Bizottság által elfogadott kötelező szabályozástechnikai és végrehajtás-technikai standardok hatálya alá tartozik. Ezeket a szabályozástechnikai standardokat a 2014/59 irányelvnek az intézmények vagy szervezetek eszközei és kötelezettségei értékének megállapítására szolgáló módszertannal kapcsolatos kritériumokat meghatározó szabályozástechnikai standardok tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2017. november 14-i (EU) 2018/345 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendeletbe (HL 2018. L 67., 8. o.) foglalták bele.

273 A szanálási program 6.3. cikkében az ESZT jelezte, hogy a Banco Popular tőkeinstrumentumainak a leírására, illetve átalakítására vonatkozó döntés érdekében a FROB által folytatott értékesítési eljárás eredményeivel kiegészített és megerősített 2. értékelést vette alapul.

274 Mivel a 2. értékelés összetett technikai és gazdasági értékeléseket tartalmaz, az ESZT számára széles mérlegelési jogkört kell elismerni, amikor megállapította, hogy a 2. értékelés érvényes alapot képezett a szanálási intézkedésekről való döntéshozatalhoz.

275 Következésképpen a fenti 110–115. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján a Törvényszék által végzett felülvizsgálat korlátozott felülvizsgálat, amely annak vizsgálatára korlátozódik, hogy az ESZT nem követett-e el nyilvánvaló értékelési hibát annyiban, amennyiben megállapította, hogy a 2. értékelés megfelelt a 806/2014 rendelet 20. cikke követelményeinek. A felpereseknek kell elegendő bizonyítékot szolgáltatniuk ahhoz, hogy a 2. értékelést megfossza hihetőségétől.

a) Az első, a 806/2014 rendelet 20. cikke (11) bekezdésének megsértésére alapított részről

276 A felperesek a 806/2014 rendelet 20. cikke (11) bekezdésének annyiban történő megsértésére hivatkoznak, amennyiben az ESZT megtagadta az 1. és a 2. értékelés végleges változatainak elérhetővé tételét. Az ESZT a Törvényszék 2018. július 6-i pervezető intézkedésére adott 2018. július 30-i válaszában kijelentette, hogy ezen értékelések végleges változatait nem teszi közzé. A Deloitte elismerte, hogy az értékelés végleges változatai szükségesek, és azokat neki kellett kidolgoznia. A felperesek az ESZT e pervezető intézkedésre adott válaszával kapcsolatos 2018. szeptember 21-i észrevételeikre és arra hivatkoznak, hogy a 806/2014 rendelet (64) preambulumbekezdése és 20. cikkének (11) bekezdése alapján az ESZT köteles elvégzeni az 1. és 2. értékelés végleges változatát.

277 Az 1. értékelést illetően, tekintettel a fenti 266. pontban meghatározott célkitűzésére, valamint arra, hogy annak célja az volt, hogy hozzájáruljon annak meghatározásához, hogy a Banco Popular a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében véve fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik-e, a felperesek nem fejtik ki, hogy mennyiben lenne hasznos az ilyen értékelés szanálási program elfogadását követő elvégzése. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy az annak meghatározására irányuló 1. értékelés, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik-e, elavulttá vált az EKB által 2017. június 6-án elvégzett, a Banco Popular fizetésképtelenségre vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelést követően.

278 Ami a 2. értékelést illeti, 2018. július 30-án a Törvényszék által pervezető intézkedés keretében feltett kérdésekre válaszolva az ESZT jelezte, hogy azt nem követi utólagos végleges értékelés. Úgy ítélte meg, hogy a jelen ügy sajátosságaira tekintettel arra a következtetésre jutott, hogy az utólagos végleges értékelés a 806/2014 rendelet 20. cikkének (11) bekezdése keretében semmiféle gyakorlati célt nem szolgálna, és nem vezetne az ugyanezen rendelet 20. cikkének (12) bekezdésében említett, kompenzációra vonatkozó határozathoz sem.

279 Meg kell állapítani, hogy a 806/2014 rendelet 20. cikkének (11) bekezdésében előírt utólagos végleges értékelés fogalmilag a szanálási program és a Bizottság határozatának elfogadását követi.

280 Ezenkívül a 806/2014 rendelet 20. cikkének (13) bekezdése alapján a 2. értékeléshez hasonló ideiglenes értékelés a szanálási program elfogadásának érvényes alapját képezi. E tekintetben a felperesek nem vitatják, hogy a sürgősségre tekintettel indokolt volt a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése értelmében vett ideiglenes értékelés alkalmazása.

281 Elegendő arra emlékeztetni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi aktus jogszerűségét az aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi elemek függvényében kell elbírálni (lásd: 2015. szeptember 3-i Inuit Tapiriit Kanatami és társai kontra Bizottság ítélet, C-398/13 P, EU:C:2015:535, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebből következik, hogy az uniós jogi aktus elfogadásának időpontját követően felmerülő körülmények ezen aktus jogszerűségének értékelésénél nem vehetők figyelembe (lásd: 2014. december 17-i Si.mobil kontra Bizottság ítélet, T-201/11, EU:T:2014:1096, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

282 Ebből következik, hogy az a tény, hogy a szanálási program elfogadását követően végeznek-e utólagos végleges értékelést, vagy sem, nem érintheti a megtámadott határozatok érvényességét, és hogy a felperesek érvei hatástalanok.

283 Egyébiránt a felperesek azon állítását illetően, amely szerint az 1. és 2. értékelés végleges változatai elkészítésének ESZT általi megtagadása az ideiglenes változatok pontatlanságát bizonyítja, és hogy a Banco Popular szanálását nem kellett volna végrehajtani, elegendő megállapítani, hogy pusztán olyan spekulációról van szó, amelynek semmilyen alapja nincs.

284 Végül, ellentétben a felperesek állításával, a 806/2014 rendelet 20. cikkének (15) bekezdése, amely szerint „[a]z értékelésnek a szanálási eszköz alkalmazására vagy a szanálási hatáskör gyakorlására vonatkozó döntés, illetve a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlására irányuló döntés szerves részét kell képeznie”, nem értelmezhető úgy, mint amely azt jelentené, hogy az utólagos végleges értékelés a szanálási határozat szerves részét képezi. Az e rendelkezésben említett értékelés az, amelyre az ESZT a szanálási program elfogadása érdekében támaszkodott, vagyis a jelen ügyben a 2. értékelés.

285 Ennélfogva az első részt el kell utasítani.

b) A második, a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdése a)–c) és f) pontjának megsértésére alapított részről

286 A felperesek a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének annyiban történő megsértésére hivatkoznak, amennyiben a 2. értékelésben a független szakértő nem elemezte az e rendelkezés a)–c) és f) pontjában foglalt célokat. A szanálási programnak a 806/2014 rendelet 20. cikkének (5) bekezdésében szereplő iránymutatások figyelmen kívül hagyásával való elfogadása ellentétes lenne a jogbiztonság elvével. Azt állítják, hogy a független szakértő, és nem az ESZT feladata annak értékelése, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek teljesülnek-e, és azon bizonyítékok szolgáltatása, amelyek lehetővé teszik a legmegfelelőbb szanálási intézkedés és annak terjedelme meghatározását. Ezt írja elő a 2016. évi szanálási terv, valamint azt is, hogy független szakértőnek kell elvégeznie az 1. és a 2. értékelést.

287 A felperesek szerint a szanálási program (42) és (43) preambulumbekezdésében az ESZT nem említi, hogy a Deloitte a 2. értékelésben megvalósította a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a)–c) és f) pontjában meghatározott célokat. A Deloitte megerősítette, hogy nem az e rendelkezésekben előírt elemzést végezte el. Ugyanígy az e rendelkezésekben előírt elemzés szintén hiányzik az 1. értékelésből. Az ESZT anélkül határozta meg a Banco Popular minimális eladási árát, hogy értékelésre támaszkodott volna. Az 1. értékelés annak megállapítására korlátozódott, hogy a Banco Popular fizetőképes volt, anélkül hogy elemezte volna likviditását. Az

ESZT az EKB Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozó elemzésére hivatkozott. Márpedig a 806/2014 rendelet 20. cikkének (5) bekezdése szerinti elemzés nem ruházható át olyan harmadik személyre, mint az EKB.

288 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a felperesek állításával ellentétben a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének első albekezdéséből kifejezetten kitűnik, hogy az ESZT, és nem a független értékelő feladata, hogy ügyvezetői testületben értékelje, hogy teljesülnek-e az e rendelkezésben előírt feltételek.

289 Ezenfelül az, hogy a 2016. évi szanálási tervben az szerepelt, hogy a független értékelőnek kell elvégeznie az 1. és a 2. értékelést, nem releváns, mivel e tervet a jelen ügyben nem alkalmazták.

290 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a független szakértő a 2. értékelés során nem elemezte a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a)–c) és f) pontjában foglalt célokat.

291 Először is, a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontja előírja, hogy az értékelés célja „információ nyújtása annak megállapításához, hogy teljesülnek-e a szanálási feltételek, illetve a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó feltételek”.

292 Emlékeztetni kell arra, hogy 2017. június 5-én az ESZT elfogadta az 1. értékelést, amelynek célja annak meghatározása volt, hogy a Banco Popular a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontja alapján megfelel-e a szanálásra, illetve a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó feltételeknek. Közelebbről, az ESZT rámutatott arra, hogy az 1. értékelés célja az annak meghatározásához való hozzájárulás, hogy a Banco Popular a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében véve fizetésképtelen-e, vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik-e.

293 Ennek eredményeképpen az 1. értékelésben az ESZT elemezte a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontjában előírt célt. A felperesek tévesen hivatkoznak arra, hogy ezt az elemzést független szakértőnek kellett elvégeznie, mivel a 806/2014 rendelet 20. cikkének (3) bekezdése felhatalmazza az ESZT-t az 1. értékelés elvégzésére. Ezenkívül, mivel az ESZT végezte ezt az elemzést, a Deloitte a jelentésében jelezte, hogy azt nem fogja belefoglalni a 2. értékelésbe.

294 Mindenesetre hangsúlyozni kell, hogy az annak meghatározására irányuló 1. értékelés, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik-e, az EKB 2017. június 6-i értékelését követően elavulttá vált. Az 1. értékelésben az ESZT ugyanis jelezte, hogy értékelésének referencia-időpontjában, vagyis 2017. március 31-én a Banco Popular fizetőképes volt. Ezzel szemben az EKB a Banco Populart 2017 áprilisától és májusától kezdődően érintő jelentős betétkivonásra, valamint arra támaszkodott, hogy ez utóbbi nem tudott új likviditást generálni, annak megállapítása érdekében, hogy 2017. június 6-án a Banco Popular fizetésképtelen volt vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik. Az 1. értékelés vitatására irányuló érvek tehát hatástalanok.

295 Ezenkívül a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében az szerepel, hogy az első albekezdés a) pontjában említett feltétel értékelését, vagyis annak meghatározását, hogy a szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik-e, az EKB az ESZT-vel folytatott konzultációt követően végzi el.

296 E tekintetben a Bíróság megállapította, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének második albekezdése még ha nem is kizárólagos, de elsőbbségi szerepet ruház az EKB-ra, mivel az EKB feladata főszabály szerint valamely szervezet fizetésképtelenségének vagy valószínűleg fizetésképtelenné válásának értékelése. Bár az ESZT is végezhet ilyen értékelést, erre csak azt követően kerülhet sor, hogy tájékoztatta az EKB-t az erre irányuló szándékáról, és csak akkor, ha az nem végzi el az értékelést ezen információ kézhezvételétől számított három naptári napon belül. Az EKB-val szemben tehát el kell ismerni az ilyen értékelés elvégzésére vonatkozó elsődleges hatáskört, amely felügyeleti hatóságként a rendelkezésére álló szakértelmen alapul, mivel e minőségében hozzáférhet az érintett szervezetre vonatkozó prudenciális információk összességéhez, az EKB van leginkább abban a helyzetben, hogy az e rendelet 18. cikkének (4) bekezdésében szereplő fizetésképtelenség vagy valószínűleg fizetésképtelenné válás fogalommeghatározására tekintettel – amely többek között a prudenciális helyzettel kapcsolatos olyan elemekre utal, mint az engedélyezési feltételek, az eszközök összege a források összegéhez viszonyítva, vagy a jelenlegi vagy jövőbeni eladósodottság – megállapítsa, hogy teljesül-e ez a feltétel (2021. május 6-i ABLV Bank és társai kontra EKB ítélet, C-551/19 P és C-552/19 P, EU:C:2021:369, 55. pont).

297 A felperesek tehát tévesen állítják, hogy a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontjában foglalt célkitűzés elemzésének szerepelnie kellett volna a 2. értékelésben, és azt az EKB nem végezhette el.

298 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a keresetlevélben és a válaszban a felperesek a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontjában szereplő célkitűzést úgy említik, mint amely megfelel a 20. cikk (5) bekezdésének a) és c) pontjában foglalt célkitűzéseknek, anélkül hogy a c) pontban foglalt célkitűzéssel kapcsolatos konkrét érvet terjesztenének elő.

299 Másodszor, a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének f) pontja azt írja elő, hogy az értékelés célja, „[a] vagyonértékesítési eszköz alkalmazása esetén információ nyújtása az átadandó eszközökre, jogokra és kötelezettségekre vagy a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokra vonatkozó döntéshez, valamint információ nyújtása [az ESZT] számára annak megállapításához, hogy a 24. cikk (2) bekezdésének b) pontja alkalmazásában mi minősül kereskedelmi feltételnek”.

300 A felperesek állításával ellentétben a szanálási program (42) preambulumbekezdésének c) pontja kifejezetten kimondja, hogy az előzetes értékelés célja azon elemek feltárása volt, melyek lehetővé teszik az átruházandó részvényekre és tulajdonviszonyt megtestesítő értékpapírokra vonatkozó döntés meghozatalát, és amelyek lehetővé teszik az ESZT számára a vagyonértékesítési eszköz céljából a kereskedelmi feltételek meghatározását.

301 Ezenkívül a Deloitte kifejti, hogy jelentését az irányelv 36. cikke (4) bekezdésének b), f) és g) pontjában foglalt célkitűzéseknek megfelelő független értékelés céljából készítette. Márpedig a 2014/59 irányelv e rendelkezései megfelelnek a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdése b), f) és g) pontja rendelkezéseinek.

302 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján, amennyiben az ügy körülményei miatti sürgősségre tekintettel vagy nincs mód a (7) és a (9) bekezdésben meghatározott követelmények teljesítésére, úgy ideiglenes értékelést kell végezni. E rendelkezés kifejezetten kimondja, hogy ezen ideiglenes értékeléskor be kell tartani a (4) bekezdésben meghatározott követelményeket, és amennyiben az az adott körülmények között észszerűen megvalósítható, az (1), a (7) és a (9) bekezdésben meghatározott követelményeket is.

Ezenkívül a 806/2014 rendelet 20. cikkének (11) bekezdése kimondja, hogy az olyan értékelést, amely nem felel meg az (1) és a (4)–(9) bekezdésben foglalt összes követelménynek, ideiglenesnek kell tekinteni.

303 Ebből következik, hogy olyan helyzetekben, mint a jelen ügyben is, amikor az értékelést sürgősen kell elvégezni, az olyan ideiglenes értékelésnek minősül, amelynek nem kell megfelelnie a 806/2014 rendelet 20. cikkének (5) bekezdésében foglalt összes célkitűzésnek.

304 Ennélfogva a második részt el kell utasítani.

c) A harmadik, a Deloitte függetlenségének hiányára alapított részről

305 A felperesek azzal érvelnek, hogy az ESZT a Deloitte függetlenségének hiánya miatt megsértette a 806/2014 rendelet 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 38–41. cikkével összefüggésben értelmezett 20. cikkének (1) bekezdését és 44. cikkét.

306 A 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdése szerint az értékelést minden állami hatóságtól – beleértve az ESZT-t és a nemzeti szanálási hatóságot –, valamint az érintett szervezettől független személynek kell végeznie.

307 Az értékelők függetlenségére vonatkozó követelményeket a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 37–41. cikke határozza meg. A 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 38. cikke három konjunktív feltételt ír elő ahhoz, hogy az értékelőt bármely érintett állami hatóságtól vagy érintett szervezettől függetlennek lehessen tekinteni. Először is, az értékelőnek rendelkeznie kell a szükséges képesítésekkel, tapasztalattal, képességekkel, tudással és erőforrással, és hatékonyan végre kell tudnia hajtani az értékelést bármely érintett állami hatóság vagy érintett szervezet indokolatlan igénybevétele nélkül. Másodszor, az értékelőnek jogilag el kell különülnie az érintett állami hatóságoktól és az érintett szervezettől. Harmadszor, az az értékelő esetében nem merülhet fel a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikke szerinti jelentős közös vagy ellentétes érdek.

308 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperesek nem állítják, hogy a Deloitte nem rendelkezett a 2016075 felhatalmazáson alapuló rendelet 38. cikkében előírt első feltétel értelmében vett ahhoz szükséges képesítésekkel, tapasztalattal, képességekkel, tudással és erőforrással, hogy hatékonyan végre tudja hajtani az értékelést. Azt sem állítják, hogy a Deloitte jogilag nem volt elkülönülve az érintett állami hatóságoktól, azaz az ESZT-től és a FROB-tól, valamint a Banco Populartól a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 38. cikkében előírt második feltétel értelmében.

309 Először is, a felperesek arra hivatkoznak, hogy az ESZT a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 39. cikke (3) bekezdésének a) pontját megsértve indokolatlan befolyást gyakorolt a Deloitte-ra azáltal, hogy azzal bízta meg, hogy ne adjon véleményt a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a)–c) és f) pontjával kapcsolatban, és így figyelmen kívül hagyja azokat a kötelezettségeket, amelyek független szakértőként terhelték. A Deloitte az ESZT utasítására abból az elvből indult ki, hogy a vagyonértékesítési eszközt alkalmazzák, ahelyett hogy olyan elemeket szolgáltatott volna, amelyek lehetővé tették volna a szanálási eszközről való döntést. Az ESZT utasította a Deloitte-ot, hogy ne készítsen végleges értékelést. Bár a szanálási hatóság konzultálhat a szakértővel, nem adhat neki utasítást.

310 A 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 39. cikke (3) bekezdésének a) pontja előírja, hogy az értékelés végrehajtásával összefüggésben a független értékelő nem kér vagy fogad el instrukciót vagy iránymutatást érintett állami hatóságtól vagy az érintett szervezettől.

311 Arra is rá kell mutatni, hogy a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 39. cikke (4) bekezdésének a) pontja azt írja elő, hogy „[a] (3) bekezdés nem vonatkozik instrukciók, iránymutatás, helyiségek, technikai berendezések vagy a támogatás egyéb formájának biztosítására, amennyiben a kinevező hatóság vagy az érintett tagállamban e feladat elvégzésével adott esetben megbízott egyéb hatóság értékelése szerint erre az értékelés céljainak elérése érdekében szükség van”.

312 E tekintetben a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet (35) preambulumbekezdése tartalmaz pontosítást, amely szerint:

„Ezen túlmenően biztosítani kell, hogy a független értékelő képes legyen az érintett állami hatóságok, köztük a szanálási hatóságok, és a 2014/59/EU irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett intézmény vagy szervezet indokolatlan igénybevétele nélkül, hatékonyan elvégezni az értékelést. Mindazonáltal az értékelés elvégzésének elősegítéséhez szükséges utasítások vagy iránymutatás rendelkezésre bocsátása, például a szanálási célból történő értékelésre vonatkozó uniós jogszabályok alapján előírt módszertannal kapcsolatban, nem minősül indokolatlan igénybevételnek, ha ezek az utasítások vagy az iránymutatás szükségesnek tekinthető az értékelés elvégzésének elősegítéséhez.”

313 Ebből következik, hogy a felperesek állításával ellentétben a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 39. cikke nem értelmezhető úgy, hogy az megtiltja a szanálási hatóság számára, hogy bármilyen utasítást adjon a független értékelőnek.

314 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a 806/2014 rendelet 20. cikkének (5) bekezdése az értékelés céljait az alkalmazott szanálási eszköz függvényében határozza meg. Közelebbről a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének f) pontja az értékelés céljait abban az esetben határozza meg, ha a vagyonértékesítési eszközt alkalmazzák, és ezek eltérnek az ugyanezen rendelet 20. cikke (5) bekezdésének d) és e) pontjában hivatkozott, arra az esetre vonatkozó céloktól, amikor a hitelezői feltőkésítési eszköz, az áthidaló intézményi eszköz vagy az eszközelkülönítési eszköz kerül alkalmazásra.

315 A 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének b) pontját, amely előírja, hogy ha a szanálási feltételek teljesülnek, az értékelés célja információ nyújtása a szervezet tekintetében alkalmazandó megfelelő szanálási intézkedésről szóló döntéshez, úgy kell értelmezni, hogy az értékelésnek az ESZT rendelkezésére kell bocsátania azokat a műszaki és gazdasági elemeket, amelyek lehetővé teszik az ESZT által választott szanálási eszköz végrehajtását.

316 E rendelkezésből nem következik, hogy magának az értékelőnek kellene meghatároznia, hogy melyik a legmegfelelőbb szanálási eszköz. Az alkalmazandó szanálási eszköz kiválasztására vonatkozó döntést a szanálási hatóság, nem pedig a független értékelő hozza meg.

317 Az, hogy a független értékelőtől egy adott eszköz alkalmazása céljából történő értékelést kérnek, amennyiben ez az értékelés céljainak eléréséhez szükséges, nem minősülhet annak a szanálási hatóságtól való túlzott függőségének. Ennélfogva azt, hogy az ESZT úgy ítélte meg, hogy a vagyonértékesítési eszköz volt a legalkalmasabb arra, hogy megfeleljen a szanálás céljainak, és

hogy a Deloitte-ot ezen eszköz célkitűzéseinek megfelelő értékelés elvégzésével bízta meg, a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 39. cikke (4) bekezdése a) pontjának megfelelő vizsgálati formának kell tekinteni, amely nem sérti az értékelő függetlenségét.

318 Azon érvet illetően, amely szerint az ESZT azzal bízta meg a Deloitte-ot, hogy ne adjon véleményt a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a)–c) és f) pontjával kapcsolatban, a jelen jogalap második részének elemzésére kell utalni.

319 Azon érvet illetően, amely szerint az ESZT arra utasította a Deloitte-ot, hogy ne készítsen végleges értékelést, elegendő arra emlékeztetni, hogy ez a szanálási program elfogadását követő tény semmi esetre sem kérdőjelezheti meg annak jogszerűségét.

320 A fentiekből kitűnik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy az ESZT a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 39. cikke (3) bekezdése a) pontjának megsértésével utasításokat adott a Deloitte-nak.

321 Másodszor, a felperesek azt állítják, hogy az ESZT által a Deloitte-ra gyakorolt e befolyás miatt az értékelőnek a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikkének (1) bekezdése értelmében vett hatósággal jelentős közös vagy ellentétes érdeke állt fenn, megsértve ugyanezen felhatalmazáson alapuló rendelet 38. cikkét. A felperesek továbbá azt állítják, hogy a Deloitte megsértette a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 39. cikke (3) bekezdésének b) pontját, mivel a szanálás óta a Banco Popular Banco Santanderbe való integrációját irányítja.

322 Mindenekelőtt, amint az a fenti 310–320. pontból kitűnik, ezt az érvet el kell utasítani, amennyiben az jelentős közös vagy ellentétes érdek fennállására következtet abból, hogy az ESZT – a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 39. cikke (3) bekezdésének a) pontját megsértve – igazolatlan befolyást gyakorolt a Deloitte-ra.

323 Egyébiránt, ami a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 38. cikkében előírt harmadik feltétel megsértését illeti, e felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a független értékelőnek nem lehet tényleges vagy potenciális jelentős közös vagy ellentétes érdeke érintett állami hatósággal vagy az érintett szervezettel.

324 A 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikkének (2) bekezdése szerint az (1) bekezdés alkalmazásában valamely tényleges vagy potenciális érdeket akkor kell jelentősnek tekinteni, ha a kinevező hatóság vagy az érintett tagállamban e feladat elvégzésével adott esetben megbízott egyéb hatóság értékelése szerint az befolyásolhatja, vagy indokoltan tűnhet úgy, hogy befolyásolja a független értékelő véleményét az értékelés során. E cikk (3) bekezdése pontosítja, hogy a szervezet tagjaival vagy annak hitelezőivel felmerülő közös vagy ellentétes érdeket kell relevánsnak tekinteni.

325 Elegendő megállapítani, hogy a felperesek nem jelölik meg, hogy a jelen ügyben mi a Deloitte és az ESZT, illetve a Deloitte és a Banco Popular között fennálló tényleges vagy potenciális jelentős közös vagy ellentétes érdek.

326 Végül a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 39. cikke (3) bekezdésének b) pontja előírja, hogy az értékelés végrehajtásával összefüggésben a független értékelő nem kérhet vagy fogadhat el pénzügyi vagy más előnyt érintett állami hatóságtól vagy az érintett szervezettől.

327 A Bizottsághoz és az ESZT-hez hasonlóan meg kell állapítani, hogy a Deloitte és a Banco Santander között a szanálást követően tett esetleges üzleti kötelezettségvállalások nem relevánsak, és nem alapozhatják meg a Deloitte 2. értékelés elvégzésének időpontjában fennálló összeférhetetlenségét.

328 Ebből következik, hogy a felperesek egyetlen érve sem alkalmas annak bizonyítására, hogy a Deloitte nem volt független.

329 Ennélfogva a harmadik részt el kell utasítani.

d) A negyedik, a 806/2014 rendelet 20. cikke (1) bekezdésének azon okból történő megsértésére alapított részről, hogy a 2. értékelés nem volt „méltányos, prudens és reális”

330 A felperesek arra hivatkoznak, hogy az ESZT megsértette a 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdését, amely szerint gondoskodnia kell a szervezet eszközeinek és kötelezettségeinek méltányos, prudens és reális értékeléséről. E rendelkezés nem biztosít széles mérlegelési mozgásteret az ESZT számára, és neki kell bizonyítania, hogy az értékelések megfelelnek az alkalmazandó rendelkezéseknek. E rész lényegében három kifogásból áll.

1) Az első kifogásról, amely szerint a 2. értékelés téves kritériumokon alapult

331 A felperesek azt állítják, hogy a 2. értékelés csak a 2014/59 irányelvre és a 11/2015. sz. törvényre hivatkozik, és ezért nem felel meg a 806/2014 rendeletnek. A Deloitte elismeri, hogy a 2. értékelés nem a működés folyamatosságának feltételezésén alapult, hanem a felszámolás összefügésében végezte az értékelést. A Deloitte tehát nem vette figyelembe azon eszközök értékét, amelyeket a vevő figyelembe vett volna, ha folytatni kívánja a Banco Popular tevékenységeit, amint az ténylegesen történt. Téves lenne a veszteségüket azzal azonosnak tekinteni, amit a rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében érte volna őket. A Deloitte-nak a folyamatos működés szerinti értéket kellett volna kiszámítania. A felszámolási érték felhasználásával a Deloitte alulértékelte a Banco Popular eszközeinek értékét.

332 Pontosítani kell, hogy a 2. értékelésben hivatkozott 2014/59 irányelv a 806/2014 rendelettel egyenértékű rendelkezéseket tartalmaz.

333 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy ezek az érvek a 2. értékelésben alkalmazott módszertan téves értelmezésén alapulnak. A 2. értékelés ugyanis két részből áll, amelyek közül az első a Banco Popular ideiglenes értékelését, a második pedig a felszámolási forgatókönyv szimulációját foglalja magában. Az első rész a Banco Popular gazdasági értékének a vagyonértékesítési eszköz alkalmazásának keretében történő meghatározására irányul. A második rész célja annak meghatározása, hogy a részvényesek és a hitelezők kedvezőbb bánásmódban részesültek volna-e abban az esetben, ha a Banco Popular ellen a spanyol jogszabályok szerinti rendes fizetésképtelenségi eljárást indítottak volna.

334 Az ESZT a szanálási programot a 2. értékelés első, a Banco Popular eszközeinek és kötelezettségeinek értékelését tartalmazó részének figyelembevételével fogadta el. Ezzel szemben, mivel a Deloitte pontosította, hogy nem rendelkezik sem valamennyi szükséges információval, sem kellő idővel ahhoz, hogy ebben a szakaszban a pusztán indikatív becslésnél többet végezzen, a 2. értékelés második része a 806/2014 rendelet 20. cikke (9) bekezdésének megfelelően egy első szimulációnak felel meg. A 3. értékelést, amely az annak meghatározására irányuló végleges

értékelés, hogy a részvényesek és a hitelezők kedvezőbb bánásmódban részesültek volna-e abban az esetben, ha a Banco Populart a 806/2014 rendelet 20. cikkének (16) bekezdése alapján rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna, a szanálást követően végezték el.

335 Márpedig a felszámolási érték, amelynek a Deloitte általi használatát a felperesek vitatják, megfelel a 2. értékelés második részének.

336 Amennyiben a felperesek érvelésükkel a 2. értékelés második részét vitatják, elegendő megállapítani, hogy az hatástalan. Az azon bánásmód, amelyben a Banco Popular részvényesei a szanálás keretében részesültek, és az azon bánásmód közötti különbség meghatározása ugyanis, amelyben rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében részesültek volna, a 3. értékelés körébe tartozik, a részvényesek által elszenvedett veszteség végleges értékelése pedig az ESZT 2020. március 17-i határozatának hatálya alá tartozik, amelyet a 3. értékelés alapján fogadtak el.

337 Amennyiben a felperesek érvelésükkel azt kifogásolják, hogy a Deloitte a felszámolási értéket használta fel a Banco Popular eszközeinek értékelése céljából a 2. értékelés első részében, elegendő megjegyezni, hogy ezen első rész keretében a Deloitte a Banco Popular elidegenítési értékét, nem pedig a felszámolási értéket vette figyelembe.

338 Az alkalmazott módszertant illetően a Deloitte a 2. értékelésben jelezte, hogy a gazdasági érték meghatározására használt forgatókönyv a bank vagyonértékesítési eszközön alapuló értékesítése volt. A 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdése f) pontjának megfelelően az értékelés célja információ nyújtása az átadandó eszközökre, jogokra és kötelezettségekre vagy a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokra vonatkozó döntéshez, valamint információ nyújtása az ESZT számára annak megállapításához, hogy ugyanezen rendelet 24. cikke (2) bekezdésének b) pontja alkalmazásában mi minősül kereskedelmi feltételnek.

339 A Deloitte kifejtette, hogy „[a] gazdasági értékelésének célja azon érték megbecslése, amelyet egy potenciális vevő a bank egészéért egy nyílt, igazságos és versenyképes árverési eljárást követően felajánlhat (a szabályozástechnikai standardok 11. cikke szerinti »elidegenítési érték« […])”.

340 A szabályozástechnikai standardok (6) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy legalkalmasabb értékelési alapot (a tartási érték vagy az elidegenítési érték) a szanálási hatóság által mérlegelt konkrét szanálási intézkedésekre tekintettel kell kiválasztani.

341 Az értékelési alap megválasztását illetően a szabályozástechnikai standardoknak a 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet 11. cikkének (4) bekezdésében átvett 11. cikkének (4) bekezdése kimondja:

„Ha a 10. cikk (1) bekezdésében említett szanálási intézkedések értelmében a vállalkozás folytatásának elve szerint továbbra is folyamatosan működő szervezetnek meg kell tartania az eszközöket és kötelezettségeket, az értékelőnek a tartási értéket kell megfelelő értékelési alapként használnia. A méltányosnak, prudensnek és reálisnak tekinthető tartási érték a piaci feltételek normalizálódását feltételezheti.

A tartási érték nem használható értékelési alapként, ha az eszközöket a 2014/59 irányelv 42. cikke szerint egy vagyonkezelő szervezetre vagy az említett irányelv 40. cikke szerint egy áthidaló intézményre ruházzák át, vagy ha a 2014/59 irányelv 38. cikke szerinti vagyonértékesítési eszközt használják.”

342 A szabályozástechnikai standardoknak a 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (4) bekezdésében átvett 12. cikkének (4) bekezdése szerint „[h]a egy szervezetet a helyzete megakadályozza egy eszköz megtartásában vagy egy üzletág folytatásában, vagy ha a szanálási hatóság az értékesítést egyéb okból szükségesnek tartja, a szanálási célok eléréséhez várható cash flow-kat egy adott elidegenítési időszakon belül várható elidegenítési értékeknek kell megfeleltetni”.

343 A vagyonértékesítési eszköz céljából az elidegenítési érték meghatározásakor figyelembe veendő tényezőket a szabályozástechnikai standardok 12. cikkének (5)–(7) bekezdése határozza meg, amelyeket átvett a 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (5)–(7) bekezdése.

344 Ebből következik, hogy a felperesek nem állíthatják, hogy az elidegenítési érték nem volt a megfelelő módszer a Banco Popular értékének a 2. értékelés keretében történő értékelésére.

345 Következésképpen az első kifogást el kell utasítani.

2) A második kifogásról, amely szerint az 1. és 2. értékelések nagymértékben spekulatívak

346 Először is a felperesek azzal érvelnek, hogy az ESZT jelezte, hogy az 1. értékelés nem nyújt semmilyen biztosítékot a jelentésben szereplő eredmények pontossága tekintetében, és hogy a Deloitte a 2. értékelésben számos fenntartást fejez ki annak megbízhatóságát és az ellenőrzött információk elégséges jellegét illetően.

347 Emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 294. pontban kifejtettekkel azonos okból az 1. értékelés vitatására irányuló érvek hatástalanok.

348 A 2. értékelést illetően az ezen értékelés közlését kísérő levélben a Deloitte jelezte, hogy a Banco Popular nehéz likviditási helyzetére tekintettel felhívták, hogy rendkívül rövid határidőn belül végezze el az értékelést. A fő munkát attól a naptól számított tizenkét napra korlátozták, amikor hozzáfért a dokumentációhoz, holott az ilyen projektnek rendes körülmények között hat hétig kellene tartania. A Deloitte rámutatott, hogy a rendelkezésre álló információk között számos hiányosság és következetlenség állt fenn. A Deloitte megemlítette, hogy az értékelést rendkívül bizonytalannak és a 2014/59 irányelv 36. cikke értelmében ideiglenesnek kell tekinteni, és hogy a további veszteségekre képzett tartalékot a 2014/59 irányelv 36. cikke (9) bekezdésének – amely megfelel a 806/2014 rendelet 20. cikke (10) bekezdésének – megfelelően foglalta bele az értékelésbe.

349 Amint arra a felperesek rámutatnak, a Deloitte utal az idővel és a 2. értékelés mellékletének „Hatály, munkaalap és korlátok” (scope, basis of work and limitations) című részében rendelkezésre álló információkkal kapcsolatos korlátokra is, amely rész azokat a körülményeket idézi fel, amelyek között a 2. értékelést el kellett végeznie.

350 A 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése kifejezetten említi azt az esetet, amikor az ügy sürgősségére tekintettel nincs mód az e cikk (7) és (9) bekezdésében meghatározott követelmények teljesítésére, vagyis különösen azt az esetet, amikor az értékelést nem lehet kiegészíteni a számviteli könyvekben és nyilvántartásokban szereplő bizonyos információkkal. Ezenkívül e rendelkezés elismeri a bármely ideiglenes értékeléssel együtt járó bizonytalanságok fennállását, és a második bekezdésében előírja, hogy az magában foglal veszteségekre képzett tartalékot is.

351 Így e rendelkezésnek megfelelően a Deloitte csupán kijelentette, hogy az értékelésre rendelkezésre álló rövid időre tekintettel hiányos információkra kellett támaszkodnia és pontosította, hogy az általa elvégzett értékelést a 2014/59 irányelv 36. cikkének (9) bekezdése szerinti ideiglenes értékelésnek kell tekinteni.

352 Ezenkívül a 806/2014 rendelet 20. cikkének (13) bekezdéséből kitűnik, hogy a helyzet sürgősségére tekintettel az ESZT a szanálási program elfogadása érdekében támaszkodhatott a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján elvégzett 2. értékelésre.

353 Egyébiránt a 2. értékeléssel járó bizonytalanságokat a szabályozástechnikai standardok is hangsúlyozzák, amelyekből kitűnik, hogy az értékelőnek, amikor megbecsüli és aktualizálja azon cash-flow-t, amelyet a szervezet a meglévő eszközökből és kötelezettségekből elvárhat, méltányos, prudens és reális feltételezésekre kell támaszkodnia, és figyelembe kell vennie a különböző tényezőket és körülményeket.

354 Különösen, az elidegenítési érték becslését illetően a szabályozástechnikai standardok 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (5) bekezdésében átvett 12. cikkének (5) bekezdése a következőket írja elő:

„Az elidegenítési értéket az értékelőnek az elidegenítési költségek nélkül és az adott garanciák várható értéke nélkül számított, a szervezet által a jelenleg uralkodó piaci feltételek mellett szabályos eszköz- vagy kötelezettségértékesítés vagy -átruházás révén észszerűen várható cash flow-k alapján kell meghatároznia. Az értékelő adott esetben – a szanálási program alapján meghozandó intézkedésekre tekintettel – az elidegenítési értéket meghatározhatja egy gyorsasági árengedménynek az adott értékesítés vagy átruházás esetében megfigyelhető piaci árra való alkalmazásával. A likvid piaccal nem rendelkező eszközök elidegenítési értékének meghatározása érdekében az értékelőnek olyan piacok megfigyelhető árait kell figyelembe vennie, amelyeken hasonló eszközökkel kereskednek, vagy adott esetben illikviditási engedményt tükröző megfigyelhető piaci paramétereket használó modellszámításokat.”

355 A szabályozástechnikai standardok 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (6) bekezdésében átvett 12. cikkének (6) bekezdése felsorolja az értékelő által figyelembe vett azon különböző tényezőket, amelyek hatással lehetnek az elidegenítési értékekre és elidegenítési időszakokra.

356 Ebből következik, hogy a 2. értékelés hipotéziseken alapul, és számos tényezőtől függ. Így a szabályozástechnikai standardoknak megfelelően a Banco Popular elidegenítési értékének a szanálás időpontjában való meghatározása érdekében a Deloitte a 2. értékelésben becslésekre és előretekintő értékelésekre támaszkodott, és az eredményét értéktartomány formájában mutatta be.

357 Következésképpen meg kell állapítani, hogy tekintettel az időbeli korlátokra és a rendelkezésre álló információkra, bizonyos bizonytalanságok és megközelítő számítások a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján elvégzett bármely ideiglenes értékelés velejárói, és hogy a Deloitte által megfogalmazott fenntartások nem jelenthetik azt, hogy a 2. értékelés nem volt a 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdése értelmében véve „méltányos, prudens és reális”.

358 Másodszor a felperesek arra hivatkoznak, hogy a 806/2014 rendelet 20. cikkének (1), (4) és (12) bekezdése megköveteli, hogy az értékelés az érintett szervezet eszközeinek és kötelezettségeinek összességére kiterjedjen. Márpedig a Deloitte jelezte, hogy az eszközök bizonyos kategóriáira koncentrált, amelyek értékelése rendkívül bizonytalan.

359 A felperesek a Deloitte 2. értékelési jelentés kísérőlevelében szereplő azon állítására hivatkoznak, amely szerint a 2. értékelés elkészítéséhez rendelkezésre álló rövid időszakot figyelembe véve szigorúan prioritást kellett biztosítania a rendelkezésre álló információk vizsgálatának kizárólag azon kulcsfontosságú eszközre és forrásokra összpontosítva, amelyeknek az értékelése rendkívül bizonytalan volt.

360 Elegendő megjegyezni, hogy ez a megközelítés megfelel a szabályozástechnikai standardok 8. cikke rendelkezéseinek, amelyek szerint:

„Az értékelőnek különös figyelmet kell fordítania a jelentős értékelési bizonytalansággal érintett területekre, amelyek jelentős hatással vannak a teljes értékelésre. Az ilyen területek esetében az értékelőnek legjobb pontbecslések és adott esetben értéktartományok formájában kell megadnia az értékelés eredményeit […]”.

361 Harmadsorban a felperesek azt állítják, hogy a 2. értékelés során az eszközök kategóriáinak értékelése nem felel meg a 806/2014 rendelet 20. cikkének (4) és (6) bekezdésében foglalt minimális követelményeknek. Vitatják a Deloitte által a 2. értékelésben a különböző eszközkategóriák tekintetében elvégzett értékelést.

362 A felperesek több eszközkategóriával kapcsolatban arra hivatkoznak, hogy a Deloitte nem rendelkezett elegendő információval, és értékelésének eredménye eltér az 1. értékelésétől.

363 E tekintetben egyrészt a fentiekből következik, hogy a bizonytalanságok fogalmilag bármely ideiglenes értékeléssel együtt járnak, és hogy tekintettel a rendelkezésére álló nagyon rövid határidőre, a Deloitte nem rendelkezhetett bizonyos információkkal. E bizonytalanságok többek között abban nyilvánulnak meg, hogy a Deloitte a 2. értékelésben a szabályozástechnikai standardoknak megfelelően jelezte, hogy az értékelés eredményeit a legjobb és a legrosszabb forgatókönyvet, valamint a lehető legjobb értékelést tartalmazó értéktartományok formájában szolgáltatták.

364 Másrészt az a tény, hogy ezeknek az eszközöknek a 2. értékelésben rögzített értékelése eltér az 1. értékelésben szereplőtől, nem releváns, mivel e két értékelés célja eltérő volt, és eltérő számítási módszereken alapultak. A 2. értékelés célja valamely potenciális vevő számára az eszközök elidegenítési értékének a megállapítása volt, ami az eszközök könyv szerinti értékéhez viszonyított kiigazításokat feltételezett. E tekintetben pontosítani kell, hogy a 2. értékelésben a Deloitte a Banco Popular 2017. március 31-i konszolidált mérlege alapján kiigazította az egyes eszközkategóriák értékét.

365 Így nem relevánsak a kölcsönökre és követelésekre, az ingatlaneszközökre és az adókövetelésekre vonatkozó, 2. értékelésben kiszámított kiigazítások értéke és az eszközök e kategóriáinak az 1. értékelésben szereplő értéke között a felperesek által végzett összehasonlítások.

366 Meg kell vizsgálni a felperesek egyéb érveit, amelyek az eszközök egyes kategóriáira vonatkoznak.

367 A kölcsönök és követelések értékével kapcsolatban a felperesek arra hivatkoznak, hogy mivel a Deloitte nem tudta elvégezni a diszkontált cash flow (Discounting Cash Flows) elemzését, nagymértékben spekulatív értékeléseket végzett, ami az alap forgatókönyvben ezen eszközök 3,5 milliárd euró összegű kiigazítással járó alulértékeléséhez vezetett, szemben az 1. értékelésben szereplő 501–774 millió eurós kiigazítással.

368 A Deloitte a 2. értékelésben jelezte, hogy a kölcsönök és a követelések gazdasági értékének kiszámítására szolgáló módszere a várt hitelveszteség becsléséből állt. Ez a legjobb forgatókönyvben szereplő 2,7 milliárd eurótól a legrosszabb forgatókönyvben szereplő 6,9 milliárd euróig terjedő kiigazítási tartományt eredményezett, a legjobb becslés pedig 3,5 milliárd euró volt.

369 Meg kell állapítani, hogy ez a módszer megfelel a szabályozástechnikai standardoknak.

370 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a kölcsönök és követelések azon elemek közé tartoznak, amelyek tekintetében jelentős bizonytalanság áll fenn, és amelyekre az értékelő különös figyelmet fordít a szabályozástechnikai standardok 8. cikkének a) pontja szerint, amely értelmében ilyenek:

„[A]zon hitelek vagy hitelportfóliók, amelyek esetében a várható cash flow-k a partner arra való képességétől, hajlandóságától vagy ösztönzésétől függnek, hogy teljesítse kötelezettségét, ha ezen várakozások késedelmes fizetési arányokhoz, nemteljesítési valószínűségekhez, nemteljesítéskori veszteségrátákhoz vagy az instrumentumok jellemzőihez kapcsolódó feltételezéseken alapulnak, különösen, ha ezt egy hitelportfólió veszteségi mintázata is alátámasztja.”

371 Ráadásul a 2. értékelés mellékletének 4–11. oldalán a Deloitte megmagyarázta azokat a kiigazításokat, amelyeket a kölcsönök és követelések értékelése során, különösen a nemfizetés kockázataira tekintettel alkalmazott. A felperesek nem hoznak fel egyetlen olyan érvet sem, amely e kiigazításokat vitatná. Az 1. értékelésre való hivatkozásukon kívül a felperesek nem fejtik ki, hogy a kiigazítások Deloitte által a legjobb becslésében elvégzett értékelése miért minősül alulértékelésnek.

372 Az ingatlanok értékelésével kapcsolatban a felperesek azt állítják, hogy a Deloitte egy 112 értékelő jelentésből álló minta vizsgálatára szorítkozott, nem vette figyelembe a portfolió likviditását, és nem vette figyelembe az 1,043 milliárd euró értékű egyéb ingatlanvagyont, ami jelentős alulértékeléshez vezetett.

373 Meg kell állapítani, hogy ezek az érvek a 2. értékelés téves értelmezésén alapulnak.

374 E tekintetben a 2. értékelési jelentés 5. oldalán a Deloitte jelezte, hogy az értékelése a Banco Popular ingatlanportfóliójának 93%-át lefedő, az összes eszköz lefedése érdekében extrapolált információkon alapult. Megemlíti azt a tényt, hogy saját értékelési módszerét alkalmazta, és hogy az elért eredmények ellenőrzése érdekében egy második módszert alkalmazott a legfontosabb ingatlanvagyonok keresztellenőrzésével, amely a harmadik személyek által készített 112 értékelő jelentésből álló mintából indult ki, annak érdekében, hogy kiigazítsa feltételezéseit és lefelé történő pontosabb értékelést adjon. A felperesek tehát nem állíthatják, hogy az ingatlanok értékelése a 2. értékelés során kizárólag e 112 jelentésen alapult.

375 Ezenkívül az a tény, hogy a Deloitte jelezte, hogy az ingatlanvagyon-portfólió vizsgált likviditása korlátozott volt, nem jelentheti azt, amint azt a felperesek állítják, hogy e likviditást nem vizsgálta meg. Például a 2. értékelés mellékletének 15. és 16. oldalán a Deloitte a Banco Popular ingatlanportfóliójának az eszközök típusa szerinti értékelése során többször is megemlíti azok korlátozott likviditását.

376 Egyébiránt a 2. értékelés mellékletének 26. oldalán szereplő, „Az értékelés eredménye (mérlegstruktúra)” című táblázatból kitűnik, hogy a Deloitte a Banco Popular mérlegében „egyébnek” minősített ingatlanvagyont 1,043 milliárd euró értékben vette figyelembe. Azzal, hogy

a 2. értékelés mellékletének 12. oldalán jelezte, hogy ezeket az „egyéb” ingatlanvagyont nem értékelte, a Deloitte pusztán jelezte, hogy nem alkalmazott azok tekintetében kiigazítást. Ennélfogva a felperesek állításával ellentétben ebből nem következhetett alulértékelés.

377 Az adókövetelések értékelését illetően a felperesek a Banco Santander által a szanálás végén elvégzett számításra támaszkodnak annak alátámasztása érdekében, hogy a Deloitte alulértékelést végzett.

378 E tekintetben elegendő arra emlékeztetni, hogy a Deloitte által végzett elemzés arra irányult, hogy valamennyi potenciális vevő számára meghatározza az eszközök különböző kategóriáinak értékét. A Banco Santander által ezen eszközöknek a Banco Popular megszerzését követően tulajdonított, e két szervezet közötti szinergiáktól függő érték tehát nem releváns a 2. értékelés érvényességének értékelése szempontjából.

379 Ezenkívül a Deloitte a 2. értékelési jelentésben jelezte, hogy a védelem alatt nem álló halasztott adókövetelések értékelése a vevő várt adóköteles nyereségétől (üzleti terv) és a meglévő adójóváírások szintjétől függ. A Deloitte a 2. értékelés mellékletének 32. oldalán többek között kifejtette, hogy a nem védett halasztott adókövetelések értékelése a vevőtől, különösen pedig attól függ, hogy spanyol vagy külföldi szervezetről van szó, és hogy abban az esetben, ha a vevő spanyol bank lenne, azok behajthatósága és mérlegben való elszámolása a Banco Popular, illetve a vevő üzleti tervétől függne. Az értékelési jelentés megemlíti, hogy a Deloitte által készített értékelés számításba veszi ezeket a különböző eseteket.

380 A jogi kockázatokra képzett tartalékok értékét illetően a felperesek azt állítják, hogy a Deloitte nem vizsgálta meg az e tartalékok alapjául szolgáló igények megalapozottságára vonatkozó jogi véleményt.

381 A 2. értékelésben a Deloitte jelezte, hogy a Banco Popular igazgatósága által végzett számításokra támaszkodott saját tapasztalatán és az ágazat tendenciáin alapuló kiigazítások mellett. Meg kell állapítani, hogy e módszer lehetővé teszi a 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „méltányos, prudens és reális” értékelést.

382 A közös vállalkozások, a leányvállalatok és a társult vállalkozások értékelését illetően a felperesek azt állítják, hogy a Deloitte piaci értéken alapuló módszert alkalmazott, és annak eredményét nem erősítette meg más módszereken alapuló értékeléssel. Ráadásul a 2. értékelésnek ellentmond a 3. értékelés, a más piaci elemzők által végzett értékelés, valamint egyes ilyen eszközök utólagos átruházása.

383 Egyrészt emlékeztetni kell arra, hogy a Deloitte jogosan alkalmazott a Banco Popular elidegenítési értékén alapuló módszert, amely a szabályozástechnikai standardoknak megfelelően megfelel annak az árnak, amelyet egy adott eszköz vagy eszközcsoport tekintetében a megfelelő aktualizálás figyelembevételével a piacon el lehet érni. Az a tény, hogy a Deloitte jelezte, hogy nem volt lehetősége más módszerekkel való összevetésre, nem alkalmas arra, hogy megkérdőjelezze a megfelelő elemzési módszeren alapuló 2. értékelés eredményét.

384 Másrészt a szanálást követően elvégzett értékelések nem relevánsak. Egyébiránt a felperesek tévesen hasonlítják össze a 2. értékelésben figyelembe vett 1,9 milliárd eurós értéket a 3. értékelésben szereplő 7,496 milliárd euró összeggel. A 2. értékelésben a Deloitte kifejtette, hogy elemzése összevont alapú, és értékelésének e része a közös vállalkozásokra és a társult vállalkozásokra korlátozódott, míg a 3. értékelés magában foglalta a leányvállalatokat is.

385 Az immateriális eszközök értékével kapcsolatban a felperesek azt állítják, hogy a Deloitte nulla értéket tulajdonított a Banco Popular cégértékének, és korlátozott értéket tulajdonított a Banco Pastor védjegynek, ami nem felelt meg a valóságnak. A Deloitte azt állította, hogy nem állnak rendelkezésére értékvesztési tesztek, így nem erősíthette volna meg az immateriális eszközök tényleges értékét.

386 Meg kell állapítani, hogy a 2. értékelési jelentésben a Deloitte a cégértékkel kapcsolatban kifejtette, hogy egy potenciális vevő semmilyen értéket nem tulajdonítana a már létező cégértéknek, mivel nem egy vállalkozáscsoporttal összefüggésben azonosítható eszközről van szó. Rámutatott, hogy a Banco Pastor védjegy Galíciában való erőteljes jelenlétére tekintettel e védjegy harmadik személy számára bír értékkel, és hogy az értéktartományt a védjegyek értékelésére leginkább használt, jogdíjak módszere alkalmazásával becsülte meg. A felperesek nem hoznak fel egyetlen olyan konkrét érvet sem, amely megkérdőjelezné ezeket a magyarázatokat.

387 A 2. értékelési jelentésben a Deloitte jelezte, hogy az értékvesztési teszteket nem nyújtották be hozzá, így nem tudta elemezni a Banco Popular által ezen eszközök tekintetében használt eszközt, a Banco Popular utóbbi évekbeli gyenge teljesítménye azonban az immateriális eszközök potenciális értékcsökkenésére utal. Ebből kitűnik, hogy ha a Banco Popular közölte volna ezeket az információkat, az szükségszerűen alacsonyabb értéket eredményezett volna a Deloitte által figyelembe vett 2017. márciusi konszolidált mérleg értékéhez képest.

388 Az eszközöket és a hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokat illetően a felperesek azt állítják, hogy a Deloitte a harmadik helyen álló eszközök jellemzőire vonatkozó elegendő információ hiányában saját becsléseket végzett.

389 Ezzel az érvvel a felperesek ismét a 2. értékelési jelentés azon mondatainak kiemelésére szorítkoznak, amelyekben a Deloitte megjelölte, hogy melyek voltak az értékelés bizonytalanságainak forrásai, amely bizonytalanságok az ideiglenes értékelés szerves részei. Ugyanakkor nem hoznak fel egyetlen olyan érvet sem, amely e becslések megkérdőjelezésére irányulna.

390 Végül a szinergiákat és az egyéb kulcsfontosságú tényezőket illetően a felperesek azt állítják, hogy mivel a Deloitte által végzett számítás részleteket nélkülöz, nem lehet ellenőrizni, hogy becslése megfelel-e a Banco Santander által a Banco Popular megszerzését követően bejelentett jövedelmezőségnek.

391 E tekintetben a 2. értékelési jelentésben a Deloitte rámutatott arra, hogy becslését a spanyolországi bankszektorban történő egyesülésekre és felvásárlásokra vonatkozó, rendelkezésre álló nyilvános információk figyelembevételével végezte el, hogy „a szinergiák a vevőtől függően változhatnak, és különösen a leányvállalatok átfedésétől függnek”, és hogy „minél jelentősebb a leányvállalatok átfedése, annál jelentősebbek lehetnek az elért szinergiák”. Jelezte, hogy a szinergiák erősen függnek a vevőtől. Márpedig a Deloitte-nak az értékelését valamennyi potenciális vevő figyelembevételével kellett elvégeznie. Ezen értékelés eredménye nem hasonlítható össze a Banco Santander által a Banco Popular megvásárlását követően elért szinergiákkal.

392 A fentiekből következik, hogy a felperesek nem hoztak fel egyetlen olyan érvet sem, amely megkérdőjelezhetné a Banco Popular eszközeinek a Deloitte által a 2. értékelésben végzett értékelését.

393 Következésképpen a második kifogást el kell utasítani.

3) A harmadik kifogásról, amely szerint a 2. értékelés nem „méltányos, prudens és reális”

394 Először is a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Deloitte által a Banco Popular értéke tekintetében becsült tartomány nem fogadható el a különböző forgatókönyvek közötti jelentős eltérés miatt.

395 A 2. értékelésben a Deloitte jelezte, hogy az értékelésének eredménye az 1,3 milliárd euró és mínusz 8,2 milliárd euró közötti tartományban volt, és az a legjobb becslés szerint e tartományon belül mínusz 2 milliárd euró.

396 Egyrészt meg kell állapítani, hogy a felperesek megelégednek e tartomány hitelességének vitatásával, anélkül hogy bármilyen konkrét érvet felhoznának. Másrészt meg kell jegyezni, hogy a tartomány mértékét a 2. értékelésben használt módszer igazolja.

397 E tekintetben a 2. értékelésben alkalmazott módszertant illetően a Deloitte jelezte, hogy kategóriánkénti megközelítést fogadott el azáltal, hogy a veszteségek és nyereségek becslése érdekében az egyes eszköz- és kötelezettségcsoportok számviteli értékét kiigazította, valamint más olyan kiigazításokat fogadott el, amelyeket bármely vevő az értékre alkalmazna. Minden egyes eszköz- és kötelezettségcsoport tekintetében értékelési tartományt készített.

398 E módszer megfelel a szabályozástechnikai standardoknak a 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében átvett 2. cikke (3) bekezdésének, amely szerint:

„Az értékelőnek egy adott eszköz, kötelezettség vagy ezek kombinációja értékének a legjobb pontbecslését kell megadnia. Ahol indokolt, az értékelés eredményeit értéktartományok formájában is meg kell adni.”

399 Így az egyes eszköz- és kötelezettségcsoport esetében a legalacsonyabb értékek összeadása a tartomány alsó becslését, a legmagasabb értékek összeadása pedig a tartomány felső becslését szolgáltatta. E módszer tehát megmagyarázza a 2. értékelésben megállapított tartomány nagyságát.

400 Ráadásul, amint az ESZT hangsúlyozza, figyelembe véve a Banco Popular mérlegének 130 milliárd eurót meghaladó nagyságát, a tartomány két értéke közötti különbség a mérlegnek csak körülbelül 7%-át teszi ki. Ez a különbség tehát az értékelési folyamat szerves részét képező bizonytalanság fokát tükrözi.

401 Másodszor a felperesek azt állítják, hogy a Banco Popular 2. értékelésben szereplő negatív értékelése összeegyeztethetetlen az EKB, az ESZT és a spanyol hatóságok becsléseivel, amelyek szerint a bank fizetőképes volt. A 2. értékelés összeegyeztethetetlen az 1. értékeléssel, amelyben az ESZT úgy ítélte meg, hogy a Banco Popular, még ha kiigazításokkal is, de fizetőképes marad. Az 1. és 2. értékelés indokolása ellentmondásos a Banco Popular fizetésképtelenségét vagy valószínűleg fizetésképtelenné válását illetően.

402 Bevezetésükben az EBH technikai szabályai a szanálást megelőző két értékelési típus – vagyis egyrészt a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontjával egyenértékű, 2014/59 irányelv 36. cikke (4) bekezdésének a) pontja alapján elvégzett 1. értékelés, másrészt pedig a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdése b)-g) pontjának megfelelő, 2014/59 irányelv 36. cikke (4) bekezdésének b)–g) pontja alapján végzett 2. értékelés – közötti különbségtétel szükségességét rögzítik.

403 A 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet (1) preambulumbekezdésében megismételt szabályozástechnikai standardok (1) preambulumbekezdése emlékeztet e különbségtételre egyrészről az azt megállapító kezdeti értékelés, hogy a tőkeinstrumentumok leírására és átalakítására vonatkozó feltételek vagy a szanálási feltétel teljesülnek-e, másrészről a későbbi értékelés között, amely az egy vagy több szanálási eszköz alkalmazására vonatkozó döntés alapjául szolgál. A szabályozástechnikai standardok különböző kritériumokat állapítanak meg az 1. és a 2. értékelés végrehajtása tekintetében.

404 Az 1. értékelést illetően a szabályozástechnikai standardok kiemelik, hogy a releváns kritérium annak meghatározásából áll, hogy a szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik-e.

405 A felperesek állításával ellentétben a 2. értékelés nem annak megállapítására irányult, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik-e, ezért e tekintetben nem hivatkozhatnak az 1. értékeléssel fennálló ellentmondásra.

406 Egyébiránt rá kell mutatni arra, hogy az 1. és a 2. értékelés közötti eredménybeli különbségek azzal magyarázhatók, hogy mivel eltérő célra irányulnak, az EBH technikai meghatározott eltérő értékelési kritériumokra támaszkodnak. Így az EBH technikai szabályainak megfelelően az 1. értékelés elsősorban annak meghatározására irányult, hogy a szervezet eszközeinek összértéke meghaladja-e kötelezettségeinek értékét, másként fogalmazva, hogy a szervezet a mérleg szerint fizetőképes-e, míg a 2. értékelésnek a gazdasági értéken, nem pedig a szervezet könyv szerinti értékén kell alapulnia.

407 Mindenesetre a felperesek azon érvét illetően, amely szerint az 1. és 2. értékelések ellentmondásosak voltak, elegendő megállapítani, hogy az hatástalan, mivel az 1. értékelés következtetései az EKB 2017. június 6-i értékelését követően, a fenti 294. pontban szereplő okból már nem relevánsak.

408 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy az EKB az értékelésében nem a Banco Popular fizetőképtelenségére támaszkodott annak megállapításakor, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik. Az EKB azon következtetése, amely szerint a Banco Popular pénzügyi helyzete és az új likvid eszközök generálására való képtelensége miatt a közeljövőben nem képes adósságait vagy más kötelezettségvállalásait az esedékességkor teljesíteni, nem áll ellentmondásban azzal a ténnyel, hogy a Banco Popular számviteli szempontból fizetőképes volt.

409 Mivel a 2. értékelésnek a gazdasági értéket, nem pedig a Banco Popular könyv szerinti értékét kell figyelembe vennie, a felperesek nem hivatkozhatnak arra, hogy ellentmondás áll fenn azon megállapítás között, amely szerint a Banco Popular fizetőképes volt az EKB vagy a Banco de España 1. értékelés keretében végzett értékelésében, illetve a 2. értékelés következtetése között.

410 Ennélfogva a Banco Popular nettó eszközértékének az EKB és a Banco Popular által a nem teljesítő eszközök tekintetében tervezett kiigazításait figyelembe vevő kiszámításával kapcsolatos érvek nem relevánsak a 2. értékelés érvényességének értékelése szempontjából sem, mivel azok csak a Banco Popular könyv szerinti értékét érintik.

411 A fentiekből következik, hogy a harmadik kifogást, és ennélfogva a negyedik részt el kell utasítani.

e) Az ötödik, a 806/2014 rendelet 20. cikke (7) és (9) bekezdésének megsértésére alapított részről

412 A felperesek a 806/2014 rendelet 20. cikke (7) bekezdésének megsértésére hivatkoznak, amely úgy rendelkezik, hogy az értékelést többek között naprakész mérleg, valamint a szervezet pénzügyi helyzetéről szóló jelentés egészíti ki. A Deloitte elismerte, hogy nem végezte el a vállalkozás szerkezetére és az egyes szervezetek mérlegeire vonatkozó elemzést. A Banco Popular csoporthoz tartozó egyes szervezetek mérlegének hiányában a Deloitte összevont alapon végezte el értékelését. Márpedig a Deloitte azt állította, hogy a szervezetenkénti elemzés kulcsfontosságú.

413 A felperesek a 806/2014 rendelet 20. cikke (9) bekezdésének megsértésére is hivatkoznak, mivel a Deloitte elismerte, hogy nem volt képes tükrözni a hitelezőknek a követelések elsőbbségi sorrendje szerinti osztályokba sorolását. Ugyanakkor a Deloitte a 2017. június 6-án rendelkezésre álló információk felhasználásával a 3. értékelésben szerepeltette a hitelezők hierarchiáját.

414 Emlékeztetni kell arra, hogy mivel a jelen ügyben a 2. értékelés a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján végzett ideiglenes értékelés, ebből a fenti 302. pontban hivatkozott rendelkezésből kifejezetten kitűnik, hogy annak csak annyiban kellett tiszteletben tartania az e rendelet 20. cikkének (7) és (9) bekezdésében foglalt követelményeket, amennyiben az az az adott körülmények között észszerűen megvalósítható volt.

415 Ezenkívül a felperesek állításával ellentétben a 806/2014 rendelet 20. cikkének (7) bekezdése nem írja elő, hogy az értékelést a szanálás tárgyát képező csoportot alkotó egyes szervezetek pénzügyi helyzetére vonatkozó naprakész mérleggel és pénzügyi helyzetükről szóló jelentéssel egészítsék ki. Az e cikkben említett „szervezet” fogalma a 806/2014 rendelet 2. cikkében meghatározott fogalomra vonatkozik. A 2. értékelés a Banco Popular csoport konszolidált mérlegén alapult.

416 Egyébiránt a felperesek a 2. értékelésből származó, irreleváns részletekre támaszkodnak.

417 A 2. értékelés mellékletének egy a felperesek által idézett részében a Deloitte jelezte, hogy mivel a szervezet társasági struktúráját és az egyes szervezetek mérlegeit nem nyújtották be hozzá, felszámolási forgatókönyvét szemléltető céllal, összevont alapon készítette el, és hogy ez ellentétes a spanyol joggal. E mellékletnek a felperesek által szintén említett másik részében a Deloitte azt állította, hogy a szervezetenkénti elemzés kulcsfontosságú a felszámolási forgatókönyv szimulációja szempontjából. A felperesek hivatkoznak továbbá azokra a részekre, amelyekben a Deloitte kijelenti, hogy nem rendelkezett elegendő adattal vagy idővel ahhoz, hogy a hitelezőket besorolhassa a rangsoruk szerint, valamint hogy az a tény, hogy a számításait a Banco Popular csoport szintjén végezték, az érték szempontjából jelentős következményekkel járhat egyes olyan szervezetek hitelezői számára, amelyek 100%-os visszafizetésben részesültek más szervezetek hitelezői hátrányára.

418 Márpedig e részek, amelyek a 2. értékelés mellékletének a felszámolási forgatókönyv szimulációjára vonatkozó második részében szerepelnek, nem pedig e mellékletnek a Banco Popular ideiglenes értékelésére vonatkozó első részében, nem relevánsak. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a szanálási programot a 2. értékelés melléklete első részének figyelembevételével fogadták el, amely a Banco Popular ideiglenes értékelését tartalmazza, és amelyet a vagyonértékesítési eszköz alkalmazása céljából készítettek.

419 Amint az a 2. értékelési jelentés 3. pontjában megállapításra került, a felszámolás szimulálásának célja annak meghatározása volt, hogy a Banco Popular részvényesei és hitelezői kedvezőbb bánásmódban részesültek volna-e, ha a Banco Populart a spanyol jogszabályok alapján rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében szüntették volna meg.

420 Márpedig egyrészt a 2. értékelés e szimulációt tartalmazó második részében a Deloitte kifejtette, hogy az egyes szervezetek mérlegeire vonatkozó több adattal és több idővel lehetősége lett volna arra, hogy finomítsa a felszámolási hipotéziseit, és előkészítsen egy a felszámolási forgatókönyvre vonatkozó stratégiát. Így pontosította, hogy a 2. értékelés mellékletében szereplő felszámolási forgatókönyvek szimulálására tájékoztató jelleggel került sor.

421 Ily módon a 806/2014 rendelet 20. cikke (10) bekezdésének megfelelően a Deloitte az e rendelet 20. cikkének (9) bekezdésében előírt becslést csak annyiban végezte el, amennyiben az az adott körülmények között észszerűen megvalósítható volt.

422 Másrészt a részvényesek és hitelezők felszámolási forgatókönyv keretében történő kezelésének kérdése a 3. értékelés körébe tartozik, amely a 806/2014 rendelet 20. cikkének (16) bekezdése szerint annak felmérésére irányul, hogy a részvényesek és a hitelezők jobb elbánásban részesültek volna-e, ha a szanálás alá vont intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá vonják. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Deloitte 2018. június 14-én, a szanálási program elfogadását követően küldte meg az ESZT-nek a 3. értékelést.

423 Ezenkívül a felperesek azon állítása, amely szerint a Deloitte kizárólag a 2017. június 6-án rendelkezésre álló információk alapján szerepeltette a hitelezők hierarchiáját a 3. értékelésben, nem releváns a szanálási program jogszerűségének értékelése szempontjából. Mindenesetre ez az állítás téves, mivel bár a 3. értékelésben az szerepel, hogy az a 2017. június 6-án rendelkezésre álló pénzügyi információkon alapul, azt is pontosítja, hogy számos olyan információn alapul, amelyeket a szanálási program elfogadását követően szereztek be, és amelyek így a 2. értékelés összeállításának időpontjában nem álltak rendelkezésre.

424 Ennélfogva az ötödik részt el kell utasítani.

425 A fentiek összességéből az következik, hogy az ESZT nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát, amikor úgy ítélte meg, hogy a 2. értékelés megfelelt a 806/2014 rendelet 20. cikkének. Ennélfogva a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

3. A harmadik, a Charta 41. cikkének (2) bekezdésében biztosított meghallgatáshoz való jog és az iratbetekintési jog megsértésére alapított jogalapról

426 A felperesek azt állítják, hogy az ESZT megsértette a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontjában biztosított, meghallgatáshoz való jogot, mivel nem hallgatták meg őket, és a szanálási program elfogadását megelőzően nem tekinthettek be az iratokba. E jogalap lényegében két részből áll.

a) Az első, a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított részről

427 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontjában rögzített meghallgatáshoz való jog minden olyan intézkedésre alkalmazandó, amely valamely személyt érinthet, és különösen az olyan intézmény szanálása esetén, amelyben e személy részvényekkel

rendelkezik. A megtámadott határozatok egyetlen bank szanálására vonatkoznak, az érintett személyek pedig annak részvényesei és hitelezői. Valamely bank tőkeinstrumentumainak tulajdonosait a tulajdonuktól való megfosztásukat megelőzően meg kell hallgatni.

428 A Bizottság azzal érvel, hogy a szanálási határozat a felpereseket illetően nem egyedi intézkedésnek, hanem általános hatályú intézkedésnek minősül, és hogy a Charta 41. cikke nem alkalmazható. Úgy véli, hogy még ha feltételezzük is, hogy a felperesek a szanálási program elfogadását megelőzően rendelkeztek a meghallgatáshoz való joggal, e jog korlátozható.

429 Az ESZT azt állítja, hogy a meghallgatáshoz való jog korlátozását, amennyiben az alkalmazandó, a szanálási határozatok hatékonysága és a pénzügyi piacok stabilitása biztosításának szükségessége igazolja.

430 Emlékeztetni kell arra, hogy a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy a megfelelő ügyintézéshez való jog magában foglalja többek között mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák.

431 A meghallgatáshoz való jog mindenki számára biztosítja azt a lehetőséget, hogy hasznos és hatékony módon ismertethesse az álláspontját minden közigazgatási eljárásban és minden olyan határozat elfogadása előtt, amely az érdekeit hátrányosan érintheti. Ezenkívül pontosítani kell, hogy a meghallgatáshoz való jog kettős célt követ. Egyfelől az iratanyag vizsgálatát szolgálja, és azt, hogy a tényeket a lehető legpontosabban és helyesebben fel lehessen tárni, másfelől lehetővé teszi a hatékony védelem biztosítását az érintett számára. A meghallgatáshoz való jog különösképpen annak biztosítására irányul, hogy minden sérelmet okozó aktust az ügy teljes ismeretében hozzanak meg, és többek között célja annak lehetővé tétele az illetékes hatóság számára, hogy valamely hibát kijavítson, vagy az érintett személy számára, hogy személyes helyzetére vonatkozó olyan tényekre hivatkozhasson, amelyek a határozat meghozatala mellett vagy ellen szólnak, illetve arról, hogy annak mi legyen a tartalma (lásd: 2020. június 4-i EKSZ kontra De Leckére ítélet, C-187/19 P, EU:C:2020:444, 68. és 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

432 Meg kell jegyezni, hogy a Bíróság megerősítette a meghallgatáshoz való jog fontosságát és az uniós jogrenden belüli igen széles alkalmazási körét annak megállapításával, hogy e jog alkalmazandó minden olyan eljárásra, amely sérelmet okozó jogi aktus elfogadásához vezethet. A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a meghallgatáshoz való jog tiszteletben tartása akkor is kötelező, ha az alkalmazandó szabályozás nem ír elő kifejezetten ilyen alakszerűséget (lásd: 2012. november 22-i M. ítélet, C-277/11, EU:C:2012:744, 85. és 86. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. június 18-i Bizottság kontra RQ ítélet, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. november 7-i ADDE kontra Parlament ítélet, T-48/17, EU:T:2019:780, 89. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

433 Következésképpen, tekintettel arra, hogy a védelemhez való jog, amely magában foglalja a meghallgatáshoz való jogot, alapvető és általános uniós jogi elvnek minősül, rendelkezéssel nem zárható ki és nem korlátozható az alkalmazása, a tiszteletben tartását pedig akkor is biztosítani kell, ha egyáltalán nincsen erre vonatkozó külön szabályozás, illetve ha van ugyan szabályozás, de nem veszi figyelembe ezt az alapelvet (lásd: 2014. június 18-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, T-260/11, EU:T:2014:555, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

434 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy az ESZT által elfogadott szanálási program célja a Banco Popular szanálása, amelyet tehát azon személynek kell tekinteni, akivel szemben egyedi intézkedést fogadtak el, és akinek a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja biztosítja a meghallgatáshoz való jogot.

435 Így figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a felperesek nem címzettjei sem a szanálási programnak – amely nem minősül velük szemben hozott egyedi határozatnak –, sem pedig az e szanálási programot jóváhagyó 2017/1246 határozatnak.

436 Meg kell azonban jegyezni, hogy a 806/2014 rendelet 21. cikke (1) bekezdésének megfelelően az ESZT gyakorolta a Banco Popular tőkeinstrumentumainak a leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskört.

437 Ennélfogva az ESZT által a szanálási program elfogadása érdekében követett eljárás, még ha nem is minősül a felperesekkel szemben indított egyedi eljárásnak, olyan intézkedés elfogadásához vezethet, amely hátrányosan érintheti a Banco Popular részvényesei vagy tőkeinstrumentumainak tulajdonosai minőségében fennálló érdekeiket.

438 Márpedig a Bíróság fenti 432. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlata a meghallgatáshoz való jog olyan tág értelmezését fogadta el, miszerint e jogot bármely személy számára biztosítják az olyan eljárás során, amely számára sérelmet okozó aktus elfogadásához vezethet.

439 Ezenkívül egyrészt a (121) preambulumbekezdése szerint a 806/2014 rendelet tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és különösen a Chartában elismert jogokat, szabadságokat és elveket, köztük a védelemhez való jogot, és azt e jogokkal és elvekkel összhangban kell végrehajtani. Másrészt, bár a 806/2014 rendelet 18. cikke nem írja elő, hogy az ESZT a szanálási eljárás során meghallgatja az érintett szervezet részvényeseit vagy tőkeinstrumentumainak tulajdonosait, a 806/2014 rendelet egyetlen rendelkezésével sem ellentétes kifejezetten az ilyen meghallgatás.

440 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperesek nem terjesztenek elő jogellenességi kifogást a 806/2014 rendelettel szemben amiatt, hogy az nem írja elő a részvényesek vagy tőkeinstrumentumok tulajdonosainak a szanálási program elfogadását megelőző előzetes meghallgatását. Azt állítják, hogy a Banco Popular szanálási eljárásának keretében a meghallgatáshoz való jogot a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján el kellett volna számukra ismerni, még akkor is, ha az alkalmazandó szabályozás ezt nem írja elő.

441 Ugyanakkor abban az esetben, ha a szanálási intézkedés által érintett szervezet részvényesei és hitelezői a szanálási eljárás keretében hivatkozhatnának a meghallgatáshoz való jogra, e jog gyakorlása a Charta 52. cikke (1) bekezdésének megfelelően korlátozható lenne.

442 A Charta 52. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Az e Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak a törvény által, és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. Az arányosság elvére figyelemmel, korlátozásukra csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja.”

443 A Bíróság megállapította, hogy az alapvető jogok, így a védelemhez való jog tiszteletben tartása, nem tekinthetők abszolút követelménynek, hanem korlátozhatók, feltéve hogy a korlátozás a szóban forgó intézkedés által elérni kívánt közérdekű céloknak megfelel, és nem jelent a kitűzött

célhoz képest aránytalan és megengedhetetlen beavatkozást, amely az így biztosított jog lényegét sértené (lásd: 2013. szeptember 10-i G. és R. ítélet, C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. december 20-i Prequ'Italia ítélet, C-276/16, EU:C:2017:1010, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

444 Ebből következi, hogy a felpereseknek – a Banco Popular részvényeseinek vagy tőkeinstrumentumai tulajdonosainak minőségében – a szanálási eljárás keretében akár az ESZT, akár a Bizottság általi meghallgatásának elmaradását igazolni lehetett.

445 Emlékeztetni kell arra, hogy a szanálási program 4.2. cikkében az ESZT úgy ítélte meg, hogy a Banco Popular szanálása megfelelt a közérdeknek, mivel az szükséges volt a 806/2014 rendelet 14. cikkének (2) bekezdésében említett két célhoz, nevezetesen a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős káros hatások kiküszöbölésének és a Banco Popular kritikus funkciói folytonossága biztosításának a megvalósításához, és azokkal arányos volt. A 2017/1246 határozatban a Bizottság kifejezetten jóváhagyta azokat az indokokat, amelyekre az ESZT a szanálási intézkedés közérdekből való szükségességének igazolása érdekében hivatkozott.

446 A jelen ügyben a felperesek meghallgatáshoz való jogának korlátozását igazolhatja egyrészt a 806//2014 rendelet 14. cikkében hivatkozott célok követése, másrészt pedig annak szükségessége, hogy biztosítsák a Banco Popular gyorsan végrehajtandó szanálásának hatékonyságát.

447 Először is meg kell állapítani, hogy a 806/2014 rendelet több preambulumbekezdése, különösen a (12), (58) és (61) preambulumbekezdése rámutat arra, hogy a pénzügyi piacok stabilitása az e rendelet által létrehozott szanálási mechanizmusok által követett célok egyike.

448 Továbbá a 806/2014 rendelet 18. cikkének (5) bekezdése szerint valamely szanálási intézkedés akkor szolgálja a közérdeket, ha szükséges az ugyanezen rendelet 14. cikkében említett egy vagy több szanálási cél megvalósításához és azokkal arányos, és a szervezet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása révén ezek a szanálási célok nem valósulnának meg ugyanolyan mértékben. A 806/2014 rendelet 14. cikkében említett szanálási célok között szerepel többek között „a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős káros hatások kiküszöbölés[ének célja], különösen a – többek között piaci infrastruktúrákra átterjedő – dominóhatás megakadályozása és a piaci fegyelem fenntartása révén", valamint „az állami források védelm[ének célja] a rendkívüli állami pénzügyi támogatásra támaszkodás minimalizálása révén".

449 E tekintetben a Bíróság megállapította, hogy a pénzügyi szolgáltatások központi szerepet játszanak az Unió gazdaságában. A bankok és a hitelintézetek lényeges finanszírozási forrást jelentenek a különböző piacokon tevékenykedő vállalkozások számára. Ráadásul a bankok között gyakori a szoros kapcsolat, és közülük számos bank nemzetközi szinten működik. Ez az oka annak, hogy egy vagy több bank működési zavara gyorsan továbbgyűrűzhet a többi bankra is akár az érintett tagállamban, akár más tagállamokban. Ez pedig negatív átgyűrűző hatásokat fejthet ki a gazdaság más ágazataiban (2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 50. pont; 2016. szeptember 20-i Ledra Advertising és társai kontra Bizottság és EKB ítélet, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 72. pont; 2021. március 25-i Balgarska Narodna Banka ítélet, C-501/18, EU:C:2021:249, 108. pont).

450 A Bíróság megállapította, hogy az a célkitűzés, amely a túlzott közkiadások elkerülése és a verseny torzulásának a lehető legkisebbre csökkentése révén a pénzügyi rendszer stabilitásának biztosítására irányul, nyomós közérdeknek minősül (2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 69. pont).

451 Ezenkívül az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) a 2004. április 1-jei Camberrow MM5 AD kontra Bulgária ítéletében (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, 6. pont) megállapította, hogy a gazdaságilag érzékeny olyan területeken, mint a bankrendszer stabilitása, az államok széles mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek, következésképpen pedig az, hogy valamely részvényes nem vehetett részt a bank eladásához vezető eljárásban, nem aránytalan a hitelezők jogainak védelmére és a bank fizetésképtelenségi helyzetére vonatkozó megfelelő ügyintézésének a megőrzésére irányuló jogos célkitűzésekkel.

452 Meg kell említeni továbbá a 2016. november 8-i Dowling és társai ítéletet (C-41/15, EU:C:2016:836), amelyet a biztosítékok egyenértékűvé tétele céljából a részvénytársaságok alapításának, valamint ezek tőkéje fenntartásának és módosításának tekintetében a tagállamok által a társasági tagok és harmadik személyek érdekei védelmében a[z EUMSZ 54. cikk második bekezdése] szerinti társaságoknak előírt biztosítékok összehangolásáról szóló, 1976. december 13-i 77/91/EGK második tanácsi irányelv (HL 1977. L 26., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 8. o.) 8., 25. és 29. cikkének az értelmezésére vonatkozó előzetes döntéshozatal iránti kérelemre válaszként hoztak. Ez az ügy a nemzeti hatóságok arra irányuló rendkívüli intézkedésére vonatkozott, hogy tőkeemelés révén elkerüljék egy olyan társaság összeomlását, amely a kérdést előterjesztő bíróság szerint veszélyeztette az Unió pénzügyi stabilitását. A Bíróság úgy ítélte meg, hogy a 77/91 második irányelv által a részvénytársaság részvényeseinek és hitelezőinek, az annak alaptőkéjét illetően nyújtott védelem nem terjed ki a valamely tagállam gazdasági és pénzügyi rendszerének súlyos zavara esetében elfogadott ilyen nemzeti intézkedésre, amely az Unió pénzügyi stabilitása rendszerszintű, az érintett társaság elégtelen saját tőkéjéből eredő veszélyeztetésének orvoslására irányul (2016. november 8-i Dowling és társai ítélet, C-41/15, EU:C:2016:836, 50. pont). A Bíróság hozzátette, hogy a 77/91 második irányelv rendelkezéseivel nem ellentétes tehát a részvénytársaság alaptőkéjére vonatkozó olyan rendkívüli intézkedés, amelyet a nemzeti hatóságok valamely tagállam gazdasági és pénzügyi rendszerének súlyos zavara esetében fogadtak el e társaság közgyűlésének jóváhagyása nélkül, és valamely rendszerszintű veszély elkerülése, valamint az Unió pénzügyi stabilitásának biztosítása érdekében (lásd: 2016. november 8-i Dowling és társai ítélet, C-41/15, EU:C:2016:836, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

453 E megfontolások analógia útján alkalmazandók a 806/2014 rendelet alapján szanálási eljárás alá vont bank olyan korábbi részvényeseinek vagy tőkeinstrumentumai tulajdonosainak helyzetére, mint a felperesek.

454 A fentiekből következik, hogy a 806/2014 rendelettel bevezetett és annak 18. cikkében leírt szanálási eljárás a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében vett általános érdekű célkitűzést, azaz a pénzügyi piacok stabilitásának biztosítására irányuló célkitűzést szolgálja, amely igazolhatja a meghallgatáshoz való jog korlátozását.

455 A jelen ügyben meg kell jegyezni, hogy a felperesek nem vitatják, hogy a Banco Popular szanálási eljárása megfelelt a 806/2014 rendelet 14. cikkében foglalt, a pénzügyi stabilitás biztosítására irányuló célkitűzésnek.

456 E tekintetben a szanálási program 4.4.2. cikkében az ESZT kifejtette, hogy különböző tényezőkre támaszkodva állapította meg, hogy a Banco Popular helyzete a spanyolországi pénzügyi stabilitásra jelentős káros hatások növekvő kockázatával jár. E tényezők között szerepel először is a Banco Popular – amely a hatodik legnagyobb spanyolországi bankcsoport anyavállalata – mérete és jelentősége, amely bank eszközeinek összege 147 milliárd euró volt, és amelyet a Banco de España 2017-ben rendszerszinten jelentős intézményként jelölt meg. Az ESZT rámutatott többek között arra, hogy a Banco Popular Spanyolországban a piac egyik fő szereplője volt, jelentős piaci részesedéssel a kis- és középvállalkozások szegmensében, és hogy a betétek viszonylag nagy piaci részesedésével (közel 6%-ával), illetve egész Spanyolországban jelentős számú kiskereskedelmi ügyféllel (hozzávetőleg 1,4 millió) rendelkezett. Másodszor, az ESZT figyelembe vette a Banco Popular tevékenységének jellegét, amely a kereskedelmi banki tevékenységek köré szerveződött, és főként a finanszírozási kínálatra, megtakarítások kezelésére, valamint a magánszemélyek, családok és vállalkozások (különösen a kkv-k) részére nyújtott szolgáltatásokra koncentrálódott. Az ESZT szerint a Banco Popular vállalati modelljének más spanyol kereskedelmi bankok vállalati modelljével való hasonlósága hozzájárulhatott az e bankokra átgyűrűző közvetett dominóhatás eshetőségéhez, amely bankokat úgy lehet tekinteni, mint amelyeknek azonos nehézségekkel kell szembesülniük.

457 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a szanálási program által követett második cél, vagyis a Banco Popular kritikus funkciói folytonosságának a biztosítása, szintén hozzájárul a pénzügyi piacok stabilitásának a védelmére irányuló közérdekű célhoz.

458 A 2014/59 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének 35. pontja szerint valamely intézmény kritikus feladatai úgy határozhatók meg, mint „azok a tevékenységek, szolgáltatások vagy műveletek, amelyek megszakítása egy vagy több tagállamban a valós gazdasághoz nélkülözhetetlen szolgáltatások zavarait okozza, vagy zavarja a pénzügyi stabilitást a létesítmény vagy csoport mérete vagy piaci részesedése, belső és külső kölcsönös függősége, összetettsége vagy határon átnyúló tevékenységei miatt”.

459 E tekintetben a 2014/59 irányelvnek a rendkívüli utólagos hozzájárulás teljes összege vagy annak egy része befizetésének elhalasztásához szükséges körülmények és feltételek, a kritikus funkciót megalapozó tevékenységek, szolgáltatások és működési folyamatok meghatározásának, valamint a fő üzletágakat megalapozó üzletágak és a hozzájuk kapcsolódó szolgáltatások meghatározásának kritériumai tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2016. február 2-i (EU) 2016/778 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2016. L 131., 41. o.) 6. cikkének (1) bekezdése előírja a kritikus funkciók meghatározásával kapcsolatos kritériumokat. Olyan funkcióról van szó, amelyet az intézmény az intézményhez vagy a csoporthoz nem tartozó harmadik felek részére biztosít, és amelynek a hirtelen fellépő zavara valószínűleg lényeges negatív hatást okozna a harmadik felek részére, pénzügyi fertőzést idézne elő vagy aláásná a piaci szereplők általános bizalmát, mivel a kritikus funkció rendszerszintű jelentőséggel bír harmadik felek szempontjából és a funkciót működtető intézmény vagy csoport rendszerszintű jelentőséggel bír a funkció működtetése szempontjából.

460 Így a 806/2014 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a) pontjában előírt, a szanálási intézkedéssel érintett szervezet kritikus funkciói folytonosságának a biztosítására irányuló célkitűzés e funkciók olyan megszakításának az elkerülésére irányul, amely nem csupán az érintett piacon, hanem az Unió pénzügyi stabilitásának egésze tekintetében is zavarokat okozhat.

461 Ennélfogva valamely szanálási intézkedést, mivel valamely hitelintézet pénzügyi helyzetének megőrzésére vagy helyreállítására irányul, különösen mivel e hitelintézet felszámolása alternatívájának minősül, úgy kell tekinteni, mint amely ténylegesen megfelel az Unió által elismert általános érdekű célkitűzésnek (lásd analógia útján: 2021. március 25-i Balgarska Narodna Banka ítélet, C-501/18, EU:C:2021:249, 108. pont).

462 E tekintetben a szanálási program 4.2. cikkében az ESZT jelezte, hogy a Banco Popular szanálása szükséges többek között a Banco Popular kritikus funkciói folytonosságának a biztosítására irányuló, a 806/2014 rendelet 14. cikkének (2) bekezdésében említett célkitűzés megvalósításához, és arányos azzal.

463 A szanálási program 4.4. cikkében az ESZT a Banco Popular három, a 2016/778 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke értelmében vett kritikus funkcióját, nevezetesen a betétek háztartásoktól és a nem pénzügyi társaságoktól való gyűjtését, a kkv-knak nyújtott kölcsönöket és a készpénzkezelési szolgáltatásokat azonosította.

464 A felperesek nem hoznak fel egyetlen olyan érvet sem, amely ezen értékeléseket vitatná.

465 A fentiekből következik, hogy a Banco Popular szanálási eljárása a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében vett általános érdekű célkitűzést, azaz a pénzügyi piacok stabilitásának biztosítására irányuló célkitűzést szolgálja, amely igazolhatja a meghallgatáshoz való jog korlátozását.

466 Másodszor, az Unió általános érdeke, különösen a pénzügyi piacok stabilitásának megőrzésére és a Banco Popular kritikus funkciói folytonosságának a biztosítására irányuló célkitűzések elérése megköveteli, hogy miután a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek teljesültek, a lehető legrövidebb időn belül fogadjanak el szanálási intézkedést.

467 Meg kell állapítani, hogy a 806/2014 rendelet számos preambulumbekezdéséből az következik, hogy ha szanálási intézkedés válik szükségessé, azt gyorsan el kell fogadni. Többek között e rendelet (26), (31) és (53) preambulumbekezdéséről, és különösen (56) preambulumbekezdéséről van szó, amely előírja, hogy a pénzügyi piac és a gazdaság zavarainak minimalizálása érdekében a szanálási folyamatot rövid időn belül le kell zárni.

468 E tekintetben a Bíróság megállapította, hogy a 806/2014 rendelet célja a (8) preambulumbekezdésének megfelelően olyan hatékonyabb szanálási mechanizmusokat létrehozni, amelyek alapvető eszközei annak, hogy el lehessen kerülni az olyan károkat, amilyenek a múltban a banki csődökből fakadtak, és hogy az ilyen célkitűzés gyors döntéshozatalt feltételez, amint azt az említett rendelet 18. cikkében előírt rövid határidők is mutatják annak érdekében, hogy a pénzügyi stabilitás ne kerüljön veszélybe (2021. május 6-i ABLV Bank és társai kontra EKB ítélet, C-551/19 P és C-552/19 P, EU:C:2021:369, 55. pont).

469 Ily módon a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése többek között kimondja, hogy amennyiben az EKB megállapítja, hogy valamely szervezet fizetésképtelen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, értékeléséről haladéktalanul tájékoztatja a Bizottságot és az ESZT-t. Ugyanezen cikk (2) bekezdése szerint, ha az ESZT maga végez értékelést, erről késedelem nélkül tájékoztatja az EKB-t. Amennyiben az (1) bekezdésben meghatározott feltételek teljesülnek, az ESZT szanálási programot fogad el, amelyet a 806/2014 rendelet 18. cikkének (7) bekezdése

értelmében annak elfogadását követően közvetlenül továbbítani kell a Bizottságnak. A Bizottságnak tehát 24 órás határidő áll rendelkezésére, hogy támogasson egy szanálási programot, vagy kifogást emeljen ellene.

470 Ebből az következik, hogy amint a szervezet megfelel a szanálási intézkedés elfogadásához szükséges feltételeknek, vagyis először is hogy fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, másodszor, hogy észszerűen nem várható, hogy bármilyen alternatív magánszektorbeli intézkedéssel vagy felügyeleti intézkedéssel észszerű időn belül megelőzhető a szervezet fizetésképtelensége, harmadszor pedig, hogy a szanálási intézkedésre a 806/2014 rendelet 14. cikkében említett egy vagy több célkitűzés eléréséhez van szükség, ugyanezen rendelet 18. cikke előírja, hogy nagyon rövid időn belül határozatot kell hozni.

471 Így a jelen ügyben attól kezdve, hogy az EKB megállapította, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, és mivel az ESZT úgy ítélte meg, hogy teljesültek a 806/2014 rendelet 18. cikkében előírt feltételek, a szanálási programot a lehető leggyorsabban el kellett fogadni.

472 Ezt a gyors döntéshozatalt a Banco Popular kritikus funkciói folytonossága biztosításának és a Banco Popular helyzete által a pénzügyi piacokra gyakorolt jelentős negatív hatások – többek között a dominóhatás megelőzése révén történő – elkerülésének a szükségessége indokolta. A jelen ügyben, mivel a Banco Popular fizetésképtelensége hétköznap következett be, a piacok 2017. június 7-e reggeli megnyitása előtt be kellett fejezni az eljárást, és el kellett fogadni a határozatot.

473 Amint Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok az ABLV Bank és társai kontra EKB egyesített ügyekre vonatkozó indítványának (C-551/19 P és C-552/19 P, EU:C:2021:16) 80. pontjában kiemelte, a gyorsaság, amellyel ezen uniós intézményeknek és ügynökségeknek meg kell hozniuk a határozataikat, szükséges annak elkerülése érdekében, hogy a hitelintézet szanálása negatív hatást gyakoroljon a pénzügyi piacokra, és e gyorsaság az említett intézményeket és ügynökségeket ezenkívül *de facto* arra kötelezi, hogy „bekészítve” tartsák a határozatukat az eljárás megindítása előtt, kihasználva azt, hogy az értékpapírpiacok zárva vannak.

474 A határozathozatal gyorsasága tehát a határozat hatékonyságának egyik feltétele.

475 Így a Bíróság már kimondta, hogy valamely illetékes hatóság azonnali cselekvését követelő sürgősség igazolja a környezeti felelősség területén (lásd ebben az értelemben: 2010. március 9-i ERG és társai ítélet, C-379/08 és C-380/08, EU:C:2010:127, 67. pont) és a mezőgazdaság területén (lásd ebben az értelemben: 2006. június 15-i Dokter és társai ítélet, C-28/05, EU:C:2006:408, 76. pont) elfogadott intézkedésekkel érintett személyek meghallgatáshoz való jogának korlátozását.

476 Ráadásul a pénzeszközök befagyasztásának területén a Bíróság kimondta, hogy valamely személy vagy szervezet nevének a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek jegyzékébe való eredeti felvételét alátámasztó indokoknak e felvételt megelőző közlése veszélyeztethetné a pénzeszközök és gazdasági erőforrások uniós jog által előírt befagyasztására vonatkozó intézkedések hatékonyságát. Az alkalmazandó rendelet által követett célkitűzés elérése érdekében az ilyen intézkedéseknek jellegüknél fogva meglepetésszerűnek és azonnali hatállyal alkalmazandónak kell lenniük (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 3-i Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-402/05 P és C-415/05 P,

EU:C:2008:461, 338–340. pont; 2011. december 21-i Franciaország kontra People's Mojahedin Organization of Iran ítélet, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 61. pont; 2020. február 12-i Amisi Kumba kontra Tanács ítélet, T-163/18, EU:T:2020:57, 51. pont).

477 Szintén az uniós jog által követett célkitűzéshez és az e jog által előírt intézkedések hatékonyságához kapcsolódó okokból az uniós hatóságok nem kötelesek a felpereseknek a nevüknek a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek jegyzékébe történő eredeti felvételét megelőzően történő meghallgatására sem (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 3-i Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-402/05 P és C-415/05 P, EU:C:2008:461, 341. pont; 2013. április 25-i Gbagbo kontra Tanács ítélet, T-119/11, nem tették közzé, EU:T:2013:216, 103. pont).

478 Ez még inkább igaz azokban az esetekben, mint a jelen ügyben is, ha a meghallgatáshoz való jog korlátozása nem a szanálási eljárással érintett szervezetre, vagyis a Banco Popularra, hanem annak részvényeseiként vagy tőkeinstrumentumai tulajdonosaiként a felperesekre vonatkozik.

479 Meg kell továbbá jegyezni, hogy az EJEB a 2004. április 1-jei Camberrow MM5 AD kontra Bulgária határozatában (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799) megállapította, hogy a fizetésképtelen bank működő vállalkozásként történő eladására annak hitelezői – akik évek óta vártak a nekik járó összegek megfizetésére – gyors és biztosabb kielégítése, illetve a fizetésképtelenségi eljárás gyors befejezése érdekében került sor. Következésképpen a bank eladásához vezető eljárásban az egyszerűség és gyorsaság szükségessége alapvető fontosságú volt. Ha a törvény előírta volna, hogy a fizetésképtelenségi eljárást lefolytató bíróság köteles konzultálni a bank valamennyi részvényesével és hitelezőjével, ez az eljárás jelentős lelassulását, következésképpen pedig a hitelezőknek járó összegek megfizetésének, valamint a fizetésképtelenségi eljárás befejezésének további késedelmét eredményezte volna.

480 A 2005. november 24-i Capital Bank AD kontra Bulgária ítéletben (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, 136. pont) az EJEB megállapította, hogy a gazdaságilag érzékeny olyan területen, mint a bankrendszer stabilitása bizonyos helyzetekben elengedhetetlenül szükséges lehet, hogy a legnagyobb gondossággal és előzetes értesítés nélkül cselekedjenek a bank, a betétesek és más hitelezők vagy a bank- és pénzügyi rendszer egésze helyrehozhatatlan károkainak elkerülése érdekében.

481 Ezenkívül az a tény, hogy a szanálási program a felperesek tulajdonhoz való jogába való beavatkozáshoz vezethet, nem igazolhat arra vonatkozó kötelezettséget, hogy a részükre e program elfogadása előtt meghallgatáshoz való jogot biztosítsanak.

482 E tekintetben a Törvényszék a 2018. július 13-i K. Chrysostomides & Co. és társai kontra Tanács és társai ítélet (T-680/13, EU:T:2018:486) 282. pontjában már hangsúlyozta, hogy az alkalmazandó eljárásoknak megfelelő lehetőséget kell biztosítaniuk az érintett személy számára arra, hogy ügyével az illetékes hatóságokhoz fordulhasson. E követelmény tiszteletben tartásának biztosítása érdekében, amely követelmény az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt egyezmény 1. kiegészítő jegyzőkönyve 1. cikkének szerves részét képezi, az alkalmazandó eljárásokat általános szempontból kell megítélni (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 3-i Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-402/05 P és C-415/05 P, EU:C:2008:461, 368. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. április 25-i Gbagbo kontra Tanács ítélet, T-119/11, nem tették közzé, EU:T:2013:216, 119. pont; EJEB, 2004. július 20., Bäck kontra Finnország, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, 56. pont). Ily módon az említett követelmény nem

értelmezhető úgy, mint amely alapján az érintett személynek minden körülmények között biztosítani kell a lehetőséget arra, hogy álláspontját az illetékes hatóságok előtt, a tulajdonhoz való jogát érintő intézkedések meghozatalát megelőzően kifejthesse (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2006. szeptember 19., Maupas és társai kontra Franciaország, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, 20. és 21. pont).

483 A Törvényszék megállapította, hogy különösen ez a helyzet olyan esetben, mint a jelen ügyben is, amikor a szóban forgó intézkedések nem minősülnek szankciónak, és rendkívüli sürgősséget igényelnek. Ez utóbbi tekintetben a Törvényszék megállapította, hogy a tagállami pénzügyi rendszer stabilitásának megőrzése érdekében az érintett bankok összeomlása közvetlen veszélyének elhárítása, és ennek az euróövezet más tagállamaiba történő továbbgyűrűzésének megakadályozása a tét. Márpedig olyan előzetes konzultációs eljárás bevezetése, amelynek keretében az érintett bankok több ezer betétese és részvényese a sérelmet okozó rendelkezések elfogadását megelőzően hatékonyan kifejthette volna álláspontját, elkerülhetetlenül késleltette volna az ilyen összeomlás megelőzésére irányuló intézkedések bevezetését. E tagállam pénzügyi rendszere stabilitásának fenntartására irányuló célkitűzés megvalósítása, és ily módon az euróövezet más tagállamaiba történő továbbgyűrűzés megakadályozása komoly veszélybe került volna (lásd: 2018. július 13-i K. Chrysostomides & Co. és társai kontra Tanács és társai ítélet, T-680/13, EU:T:2018:486, 282. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

484 E megállapítást megerősítette a Bíróság, amely úgy ítélte meg, hogy a Törvényszék helyesen alapította érvelését az EJEB 2016. július 21-i Mamatas és társai kontra Görögország ítéletére (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), amelyből kitűnik, hogy azon követelmény, hogy a tulajdonhoz való jog bármely korlátozását törvényben kell előírni, nem értelmezhető úgy, hogy az érintett személyekkel e törvény elfogadását megelőzően egyeztetni kellett volna, különösen ha az ilyen előzetes egyeztetés elkerülhetetlenül késleltette volna az érintett bankok összeomlásának megelőzésére irányuló intézkedések végrehajtását (2020. december 16-i Tanács és társai kontra K. Chrysostomides & Co. és társai ítélet, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P és C-604/18 P, EU:C:2020:1028, 159. pont).

485 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy annak szükségessége, hogy gyorsan járjanak el anélkül, hogy valamely szervezet részvényeseit és hitelezőit tájékoztatnák az e szervezetet érintő szanálási eljárás azonnali megindításáról, az említett szervezet helyzete oly mértékben való súlyosabbá válásának az elkerülésére irányul, ami ártana a szanálási intézkedés hatékonyságának. A bank részvényeseinek vagy kötvénytulajdonosainak arról való tájékoztatása ugyanis, hogy a bankot szanálási eljárás alá vonhatják, tehát azt úgy tekintik, mint amely fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, az értékpapírjaik piacokon való értékesítésére ösztönözheti őket, és tömeges betétkivonásokhoz is vezethet, ami azzal a következménnyel járna, hogy súlyosbítaná a bank pénzügyi helyzetét, és megnehezítené, sőt lehetetlenné tenné a felszámolásának megakadályozására alkalmas megoldás elfogadását.

486 E tekintetben, amint a 806/2014 rendelet (116) preambulumbekezdéséből kitűnik, a döntés meghozatala előtt a döntéssel kapcsolatos információk – akár arról, hogy a szanálás feltételei teljesülnek-e, akár arról, hogy az eljárás során külön eszköz vagy intézkedés kerül-e alkalmazásra – hatással lehetnek az intézkedés által érintett magán- vagy közérdekre.

487 Meg kell tehát állapítani, hogy a felpereseknek a Banco Popular részvényeseiként és kötvénytulajdonosaiként a szanálási program elfogadása vagy a 2017/1246 határozat elfogadása előtti meghallgatása az eljárás lényeges lelassulását eredményezte volna, és ennélfogva mind az intézkedés céljainak megvalósulását, mind annak hatékonyságát veszélyeztette volna.

488 A fentiekből ebből egyrészt az következik, hogy a felpereseknek az esetleges szanálási intézkedés fennállásáról tájékoztató előzetes meghallgatása azzal a kockázattal járt volna, hogy a Banco Popular pénzügyi helyzetét súlyosbító piaci magatartást tanúsítanak. Az ilyen meghallgatás tehát árthatott volna a tervezett szanálási intézkedés hatékonyságának.

489 Másrészt, figyelembe véve a szanálási program elfogadásának sürgősségét, nem lehetett előzetesen konzultálni a felperesekkel, ugyanúgy, ahogy a Banco Popular többi részvényesével vagy tőkeinstrumentumainak tulajdonosaival sem, nemcsak az azonosításukhoz kapcsolódó nehézségek miatt, hanem azért sem, mert a szanálási program elfogadása előtt lehetetlen volt hatékonyan elemezni az észrevételeiket.

490 A felperesek azt állítják, hogy ha a szanálási program elfogadása előtt meghallgatták volna őket, a Banco Populart nem vonták volna szanálás alá, mivel elmagyarázták volna, hogy a feltételek nem teljesültek, vagy arra eltérő feltételek mellett került volna sor, mivel hivatkozhattak volna a sürgős likviditási támogatás bevárásának szükségességére, alternatív intézkedés alkalmazását vagy egy másik szanálási eszköz alkalmazását javasolhatták volna.

491 E tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy az első jogalap elemzéséből kitűnik egyrészt, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikkében előírt feltételek nem teljesültek. Másrészt megállapítást nyert, hogy mivel a Banco de España megtagadta a további sürgős likviditási támogatást nyújtását, az ESZT-nek semmi oka nem volt arra, hogy megvárja annak nyújtását, és hogy a felperesek által hivatkozott alternatív megoldások rövid távon nem voltak elképzelhetők. A felperesek tehát nem bizonyították, hogy a szanálási eljárás keretében lefolytatott meghallgatásuk megváltoztatta volna a szanálási program tartalmát.

492 A fentiek összességéből kitűnik, hogy a felpereseknek a szanálási program elfogadását megelőző meghallgatása veszélyeztette volna a pénzügyi piacok stabilitása védelmére és a szervezet kritikus funkcióinak a folytonosságára irányuló célkitűzést, valamint a szanálási eljárás gyorsaságának és hatékonyságának a követelményét.

493 Ennélfogva a felpereseknek a Banco Popular szanálási eljárása során való meghallgatásának hiánya a meghallgatáshoz való jog olyan korlátozásának minősül, amely a Charta 52. cikke (1) bekezdésének megfelelően igazolt és szükséges valamely általános érdekű célkitűzés eléréséhez, és tiszteletben tartja az arányosság elvét.

494 Ennélfogva az első részt el kell utasítani.

b) A második, az iratbetekintési jog megsértésére alapított második részről

495 A felperesek arra hivatkoznak, hogy mint az ESZT határozatának hatálya alá tartozó személyek, a 806/2014 rendelet 90. cikkének (4) bekezdése és a Charta 41. cikkének (2) bekezdése alapján jogosultak az iratbetekintésre.

496 Először is azt állítják, hogy a sérelmet okozó aktus elfogadása előtt az intézmény nem vehet figyelembe információkat vagy dokumentumokat anélkül, hogy a jogi aktus címzettjének előzetesen lehetőséget biztosított volna álláspontja kifejtésére, ami magában foglalja a közigazgatási iratokba való betekintést. A szanálási programot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben az olyan ideiglenes értékelésen alapul, amelyet nem bocsátottak a felperesek rendelkezésére.

497 Az iratbetekintési jogot a 806/2014 rendelet 90. cikkének (4) bekezdése írja elő:

„Azok a személyek, akikre [az ESZT] határozatai vonatkoznak, jogosultak arra, hogy betekintsenek [az ESZT] ügyirataiba, figyelemmel a más személyek üzleti titkainak védelméhez fűződő jogos érdekek tiszteletben tartására is. Az ügyiratba való betekintés joga nem terjed ki a bizalmas információkra és [az ESZT] belső előkészítő dokumentumaira.”

498 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy versenyügyekben az iratbetekintésnek különösen az a célja, hogy lehetővé tegye a kifogásközlés címzettjei számára, hogy megismerjék a Bizottság aktájában szereplő bizonyítékokat azért, hogy e bizonyítékok alapján megfelelően ki tudják fejteni a véleményüket azokról a következtetésekről, amelyekre a Bizottság a kifogásközlésében jutott. Ezen iratbetekintési jog magában foglalja, hogy a Bizottság lehetőséget biztosít az érintett vállalkozás számára a vizsgálati iratai között található valamennyi olyan dokumentum vizsgálatára, amely hasznos lehet e vállalkozás védekezése szempontjából. Ezek magukban foglalják mind a terhelő, mind a mentő körülményeket tartalmazó iratokat, kivéve a más vállalkozások üzleti titkait, a Bizottság belső iratait és egyéb bizalmas jellegű információkat (lásd: 2020. május 14-i NKT Verwaltung és NKT kontra Bizottság ítélet, C-607/18 P, nem tették közzé, EU:C:2020:385, 261. és 262. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

499 Másodszor, a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a Bizottság előtt folyamatban lévő olyan eljárásban, amelynek tárgya valamely vállalkozással szemben a versenyszabályok megsértése miatt bírság kiszabása, a védelemhez való jog tiszteletben tartása megköveteli, hogy az érintett vállalkozásnak a közigazgatási eljárás során lehetősége legyen hatékonyan kifejteni álláspontját a felhozott körülmények valószerűségéről és jelentőségéről, valamint a Bizottság által a jogsértés fennállására vonatkozó állításának alátámasztására felhasznált dokumentumokról. E jogokat a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontja biztosítja (lásd: 2019. november 28-i Brugg Kabel és Kabelwerke Brugg kontra Bizottság ítélet, C-591/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:1026, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

500 Harmadszor, ami általánosabban a Charta 41. cikkének (2) bekezdésében rögzített védelemhez való jog tiszteletben tartását illeti, az magában foglalja a meghallgatáshoz való jogot, valamint az iratokba a bizalmas adatkezeléshez fűződő jogos érdekek tiszteletben tartása mellett való betekintés jogát (lásd: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. december 2-i Kalai kontra Tanács ítélet, T-178/19, nem tették közzé, EU:T:2020:580, 73. pont).

501 Negyedszer, emlékeztetni kell arra, hogy az iratbetekintési jognak a határozathozatalt megelőző eljárás során történő megsértése főszabály szerint alapot adhat a határozat megsemmisítésére, amennyiben ez megsértette a védelemhez való jogot (lásd: 2011. október 25-i Solvay kontra Bizottság ítélet, C-109/10 P, EU:C:2011:686, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2015. július 15-i Akzo Nobel és társai kontra Bizottság ítélet, T-47/10, EU:T:2015:506, 349. pont, nem tették közzé, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

502 A 498–501. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy mind a Charta 41. cikke (2) bekezdésének b) pontjában szereplő iratbetekintési jog, mind pedig konkrétabban a versenyjogi ügyekben az iratbetekintés olyan személyekre vagy vállalkozásokra vonatkozik, akikkel vagy amelyekkel szemben eljárás folyik vagy határozatot hoztak.

503 A jelen ügyben a 806/2014 rendelet 90. cikkének (4) bekezdéséből kitűnik, hogy az iratbetekintési jog a szanálási program tárgyát képező szervezetre, azaz a Banco Popularra vonatkozik, nem pedig a részvényeseire vagy hitelezőire.

504 Következésképpen a felperesek nem hivatkozhatnak az iratbetekintési jogra.

505 Egyébiránt mind a Charta 41. cikke (2) bekezdésének b) pontja, mind a 806/2014 rendelet 90. cikkének (4) bekezdése előírja, hogy bizonyos adatok védelemben részesülhetnek, ha bizalmasak.

506 Ebből következik, hogy a felperesek nem hivatkozhatnak arra, hogy az, hogy az ESZT nem közölte a 2. értékelést a szanálási program elfogadásához vezető közigazgatási eljárás során, az iratbetekintési jog megsértésének minősül.

507 Másodszor a felperesek a válaszban arra hivatkoznak, hogy a szanálást követően nem áll fenn titoktartási kötelezettség a részvényesek és a hitelezők tekintetében, mivel egy szanálási intézkedés érinti a vagyonukat, és ismerniük kell a szanálás indokait. Ezenkívül a 806/2014 rendelet 88. cikke kivételt ír elő a szakmai titoktartás alól abban az esetben, ha a közlés bírósági eljárás keretében válik szükségessé. A 806/2014 rendelet (116) preambulumbekezdése szerint a szanálási program elfogadását megelőző információközlésnek lehet hatása a szanálási eljárásra, míg a szanálási határozat elfogadását követően e közlés már nem veszélyezteti a szanálás célját.

508 Meg kell állapítani, hogy ezek az érvek nem a 806/2014 rendelet 90. cikkének (4) bekezdése értelmében vett, a közigazgatási eljárás során az iratokba való betekintési jogra vonatkoznak, hanem az azon dokumentumokhoz való hozzáférési jogra, amelyekre az ESZT a szanálási program elfogadása érdekében annak elfogadását követően támaszkodott.

509 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy az ESZT az EUMSZ 339. cikk, a Charta 41. cikke (2) bekezdésének b) pontja és a 806/2014 rendelet 88. cikkének (5) bekezdése alapján köteles megvédeni valamennyi szervezet bizalmas adatait, beleértve az üzleti titkokat is.

510 E tekintetben a 806/2014 rendelet 34. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy az e rendelet szerinti feladatainak ellátása céljából az ESZT – teljes mértékben hasznosítva az EKB vagy az illetékes nemzeti hatóságok számára rendelkezésre álló összes információt – tájékoztatásukat követően akár közvetlenül, vagy a nemzeti szanálási hatóságok révén kötelezheti többek között a szanálási intézkedés által érintett szervezeteket, hogy bocsássák a rendelkezésére mindazokat az információkat, amelyek a jelen rendelet által az ESZT-re átruházott feladatok ellátásához szükségesek. E cikk (2) bekezdése pontosítja, hogy a szakmai titoktartási követelmények nem mentesítik e szervezeteket az ezen információk rendelkezésre bocsátásának kötelezettsége alól. A 806/2014 rendelet 34. cikkének (4) bekezdése előírja, hogy az ESZT részére többek között folyamatosan biztosítani kell a rendelet szerinti feladatkörei ellátásához szükséges összes információ megszerzését, különösen a szanálási hatáskörébe tartozó bármely intézmény saját tőkéjére, likviditására, eszközeire és kötelezettségeire vonatkozóan.

511 A 806/2014 rendelet 88. cikkének (5) bekezdése kimondja:

„Bármilyen információ nyilvánosságra hozatala előtt a Testület meggyőződik arról, hogy abban ne szerepeljenek bizalmas információk, különösen annak értékelésével, hogy az információ nyilvánosságra hozatala milyen hatást gyakorolhat a közérdekre pénzügyi, monetáris vagy gazdaságpolitikai szempontból, a természetes és jogi személyek üzleti érdekeire, illetve az ellenőrzések céljára, valamint a vizsgálatokra és könyvvizsgálatokra. Biztosítani kell, hogy az információ

nyilvánosságra hozatalának hatásait vizsgáló eljárás keretében külön értékeljék a 7. és 7a. cikkben említett szanálási tervek tartalmának és részleteinek, a 1. cikk értelmében elvégzett értékelések eredményeinek vagy a 18. cikkben említett szanálási rendszernek a közzétételével járó hatásokat.”

512 E rendelkezés kifejezetten előírja, hogy az ESZT a szanálási program közzététele vagy harmadik személy részére történő közlése előtt köteles meggyőződni arról, hogy az nem tartalmaz-e olyan bizalmas információkat, amelyeket többek között a 806/2014 rendelet 34. cikkének alkalmazásában szerezhetett meg. E kötelezettség vonatkozik a 2. értékelésre is, amely a szanálási program egyik mellékletét képezi, és annak az említett program 12.2. cikke alapján szerves részét képezi.

513 A felperesek azt állítják, hogy a 806/2014 rendelet (116) preambulumbekezdése szerint a szakmai titoktartási kötelezettség csak a szanálási eljárás során alkalmazandó addig, amíg a szanálási határozatot nem tették közzé.

514 A 806/2014 rendelet (116) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„A szanálási intézkedéseket megfelelően be kell jelenteni és – az e rendeletben meghatározott korlátozott számú kivétel függvényében – nyilvánosságra kell hozni. Mivel azonban [az ESZT], a nemzeti szanálási hatóságok és szaktanácsadóik által a szanálási eljárás alatt megszerzett információk feltehetően bizalmas jellegűek, a szanálási határozat közzététele előtt ezen információkra vonatkozniuk kell a szakmai titoktartási követelményeknek. Figyelembe kell venni, hogy a szanálási tervek tartalmára és részleteire és e tervek bármilyen értékelésének eredményére vonatkozó információk messzemenő következményekkel járhatnak, különösen az érintett vállalkozásokra nézve. Azt kell feltételezni, hogy a döntések meghozatala előtt a döntéssel kapcsolatos információk – akár arról, hogy a szanálás feltételei teljesülnek-e, akár arról, hogy az eljárás során külön eszköz vagy intézkedés kerül-e alkalmazásra – hatással vannak az intézkedés által érintett magán- vagy közérdekre. Már az az információ is negatív hatással járhat egy adott szervezetre nézve, hogy [az ESZT] és a nemzeti szanálási hatóság vizsgálja a szervezetet. Ezért biztosítani kell, hogy megfelelő mechanizmusok létezzenek az olyan információk titkosságának fenntartására, mint amilyen például a szanálási tervek tartalma és részletei és az ezzel összefüggésben végzett bármilyen értékelés eredménye.”

515 Egyrészt e preambulumbekezdésből kitűnik, hogy az ESZT birtokában lévő, a szanálási programban, a 2. értékelésben, valamint az alapjául szolgáló dokumentumokban szereplő bizonyos információk szakmai titoktartási kötelezettség alá tartoznak, és bizalmasak.

516 E tekintetben a Bíróság a pénzügyi eszközök piacairól, a 85/611/EGK és a 93/6/EGK tanácsi irányelv, valamint a 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról és a 93/22/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 21-i 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2004. L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 7. kötet, 263. o.) kapcsán kimondta, hogy a befektetési vállalkozások tevékenysége ellenőrzési rendszerének a tagállamon belül gyakorolt felügyeleten és több tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai közötti információcserén alapuló hatékony működése megköveteli, hogy mind a felügyelet alatt álló vállalkozások, mind a hatáskörrel rendelkező hatóságok biztosak lehessenek abban, hogy a szolgáltatott bizalmas információk főszabály szerint megőrzik bizalmas jellegüket (lásd: 2018. június 19-i Baumeister ítélet, C-15/16, EU:C:2018:464, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

517 A Bíróság megállapította, hogy az ilyen bizalom hiánya veszélyeztethetné a felügyeleti tevékenység gyakorlásához szükséges bizalmas információk zavartalan továbbítását. Így a 2004/39 irányelv 54. cikkének (1) bekezdése nemcsak a közvetlenül érintett vállalkozások konkrét érdekeinek a védelme céljából írja elő általános szabályként a szakmai titok megőrzésének a kötelezettségét, hanem az uniós pénzügyi eszközök piacai rendes működéséhez kapcsolódó közérdek védelme céljából is (lásd: 2018. június 19-i Baumeister ítélet, C-15/16, EU:C:2018:464, 32. és 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

518 Márpedig meg kell állapítani, hogy a 806/2014 rendelet ESZT tagjainak szakmai titoktartási követelményeire vonatkozó 88. cikkének (1) bekezdése a 2004/39 irányelv 54. cikkének (1) bekezdésével egyenértékű rendelkezést tartalmaz.

519 Másrészt kétségtelen, hogy a 806/2014 rendelet (116) preambulumbekezdése említi az ESZT szanálási határozat elfogadását megelőzően fennálló szakmai titoktartási kötelezettségeit. Kijelenti, hogy mivel az ESZT birtokában lévő bizonyos információk érzékenyek, és az üzleti titok körébe tartoznak, azokat nem kell a szanálási intézkedés elfogadását megelőzően közölni a nyilvánossággal. Az arra vonatkozó információk közlése ugyanis, hogy valamely szervezet fizetésképtelenné vált vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, és szanálási intézkedés tárgyát képezheti, többek között arra ösztönözheti a részvényeseket, hogy értékpapírjaikat értékesítsék a piacokon, és a betétek tömeges kivonásához is vezethet, ami a bank pénzügyi helyzetének súlyosbodásával, és ennélfogva azzal járna, hogy árt az ESZT intézkedése hatékonyságának, valamint a piac működésének.

520 Ez a preambulumbekezdés azonban kifejezetten kimondja, hogy a szanálási intézkedéseket „megfelelően be kell jelenteni és – az e rendeletben meghatározott korlátozott számú kivétel függvényében – nyilvánosságra kell hozni”. Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a 806/2014 rendelet 88. cikkének a fenti 511. pontban hivatkozott (5) bekezdése kifejezetten előírja az ESZT számára azt a kötelezettséget, hogy a szanálási program hozzáférhetővé tételét megelőzően meggyőződjön arról, hogy az nem tartalmaz bizalmas információkat.

521 Ennélfogva a 806/2014 rendelet (116) preambulumbekezdését nem lehet úgy értelmezni – amint azt a felperesek teszik –, mint amely azt jelenti, hogy a bizalmas kezelésre és a szakmai titoktartásra vonatkozó szabályok csak addig alkalmazandók, amíg a szanálási határozatot nem fogadták el.

522 A felperesek a 806/2014 rendelet 88. cikke (1) bekezdésének második albekezdésére is hivatkoznak, amely szerint „[a] szakmai titoktartás követelményeinek hatálya alá tartozó információk nem hozhatók más köz- vagy magánszervezet tudomására, kivéve, ha azok közlése bírósági eljárás keretében válik szükségessé”.

523 Márpedig e rendelkezés nem jelentheti azt, hogy az ESZT a bírósági eljárás megindításától kezdődően köteles a szanálási határozatot teljes egészében hozzáférhetővé tenni. Ez a rendelkezés arra a lehetőségre utal, hogy a bíróság elrendelheti a dokumentumok – ideértve a bizalmas információkat tartalmazó dokumentumokat is – benyújtását.

524 E tekintetben a Törvényszéknek lehetősége van arra, hogy az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja és 92. cikkének (3) bekezdése alapján bizonyításfelvétel útján kötelezze az ESZT-t bármely olyan dokumentum benyújtására, amelyet a jogvita eldöntése szempontjából relevánsnak tart. Ugyanezen eljárási szabályzat 103. cikke (1) bekezdésének megfelelően azonban a

Törvényszék megállapíthatja, hogy az e dokumentumokban szereplő bizonyos információk bizalmas jellegűek, és ennélfogva határozhat úgy, hogy azokat nem fogják közölni a többi féllel, különösen a felperesekkel.

525 Ebből következik, hogy a Törvényszéknek a dokumentumok benyújtását elrendelő határozata nem biztosítja a felperesek számára az e dokumentumok összességéhez való hozzáférést, ha a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy azok bizalmas adatokat tartalmaznak.

526 Ezenkívül a jelen eljárás keretében a Törvényszék 2021. május 12-én bizonyításfelvételt elrendelő végzésével felhívta az ESZT-t bizonyos dokumentumok, köztük a szanálási program, a 2. értékelés és az EKB által a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelés bizalmas változatainak benyújtására. Az eljárási szabályzat 103. cikkének megfelelően, miután megvizsgálta e dokumentumok tartalmát, a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy e dokumentumoknak az ESZT és az EKB internetes oldalán közzétett változataiban kitakart elemek a jelen jogvita megoldása szempontjából nem relevánsak. Következésképpen a Törvényszék a 2021. június 9-i végzésével e dokumentumok bizalmas változatait eltávolította az ügy iratai közül.

527 A fentiekből következik, hogy a felperesek nem állíthatják, hogy a szanálási program elfogadását követően velük szemben nem áll fenn titoktartási kötelezettség, sem pedig azt, hogy joguk van ahhoz, hogy közöljék velük azon iratok összességét, amelyekre az ESZT támaszkodott.

528 Következésképpen a második részt, és ennélfogva a harmadik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

4. A negyedik, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogásról

529 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a megtámadott határozatok indokolása elégtelen.

530 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 296. cikk által előírt indokolásnak igazodnia kell a szóban forgó jogi aktus természetéhez, és világosan és egyértelműen ki kell fejtenie a jogi aktust megalkotó intézmény érvelését úgy, hogy az érintettek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, és a hatáskörrel rendelkező bíróság felülvizsgálatot gyakorolhasson. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (lásd: 2019. május 8-i Landeskreditbank Baden-Württemberg kontra EKB ítélet, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85. és 87. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. október 21-i EKB kontra Estate of Espírito Santo Financial Group ítélet, C-396/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:845, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

531 Ezenkívül a jogi aktus indokolása pontossága mértékének arányosnak kell lennie a tényleges lehetőségekkel és azon technikai feltételekkel vagy határidővel, amelyek között, illetve amelyen belül meg kell hozni (lásd: 2012. november 6-i Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítélet, C-551/10 P, EU:C:2012:681, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. május 23-i KPN kontra Bizottság ítélet, T-370/17, EU:T:2019:354, 139. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. január 27-i KPN kontra Bizottság ítélet, T-691/18, nem tették közzé, EU:T:2021:43, 162. pont).

532 Elsősorban is a felperesek a szanálási programban az indokolás több hiányosságára hivatkoznak.

533 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ügyben 2017. június 7-én az ESZT az internetes oldalán közzétett egy, a szanálási program elfogadásáról tájékoztató közleményt, amelyhez csatolt egy, a szanálás hatásait a 806/2014 rendelet 29. cikke (5) bekezdésének megfelelően összefoglaló dokumentumot. 2017. július 11-én az ESZT közzétette a szanálási program nem bizalmas változatát. Az ESZT 2018. február 2-án, majd 2018. október 31-én, vagyis a válasz benyújtását megelőzően közzétette internetes oldalán a szanálási program, valamint a 2. értékelés kevésbé szerkesztett nem bizalmas változatát.

534 Először is, a felperesek egyes érvei a Banco Popular értékesítési eljárására vonatkoznak. A felperesek úgy érvelnek, hogy a szanálási program nem fejti ki azokat az indokokat, amelyek miatt csak két potenciális vevőt hívtak fel arra, hogy aláírják a titoktartási megállapodásokat, és csak az egyik nyújtott be ajánlatot. E körülmény fontos annak feltárása szempontjából, hogy a Banco Populart a 806/2014 rendelet rendelkezéseinek megfelelően értékesítették-e.

535 Emlékeztetni kell arra, hogy a Banco Popular értékesítési eljárását a FROB folytatta le. A FROB a 2017. június 6-án a Banco Popular esetleges szanálásával összefüggésben elfogadott eljárási levélben felhívta a potenciális vevőket, hogy vegyenek részt az értékesítési eljárásban, és tegyenek ajánlatot a Banco Popular tőkéje 100%-ának megvásárlására az e levélben leírtak szerint.

536 A szanálási program 6.6. cikkében az ESZT megállapította, hogy a FROB által a Banco Popular tekintetében e program elfogadását megelőzően folytatott értékesítési erőfeszítés eleget tett a 806/2014 rendelet 2014/59 irányelv 39. cikkével összefüggésben értelmezett 24. cikkében foglalt követelményeknek. Az ESZT rámutatott, hogy a határozatot közvetlenül megelőző időszakban a Banco Popular magánértékesítési eljárást folytatott, és hogy 2017. május 29-én kiderült, hogy ez az eljárás eredménytelen lesz. Jelezte, hogy a 2014/59 irányelv 39. cikkében foglalt követelményeknek megfelel az a döntés, hogy erőfeszítését azokra a bankokra korlátozza, amelyek már kifejezték általános érdeklődésüket a Banco Popular magánértékesítési eljárás keretében történő megvásárlását illetően. Az ESZT kiemelte, hogy az értékesítési eljárás FROB általi végrehajtását követően végül két bankot hívtak fel az értékesítésben való részvételre. Jelezte, hogy minden potenciális vevőt ugyanazon a napon kerestek meg, ugyanahhoz a virtuális adatszobához kaptak hozzáférést, és hogy ajánlataikra ugyanazon feltételek és ugyanazon határidő vonatkozott. Az ESZT azt is megállapította, hogy a két potenciális vevő közül egy nyújtott be érvényes ajánlatot, és hogy mivel csak a vevő volt az egyetlen, amely ajánlatot tett, elővigyázatos döntés volt elfogadni a feltételeit, és így megelőzni a Banco Popular ellenőrizetlen fizetőképtelenségét, amely többek között veszélyeztethette volna a kritikus funkcióit.

537 E különböző elemek, amelyek a szanálási program válaszhoz csatolt változatában szerepelnek, elegendőek a Banco Popular értékesítési eljárása lefolytatásának megértéséhez. Mivel az értékesítési eljárást a FROB folytatta le, az ESZT annak megállapítására szorítkozhatott, hogy csak egy ajánlatot nyújtottak be, és hogy figyelembe vehette ezen értékesítés eredményét. Ezenkívül nem relevánsak azok az indokok, amelyek miatt a többi potenciális vevő nem nyújtott be ajánlatot.

538 A felperesek azt is előadják, hogy semmilyen magyarázatot nem adtak a Banco Popular vételárának egy euróban való rögzítésére, sem arra a kérdésre, hogy ez az ár tükrözte-e a Banco Popular piaci értékét, és nem tudják, hogy a BBVA miért nem kapott további határidőt az ajánlat benyújtására.

539 Mivel ezek az érvek a FROB által lefolytatott értékesítési eljárásra vonatkoznak, a felperesek nem fejtik ki, hogy miért kellene ezeknek az elemeknek szerepelniük a szanálási programban, sem azt, hogy ezen elemek mennyiben lényegesek annak megértéséhez.

540 Ezenkívül ezen érvek a tények téves értelmezéséből erednek. Egyrészt emlékeztetni kell arra, hogy az egy eurós eladási árat nem az ESZT határozta meg. Az eljárási levélben ugyanis a FROB jelezte, hogy az ajánlatokban megjelölt árnak legalább egy eurónak kell lennie. A szanálási programban említett egy eurós eladási ár a FROB által folytatott versenyeztetéses értékesítési eljárás és a Banco Santander által ajánlott ár eredménye. Ennélfogva ez az ár fogalmilag tükrözi a Banco Popular piaci értékét. Másrészt, mivel a BBVA 2017. június 6-án tájékoztatta a FROB-ot arról, hogy nem nyújt be ajánlatot, a szanálási programban nem kellett megjelölni egy olyan konkrét indokot, amely miatt a FROB nem biztosított számára új határidőt.

541 Másodszor, a felperesek egyes érvei a szanálás feltételei betartásának indokolására vonatkoznak. A felperesek arra hivatkoznak, hogy nem fejtik ki azokat az indokokat, amelyek miatt a szanálási program 2.1. cikke megállapította, hogy a Banco Popular a közeljövőben nem lesz képes adósságait vagy más kötelezettségvállalásait az esedékességkor teljesíteni. Többek között nem pontosítja, hogy ennek okát a spanyol hatóságok által tett nyilatkozatok és kiszivárogtatások, illetve betétkivonások, vagy a sürgős likviditási támogatás hiánya képezi-e. Az ESZT a szanálási program 3.1. cikkében – anélkül hogy megvizsgálta volna az első jogalap második részében említett alternatív megoldásokat – arra a következtetésre jutott, hogy nincsenek olyan alternatív intézkedések, amelyek révén észszerű határidőn belül elkerülhetnék a Banco Popular fizetésképtelenségét. Nem fejtik ki azokat az indokokat, amelyek miatt ezen egyéb intézkedések közül a vagyonértékesítési eszközt választották ki.

542 Egyrészt meg kell állapítani, hogy a szanálási program 2. cikkében az ESZT jelezte, hogy az EKB úgy ítélte meg, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése a) pontjának és (4) bekezdése c) pontjának megfelelően a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik. Megállapította, hogy több tényező utalt arra, hogy a Banco Popular a közeljövőben nem tudta volna teljesíteni adósságait vagy egyéb kötelezettségvállalásait.

543 A szanálási program (23) preambulumbekezdésében az ESZT jelezte, hogy – amint azt az EKB az értékelésében bemutatta – a Banco Popular likviditási helyzete jelentős mértékben romlott, és a (24) preambulumbekezdésben felsorolta az e helyzetet eredményező körülményeket. Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy azon indokokat, amelyek alapján az EKB úgy vélte, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, egyértelműen kifejti azon értékelésében, amely a szanálási program elfogadásának hátteréhez tartozik. Az EKB értékelésének nem bizalmas változatát 2017. augusztus 14-én közzétették az internetes oldalán.

544 Ennélfogva a felperesek nem állíthatják, hogy az ESZT nem indokolta meg kellőképpen azokat az okokat, amelyek miatt a Banco Popular fizetésképtelen volt vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik.

545 Másrészt az első jogalap második részének elemzéséből kitűnik (lásd a fenti 188–192. pontot), hogy az ESZT a szanálási program 3. cikkében kellőképpen megindokolta a Banco Popular fizetésképtelenségét megakadályozó alternatív magánszektorbeli vagy prudenciális megoldások hiányát. Ezenkívül a szanálási program 5. cikkében, különösen 5.3. cikkében az ESZT igazolta a vagyonértékesítési eszköz szanálási eszközként történő kiválasztását, és kifejtette, hogy a 806/2014 rendelet 22. cikkének (2) bekezdésében felsorolt egyéb eszközök miért nem teszik lehetővé a szanálás céljainak ugyanilyen mértékű elérését.

546 A felperesek nem állítják, hogy a szanálási program e rendelkezései nem elegendőek e program tartalmának megértéséhez, hanem csupán azt róják fel az ESZT-nek, hogy nem vizsgálta meg az általuk az első jogalap keretében hivatkozott alternatív megoldásokat.

547 E tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy az ESZT nem volt köteles megvizsgálni a felperesek által hivatkozott azon megoldásokat, amelyek nem voltak életképesek, amint az a fenti 193–230. pontból kitűnik.

548 Harmadszor a felperesek válaszukban a 2. értékelés indokolására vonatkozó érveket hoznak fel. Előadják, hogy nem tudják, hogy milyen okból használták fel a 2. értékelést, holott abban szerepel, hogy az kizárólag szemléltető jellegű és nem használható fel határozathozatalra, hogy az értékelési jelentések miért nem tartalmazzák a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a)–c) és f) pontjában előírt elemzést, hogy az 1. és 2. értékelések miért voltak inkoherensek a Banco Popular fizetőképességét illetően, valamint hogy a Banco Popular nem teljesítő eszközeinek értékelését az EKB miért nem használta fel, holott az ESZT kijelentette, hogy a legjobb becslésről van szó.

549 Meg kell állapítani, hogy ezek az érvek pusztán a felperesek által a második, a 806/2014 rendelet 20. cikkének megsértésére alapított jogalap keretében felhozott érvek megismétlését jelentik. Márpedig a felperesek nem fejtik ki, hogy a kizárólag az ő jogalapjaiknak megfelelő kérdésekre vonatkozó magyarázatoknak milyen okból kellene szerepelniük a szanálási programban, sem azt, hogy ezek mennyiben lennének szükségesek annak megértéséhez.

550 Negyedszer, a felperesek azt róják fel az ESZT-nek, hogy a szanálási programban nem fejtette ki, hogy a Deloitte megfelel-e az függetlenségre vonatkozóan a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 37–41. cikkében megállapított feltételeknek.

551 E tekintetben az ESZT a szanálási program (41) preambulumbekezdésében jelezte, hogy független értékelőt alkalmazott a 2. értékelés elvégzésére. Elegendő megállapítani, hogy a szanálási programnak nem célja annak kifejtése, hogy ezen értékelő milyen okból felel meg a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet követelményeinek, és hogy a felperesek nem fejtik ki, hogy e magyarázatok mennyiben szükségesek az ESZT által elfogadott szanálási intézkedés megértéséhez.

552 Ötödször, a felperesek azt állítják, hogy az ESZT nem jelölte meg sem a szanálási stratégiát, sem pedig a 2016. évi szanálási tervben szereplő szanálási eszközt, és nem jelöli meg azokat az indokokat sem, amelyek miatt e tervet nem követték.

553 Elegendő megállapítani, hogy a szanálási program (44)–(46) preambulumbekezdésében, amelyek teljes egészében szerepelnek a szanálási program ESZT internetes oldalán 2018. február 2-án közzétett és a válaszhoz csatolt változatában, az ESZT kifejtette, hogy a 2016. évi szanálási tervben előirányzott szanálási eszköz milyen indokok miatt nem megfelelő a szanálás időpontjában fennálló körülmények szempontjából. Ily módon megállapította, hogy a 2016. évi szanálási terv azon a feltételezésen alapult, hogy a Banco Popular fizetésképtelensége tőkehelyzetének romlásához kapcsolódik. Márpedig, mivel a Banco Popular fizetésképtelensége likviditási helyzetének romlásából eredt, az ESZT jelezte, hogy nem biztosított, hogy az e tervben tervezett hitelezői feltőkésítési eszköz lehetővé tette volna a Banco Popular likviditási válságának azonnali és hatékony orvoslását.

554 E magyarázatok elegendőek azon indokok igazolásához, amelyek miatt a szanálási programban nem alkalmazták a 2016. évi szanálási tervet.

555 Hatodszor a felperesek előadják, hogy nem tudják, hogy az ESZT – mielőtt a Banco Populart szanálás alá vonta volna – milyen okból nem várta be az EKB által már jóváhagyott sürgős likviditási támogatás egészének nyújtását.

556 Elegendő arra emlékeztetni, hogy az első jogalap első része első kifogásának elemzéséből kitűnik, hogy az ESZT a szanálási programban megállapította, hogy a Banco Popular részére 2017. június 5-én nyújtott első sürgős likviditási támogatás nyújtását követően a Banco de España nem volt abban a helyzetben, hogy további sürgős likviditási támogatást biztosítson számára. Mivel a sürgős likviditási támogatás biztosítása a nemzeti központi bankok hatáskörébe tartozik, az ESZT csak megállapíthatta, hogy nem áll rendelkezésre további sürgős likviditási támogatás.

557 Ily módon, mivel az ESZT-nek semmi oka nem volt arra, hogy megvárja e sürgős likviditási támogatás nyújtását, azt a szanálási programban nem kellett igazolnia.

558 Ami azt az érvet illeti, amely szerint a szanálási mechanizmus és az értékelések számos részletét kivették, ami akadályozza a felpereseket azok megértésében, elegendő megállapítani, hogy pusztán általános megfontolásról van szó, amely a szanálási program vagy a 2. értékelés azon részei pontosításának hiányában, amelyeket a felperesek nem tudnak megérteni, nem teszi lehetővé az indokolási kötelezettség megsértésének megállapítását.

559 A fentiekből következik, hogy a felperesek egyetlen érve sem alkalmas annak bizonyítására, hogy az ESZT megsértette az indokolási kötelezettségét.

560 Másodsorban a felperesek azt állítják, hogy csak a szanálási program részleges „nem bizalmas” másolatát kapták meg, és sem annak mellékleteibe, sem a közigazgatási iratokba nem tekinthettek be. Azzal érvelnek, hogy nem ismerték tehát a megtámadott határozatok indokolását. A válaszban hozzáteszik, hogy az indokolási kötelezettség az aktus által érintett valamennyi személyre, és nem csupán a címzettjére vonatkozik, tehát joguk van ahhoz, hogy a megtámadott határozatok teljes körű indokolását megkapják. Egyébiránt a válaszban a felperesek jelzik, hogy nem a dokumentumok általános közzétételét kérik, mivel úgy tűnik, hogy a 806/2014 rendelet 88. cikkének (5) bekezdése akadályát képezi annak, hanem indokolt határozat közlését és a jelen eljárás során az iratokba való bizalmas betekintés engedélyezését.

561 Meg kell állapítani, hogy a felperesek ezzel az érvvel lényegében azt róják fel az ESZT-nek, hogy nem közölte velük a szanálási program és a 2. értékelés egészét.

562 E tekintetben a harmadik jogalap második részének elemzéséből kitűnik, hogy a szanálási program elfogadását követően a felperesek nem rendelkeznek joggal azon iratok összességének közléséhez, amelyekre az ESZT támaszkodott, mivel az ESZT köteles megvédeni az abban foglalt bizalmas információkat. Ez az érvelés vonatkozik a szanálási programra és a 2. értékelésre is, amelyek bizalmas adatokat tartalmaznak.

563 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a felperesek nem címzettjei a FROB-nak címzett szanálási programnak. A felpereseket harmadik személynek kell tekinteni, és így nem illeti meg őket a szanálási program egészének közléséhez való jog.

564 Meg kell állapítani, hogy a Bíróság már kimondta, hogy a Bizottság azon határozata, amely megállapítja, hogy nem áll fenn a panaszos által kifogásolt állami támogatás, az üzleti titok tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettségre tekintettel megfelelő indokolást tartalmazhat, anélkül hogy magában foglalná az ezen intézmény érvelésének alapjául szolgáló számadatokat (lásd ebben az értelemben: 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108–111. pont). Ennélfogva az ilyen határozat nem bizalmas változata, amennyiben abból világosan és egyértelműen kitűnik az említett intézmény érvelése, valamint az általa alkalmazott módszer, oly módon, hogy az érintettek megismerhetik ezen indokokat, a Törvényszék pedig tekintetükben gyakorolhatja felülvizsgálati jogkörét, elegendő ahhoz, hogy eleget tegyen az ugyanezen intézményt terhelő indokolási kötelezettségnek (lásd ebben az értelemben: 2016. december 21-i Club Hotel Loutraki és társai kontra Bizottság ítélet, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 55. pont).

565 Továbbá, ami a Deloitte által a 2. értékelésben használt és az ESZT által a szanálási programban figyelembe vett gazdasági elemeket illeti, nem vitatható, hogy azok az összetett műszaki értékelések körébe tartoznak. Mivel a szanálási programból egyértelműen kitűnik az ESZT által követett érvelés, amely lehetővé tette, hogy később az illetékes bíróság előtt vitassák annak megalapozottságát, túlzás volna az ezen érvelést alátámasztó minden egyes műszaki kérdés, illetve számadat esetében a külön indokolás megkövetelése (lásd analógia útján: 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

566 Márpedig egyrészt a felperesek elismerik, hogy a 806/2014 rendelet 88. cikkének (5) bekezdése akadályát jelenti a szanálási program egésze közzétételének. E fenti 511. pontban idézett rendelkezés annak előírásával, hogy az ESZT-nek az információk közlése előtt meg kell győződnie arról, hogy azok nem tartalmaznak bizalmas elemeket, nem kizárólag az információk közzétételére, hanem a harmadik személyekkel való közlésük esetére is vonatkozik.

567 Másrészt a felperesek nem fejtették ki, hogy a szanálási program és a 2. értékelés nem bizalmas változataiban továbbra is kitakart adatok mennyiben lennének szükségesek a szanálási program megértéséhez.

568 A felperesek tehát nem bizonyították, hogy az ESZT megsértette az őt terhelő indokolási kötelezettséget azáltal, hogy kitakarta a szanálási program és a 2. értékelés nem bizalmas változataiban a gazdasági adatokat.

569 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a felperesek nem hivatkozhatnak a szanálási program és a 2. értékelés egészének közléséhez való jogra.

570 Harmadsorban, a felperesek arra hivatkoznak, hogy az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítélet (9/56, EU:C:1958:7) értelmében kizárólag a Bizottság ellenőrizheti a szanálási program diszkrecionális vonatkozásait. Márpedig a 2017/1246 határozat tisztán hallgatólagos és nem tartalmaz semmilyen indokolást.

571 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2017/1246 határozat (4) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy:

„A Bizottság egyetért a szanálási programmal. Egyetért különösen a[z ESZT] által megadott azon indoklással, hogy a szanálásra miért van szükség közérdekből, a 806/2014 rendelet 5. cikkével összhangban.”

572 Ráadásul egyrészt a 2017/1246 határozat (2) preambulumbekezdésében a Bizottság hivatkozott arra, hogy az ESZT a szanálási programban kijelenti, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében meghatározott összes szanálási feltétel teljesül a Banco Popular tekintetében, és hogy értékeli, hogy a szanálási intézkedésre miért van szükség közérdekből. Másrészt a szanálási programot jóváhagyó 2017/1246 határozat (3) preambulumbekezdésében a Bizottság rámutatott arra, hogy a szanálási program a 806/2014 rendelet 18. cikkének (6) bekezdésével összhangban szanálás alá vonja a Banco Populart, és meghatározza a vagyonértékesítési eszköznek a szanálás alatt álló intézményre való alkalmazását, valamint hogy a szanálási program emellett megindokolja, hogy a felsorolt elemek miért megfelelőek.

573 Ebből kitűnik, hogy a Bizottság a 2017/1246 határozatban kifejezetten hivatkozott azokra az indokokra, amelyek miatt az ESZT úgy ítélte meg, hogy teljesültek a szanálási program elfogadásának feltételei, és hogy a vagyonértékesítési eszközt kell alkalmazni. Így a 2017/1246 határozat (4) preambulumbekezdésében szereplő szanálási program jóváhagyását a többi preambulumbekezdés fényében kell értelmezni, és az ezen indokok összességére vonatkozik. E preambulumbekezdésben a Bizottság kifejezetten kimondta, hogy egyetért a szanálási programban szereplő azon indokokkal, amelyek igazolják a Banco Popularral szembeni szanálási intézkedés elfogadását, különösen a közérdek kritériumát illetően.

574 Így meg kell állapítani, hogy a szanálási program és annak indokolása azon összefüggés részét képezi, amelyben a 2017/1246 határozatot elfogadták a fenti 530. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében.

575 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikkének (7) bekezdése alapján a Bizottság vagy támogatja a szanálási programot, vagy kifogást emel ellene annak diszkrecionális szempontjaira vonatkozóan.

576 Ebből kitűnik, hogy amikor a Bizottság – mint a jelen ügyben – jóváhagyja a szanálási programot, határozatának indokolása szorítkozhat annak jelzésére, hogy egyetért az abban foglalt indokolással. A jóváhagyásának minden egyéb további igazolása csak a szanálási programban már szereplő elemek átvételéből állhat. Márpedig a 806/2014 rendelet 18. cikkének (7) bekezdése szerint a Bizottságnak a határozatában nem kell újra elvégeznie az ESZT elemzését, hanem azt csak jóvá kell hagynia.

577 Ezenkívül a fenti 531. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően figyelembe kell venni azt a nagyon rövid határidőt, amellyel a Bizottság a 806/2014 rendelet 18. cikkének (7) bekezdése alapján a szanálási program ESZT általi továbbításától számítva a határozatának elfogadásához rendelkezett.

578 Ebből következik, hogy a jóváhagyás igazolásához elegendőnek kell tekinteni azt az indokolást, amellyel a Bizottság kijelenti, hogy egyetért a szanálási program tartalmával és az ESZT által az elfogadásának igazolására a szanálási programban felhozott indokokkal.

579 Válaszukban a felperesek előadják, hogy azon dokumentumok közül, amelyekről a Bizottság azt állítja, hogy a közigazgatási iratanyagának részét képezik, egyike sem támasztja alá, hogy a Bizottság a határozatának elfogadásán túl részt vett volna az eljárásban. A felperesek előadják, hogy ez az érv annak bizonyítására irányul, hogy a Bizottság nem teljesítette az EUMSZ 291. cikkből és az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletből (9/56, EU:C:1958:7) eredő kötelezettségeit.

580 Ezzel az érvvel a felperesek nem arra hivatkoznak, hogy a Bizottság megsértette az indokolási kötelezettségét, hanem az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) rögzített, a hatáskör-átruházására vonatkozó elvek megsértésére hivatkoznak. A felperesek a válaszban jelzik, hogy ez az érv a keresetlevél 153. pontjára hivatkozik. Mindazonáltal a felperesek a keresetlevél e pontjában annak említésére szorítkoztak, hogy a Bizottság nem indokolta meg a szanálási program diszkrecionális vonatkozásai felett általa gyakorolt ellenőrzést, és annak jóváhagyására szorítkozott.

581 Meg kell tehát állapítani, hogy ezt az érvet először a válaszban hozták fel, és azt úgy kell értelmezni, hogy az új jogalapot képez.

582 Az eljárási szabályzat 84. cikke szerint az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.

583 Márpedig a felperesek nem állítják, hogy ez az új érv olyan ténybeli körülményeken alapulna, amelyek a kereset benyújtásakor nem voltak számukra ismertek, ezért ezt az érvet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

584 A fentiek összességéből következik, hogy a negyedik jogalapot el kell utasítani.

585 Mivel a Törvényszék valamennyi jogalapot elutasította, a megtámadott határozatok megsemmisítése iránti kérelmet el kell utasítani.

586 Következésképpen el kell utasítani a felpereseknek az első kereseti kérelemben szereplő, arra irányuló kérelmét is, hogy a Törvényszék a megtámadott határozatok megsemmisítése következtében „kötelezze a Bizottságot és az ESZT-t arra, hogy térítse meg nekik a Banco Popularba eszközölt befektetéseiket”, anélkül hogy e kérelem elfogadhatóságáról határozni kellene. Az első kereseti kérelemben szereplő, arra irányuló vagylagos kérelmet illetően, hogy a Törvényszék kötelezze az ESZT-t és a Bizottságot arra, hogy „szerződésen kívüli felelősségük címén kártérítést fizessenek nekik”, meg kell állapítani, hogy az összemosódik az alábbiakban vizsgált első kártérítési kérelemmel.

B. A kártérítési kérelmekről

587 Második kereseti kérelmükkel a felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék kötelezze az ESZT-t és a Bizottságot arra, hogy szerződésen kívüli felelősségük címén fizessenek számukra kártérítést. A felperesek két különböző kártérítési kérelmet terjesztenek elő: az első a megtámadott határozatok megsemmisítésén alapul, a második pedig e megsemmisítéstől független.

1. Az első kártérítési kérelemről

588 Az első kártérítési kérelmet illetően a felperesek előadják, hogy abban az esetben, ha a Törvényszék megsemmisíti a megtámadott határozatokat, a szerződésen kívüli felelősség címén kártérítést, valamint e határozatok joghatásainak megerősítését kérik az EUMSZ 264. cikk alapján.

589 Azt állítják, hogy az EUMSZ 264. cikk értelmében a Törvényszék jelezheti, hogy a semmisnek nyilvánított vitatott határozat joghatásai fennmaradnak, és ebben az esetben a megsemmisítés iránti kérelmük mellett másodlagosan azt kérik a Törvényszéktől, hogy kötelezze az ESZT-t és a

Bizottságot arra, hogy fizessen számukra kártérítést, mivel szerződésen kívüli felelősségük fennáll. A megtámadott határozatok megsemmisítése esetén elszenvedett károk megtérítését illetően az EUMSZ 266. cikk második bekezdése előírja, hogy a felperesek korábbi helyzetének visszaállításához szükséges valamennyi intézkedés megtételére vonatkozó kötelezettség nem érinti az EUMSZ 340. cikk második bekezdésének alkalmazásából származó kötelezettséget.

590 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a vagyoni vagy nem vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelmeket el kell utasítani, ha szoros kapcsolatban állnak a megsemmisítés iránti kereseti kérelmekkel, amelyeket – mint elfogadhatatlant vagy megalapozatlant – az uniós bíróság szintén elutasított (lásd: 2020. április 29-i Tilly-Sabco kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-707/18, nem tették közzé, EU:T:2020:160, 115. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

591 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a felperesek első kártérítési kérelme a megtámadott határozatok jogellenességének megállapításától függ. Márpedig, mivel a megtámadott határozatok megsemmisítése iránti kérelmet a Törvényszék elutasította, a felperesek első kártérítési kérelmét el kell utasítani.

2. A második kártérítési kérelemről

592 A felperesek az ESZT és a Bizottság szerződésen kívüli felelőssége címén kártérítést kérnek a 806/2014 rendelet 87. cikke alapján, amely előírja az ESZT szanálási feladatai ellátása során, valamint az EUMSZ 266., 268. és 340. cikk alapján fennálló felelősségét, amelyek rendelkezések mind az ESZT-re, mind pedig a Bizottságra alkalmazandók.

593 A felperesek arra hivatkoznak, hogy függetlenül attól, hogy a megtámadott határozatokat megsemmisítik-e, vagy sem, az ESZT-t és a Bizottságot arra kell kötelezni, hogy szerződésen kívüli felelősségük címén kártérítést fizessen számukra a megsemmisítési jogalapokban leírt jogellenes magatartásuk, vagyis az ESZT azon nyilatkozatai és nyilvánosságra hozatalai miatt, amelyek a Banco Popular szanálásához vezettek, továbbá az európai intézmények Banco Popular összeomlásával szembeni tétlensége, valamint a megfelelő ügyintézés és a korai beavatkozás hiánya, illetve a szanálási eljárás jogellenessége miatt. Azt állítják, hogy ha az ESZT e jogellenes cselekményei közül egyikre sem került volna sor, a Banco Populart nem, vagy legalábbis nem azonos feltételek mellett kellett volna szanálás alá vonni.

594 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 340. cikk második bekezdése értelmében szerződésen kívüli felelősség esetén az Unió a tagállamok jogában közös általános elveknek megfelelően megtéríti az intézményei vagy alkalmazottai által feladataik teljesítése során okozott károkat.

595 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az Unió EUMSZ 340. cikk második bekezdése szerinti szerződésen kívüli felelősségének megállapításához több feltétel együttes teljesülése szükséges, nevezetesen az uniós intézménnyel szemben kifogásolt magatartás jogellenessége, a kár tényleges jellege, valamint az intézmény magatartása és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállása (lásd: 2016. szeptember 20-i Ledra Advertising és társai kontra Bizottság és EKB ítélet, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. december 16-i Tanács és társai kontra K. Chrysostomides & Co. és társai ítélet, C 597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P és C-604/18 P, EU:C:2020:1028, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. február 25-i Dalli kontra Bizottság ítélet, C-615/19 P, EU:C:2021:133, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

596 Amennyiben e feltételek egyike nem teljesül, a keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül, hogy szükséges lenne az Unió szerződésen kívüli felelősségére vonatkozó többi feltételt megvizsgálni. Ezenkívül az uniós bíróság nem köteles e feltételeket egy adott sorrendben vizsgálni (lásd: 2019. szeptember 5-i Európai Unió kontra Guardian Europe és Guardian Europe kontra Európai Unió ítélet, C-447/17 P és C-479/17 P, EU:C:2019:672, 148. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. március 10-i AM kontra EBB ítélet, T-134/19, EU:T:2021:119, 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

597 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az intézményekkel szemben kifogásolt magatartás jogellenességére vonatkozó első feltételt illetően olyan jogszabály kellően súlyos megsértését kell megállapítani, amelynek célja, hogy a magánszemélyek számára jogokat keletkeztessen (lásd: 2016. szeptember 20-i Ledra Advertising és társai kontra Bizottság és EKB ítélet, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. február 25-i Dalli kontra Bizottság ítélet, C-615/19 P, EU:C:2021:133, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. október 24-i Liaño Reig kontra ESZT végzés, T-557/17, nem tették közzé, EU:T:2019:771, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

598 A magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogi szabály kellően súlyos megsértésére vonatkozó követelmény célja a szóban forgó jogellenes jogi aktus jellegétől függetlenül annak elkerülése, hogy az érintett személyek által állítólagosan elszenvedett károk viselésének kockázata akadályozza a kérdéses intézményt hatáskörének – akár a normatív jellegű, illetve gazdaságpolitikai döntéseket igénylő tevékenységének, akár közigazgatási hatáskörének keretében – a közérdek érdekében való teljes körű gyakorlásában, anélkül azonban, hogy a nyilvánvaló és nem kimenthető mulasztások következményeinek terhe magánszemélyekre hárulna (lásd: 2010. március 3-i Artegodan kontra Bizottság ítélet, T-429/05, EU:T:2010:60, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2011. november 23-i Sison kontra Tanács ítélet, T-341/07, EU:T:2011:687, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2018. december 14-i East West Consulting kontra Bizottság ítélet, T-298/16, EU:T:2018:967, 124. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

599 Az ilyen jogsértés akkor állapítható meg, ha együtt jár a mérlegelési jogkörre vonatkozóan előírt korlátoknak az érintett intézmény általi nyilvánvaló és jelentős mértékű megsértésével, és e vonatkozásban figyelembe kell venni többek között a megoldandó helyzetek összetettségét, a megsértett szabály egyértelműségének és pontosságának fokát, valamint a megsértett szabály által az uniós intézmény részére biztosított mérlegelési mozgástér terjedelmét (lásd: 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. november 18-i H kontra Tanács ítélet, T-271/10 RENV II, EU:T:2020:548, 101. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az uniós jog puszta megsértése csak akkor lehet elegendő e jog olyan kellően súlyos megsértésének megállapításához, amely megalapozhatja az Unió szerződésen kívüli felelősségét, ha az uniós intézmény csak jelentősen korlátozott mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, vagy egyáltalán nem rendelkezik mozgástérrel (lásd: 2021. január 20-i Bizottság kontra Printeos ítélet, C 301/19 P, EU:C:2021:39, 103. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. szeptember 20-i Dehousse kontra Európai Unió Bírósága ítélet, T-433/17, EU:T:2019:632, 165. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

a) A hivatkozott jogellenességről

600 A Bizottság és az ESZT magatartását illetően a felperesek arra hivatkoznak, hogy az ESZT 2017. május 23-i és 31-i, valamint az ezt követő napokon tett nyilatkozatai és nyilvánosságra hozatalai olyan általános pánikot váltottak ki, amely a Banco Popular részvényárfolyamának zuhanásához és az ügyfelei betéteinek tömeges kivonásához vezetett. Az ESZT megsértette titoktartási kötelezettségeit. Az információk kiszivárgásának kezdetén az ESZT és a Bizottság a kár enyhítésére irányuló intézkedések meghozatala helyett passzív magatartást tanúsított a megfelelő ügyintézéshez való joggal és a korai beavatkozáshoz való joggal ellentétesen. A felperesek szerint, amikor az ESZT úgy ítélte meg, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, a szanálási programot anélkül fogadta el, hogy figyelembe vette volna a számukra kevésbé korlátozó intézkedéseket, megsértve ezzel a 806/2014 rendeletet és az olyan alapelveket, mint az arányosság, a hátrányos megkülönböztetés és az önkényesség tilalma, a meghallgatáshoz való jog és a határozatok indokolásához való jog.

601 A felperesek úgy vélik, hogy az uniós jog ESZT és Bizottság általi megsértése egyértelműen bizonyított, ami elegendő a kellően súlyos jogsértés fennállásának megállapításához. Az ESZT szerződésen kívüli felelősségét megalapozó, kimenthetetlen hibáról van szó. Nem lett volna szabad nyilatkozatokat tennie, és információkat nyilvánosságra hoznia, és – mivel kárt okoztak a Banco Popularnak – az ESZT-nek és a Bizottságnak meg kellett volna kísérelnie annak enyhítését, és ha a fizetésképtelenség visszafordíthatatlan, a törvénynek és az alapelveknek megfelelő szanálási eszközről kellett volna határozniuk.

602 A felpereseknek a Bizottság és az ESZT magatartására vonatkozó érvei két kifogásra oszlanak, amelyek egyrészt a titoktartási kötelezettségek megsértésére, másrészt pedig az ESZT és a Bizottság passzív magatartására vonatkoznak.

1) Az első, a titoktartási kötelezettségek megsértésére alapított kifogásról

603 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a 806/2014 rendelet (116) preambulumbekezdéséből, 88. és 90. cikkéből, valamint az EUMSZ 339. cikkből kitűnik, hogy a gondosság és az óvatosság követelménye rendkívül magas szintű. Úgy vélik, hogy téves azt állítani, hogy az ESZT elnöke által 2017. május 23-án a Bloomberg televíziócsatornának adott interjú nem tette lehetővé a nyilvánosság számára annak megállapítását, hogy a Banco Populart a 806/2014 rendelet (116) preambulumbekezdése értelmében vizsgálják.

604 A felperesek azt állítják, hogy a 2017. május 23-i és 31-i nyilatkozatok és információszivárogtatások az ESZT-nek, vagy legalábbis a szanálási eljárásban részt vevő uniós tisztviselőknek tudhatók be. Az ESZT nem tagadta, hogy a Reuters 2017. május 31-én közzétett sajtócikke a kiszivárogtatások forrása. A Bizottság és az ESZT nem tagadta, hogy a spanyol hatóságok – különösen a FROB – kivonták a betéteket. Az ESZT és a Bizottság nem végzett olyan belső vizsgálatot, amely lehetővé tette volna annak megállapítását, hogy nem ők voltak a kiszivárogtatások forrásai. Az ESZT nem folytatta le az információk bármiféle hozzáférhetővé tételének következményeire vonatkozó, a 806/2014 rendelet 88. cikkének (5) bekezdésében említett ellenőrzési eljárást, ami kellően súlyos jogsértésnek minősül.

605 Az EUMSZ 339. cikk előírja:

„Az Unió intézményeinek tagjai, a bizottságok tagjai, valamint az Unió tisztviselői és egyéb alkalmazottai szolgálati jogviszonyuk megszűnését követően sem fedhetik fel a szolgálati titoktartási

kötelezettség alá eső információkat, így különösen a vállalkozásokra, az ezek üzleti kapcsolataira vagy költségösszetevőire vonatkozó információkat.”

606 Az ítélkezési gyakorlat szerint, ugyan ez a rendelkezés főleg a vállalkozásoktól szerzett információkra vonatkozik, az „így különösen” fordulat azt mutatja, hogy olyan általános elvről van szó, amely más bizalmas információkra is alkalmazandó (lásd analógia útján: 2011. március 3-i Siemens kontra Bizottság ítélet, T-110/07, EU:T:2011:68, 400. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

607 A 806/2014 rendelet 88. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„Az [ESZT] tagjaira, alelnökére, [az ESZT] 43. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett tagjaira, a Testület személyzetére és a részt vevő tagállamok által kicserélt vagy kirendelt, szanálási tevékenységeket folytató személyzetre – megbízatásuk lejártát követően is – az EUMSZ 339. cikkében és az uniós jogszabályok vonatkozó rendelkezéseiben előírt szakmai titoktartási követelmények alkalmazandók. Ennek megfelelően tilos a szakmai tevékenységeik során vagy illetékes hatóságoktól vagy szanálási hatóságoktól e rendelet szerinti funkcióik kapcsán tudomásukra jutott bizalmas információkat bármely személy vagy hatóság tudomására hozniuk, kivéve, ha ez az e rendelet szerinti funkcióik gyakorlása keretében vagy olyan összefoglaló vagy összegzett formában történik, amely alapján a 2. cikkben említett szervezetek nem azonosíthatók, továbbá kivéve azt az esetet, ha rendelkeznek az információt nyújtó hatóság, illetve szervezet kifejezett és előzetes hozzájárulásával.”

608 Meg kell említeni a rendelet fenti 514. pontban hivatkozott, a szanálási határozat elfogadását megelőzően az ESZT birtokában lévő információk bizalmas jellegére vonatkozó (116) preambulumbekezdését is.

609 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a keresetlevélben a felperesek említik „az ESZT 2017. május 23-i és 31-i, valamint az ezt követő napokon tett nyilatkozatai és nyilvánosságra hozatalai”-t. Válaszukban a felperesek kizárólag az ESZT elnökének 2017. május 23-i interjújára és a Reuters által 2017. május 31-én közzétett cikkre hivatkoznak.

610 Mivel a felperesek nem határozzák meg, hogy melyek az ESZT állítólagos nyilatkozatai, a Törvényszék az ESZT elnöke által 2017. május 23-án mondottak és a 2017. május 31-i Reuters cikk tartalmának vizsgálatára szorítkozik, amelyekre a felperesek a titoktartási kötelezettség megsértésére való hivatkozás érdekében támaszkodnak.

611 Először is, ami az ESZT elnökének a Bloomberg televízió-csatornán 2017. május 23-án adott interjúját illeti, az újságíró a következőket kérdezte:

„Elvihetem Spanyolországba? Szeretnék mutatni nézőinknek valamit, ami nagyon is a radarunkon van itt a Bloombergnél, ez pedig a Banco Popular és az átváltható kötvények, amelyek jelenleg némi nyomás alatt vannak. Az intézmény CET 1 mutatója valamivel több mint 7%. Önöknél is a radaron van?” [Can I take you to Spain? I want to show our audience something that is very much on our radar screen here at Bloomberg and that is Banco Popular and the CoCos (Contingent Convertibles) which are under a little bit of pressure right now. This is an institution with a CET 1 just north of 7 per cent. Is it on your radar screen as well?]

612 Az ESZT elnöke a következőket válaszolta:

„Soha nem beszélek egyedileg bankokról. Nem egy bank van a radarunkon, és természetesen a Banco Popular is egy olyan eset, amelyet figyelemmel kísérünk, de nem ez az egyetlen.” [Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching].

613 Meg kell állapítani egyrészt, amint arra az ESZT rámutat, hogy e kijelentések általános jellegűek, mivel az intézmények felügyelete az EKB-val együttműködésben az ő feladatkörébe tartozik. Az az információ, amely szerint a Banco Popular mint az egységes felügyeleti mechanizmus hatálya alá tartozó hitelintézet „felügyelet alatt áll”, nem bizalmas.

614 Ezenkívül az *elconfidencial.com* által közzétett, a fenti 41. pontban említett 2017. május 15-i cikkből kitűnik, hogy az az információ, amely szerint a Banco Popular az EKB vizsgálatának tárgyát képezte, már nyilvános volt.

615 Másrészt ezen interjú során az ESZT elnöke nem említi a Banco Popular szanálásának lehetőségét. Ebből a nyilatkozatból nem lehet következtetést levonni a Banco Popular szanálásának közelgő végrehajtására vonatkozóan, és még kevésbé az ESZT által végrehajtható szanálási eszközzel kapcsolatban.

616 Ezenkívül, mivel e kijelentések nem értelmezhetők úgy, mint amelyek azt jelentenék, hogy a Banco Popular szanálási eljárás tárgyát fogja képezni, azok nem tartoznak a 806/2014 rendelet szanálási határozattal kapcsolatos valamennyi információnak a határozat elfogadását megelőző közléséről szó (116) preambulumbekezdésében szereplő esetek közé.

617 Egyébiránt, ami ezen interjúnak a keresetlevél 16. pontjában idézett másik részét illeti, elegendő megjegyezni, hogy az ESZT elnökének kijelentései olyan általános kijelentéseknek minősülnek, amelyek nem érintik a Banco Popular konkrét helyzetét. E részletben ugyanis az ESZT elnöke a következőket válaszolta az olyan intézmények jövőjére vonatkozó kérdésre, mint a Banco Popular, amelyek nemrégiben a piacon tőkét vontak be, és ezt újból nehezen tették meg:

„Nos, megismétlem, nem fogok a Banco Popularról beszélni. Nyilván megérti, hogy úgy vélem, hogy e téma vizsgálata pontosan arra a kérdésre tér ki, hogy mi a mögöttes ok, és minden esetben egyedi és különleges kérdés az, hogy a rossz bankban meg lehet-e szabadulni a nemteljesítő hitelportfoliótól? Meg lehet próbálni annak eladását? Hogyan lehet átstrukturálni? Az egyesülés mindig ott van lehetőségként. Úgy vélem, hogy egyértelmű üzenetem az, hogy az elmúlt két évben azon dolgoztunk, hogy megpróbáljunk olyan szanálási terveket kialakítani, amelyek remélhetőleg magánszektorbelibb megoldásokat is kínálnak. Így a bank azt megelőzően, hogy életképtelenné válna, és szanálás alá vonnák, oly módon alakul át, hogy alternatív, magánszektorbeli megoldásokat lehessen találni. Azt mondanám, hogy mindig van – még álláspontunk szerint is – előnyben részesítendő megoldás. És nem egyetlen megoldás van.”

618 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az ESZT elnöke által a 2017. május 23-i interjú során elmondottak nem tartalmaznak bizalmas információkat, és nem minősülnek sem a bizalmasság elve, sem a 806/2014 rendelet 88. cikkében és az EUMSZ 339. cikkben előírt szakmai titoktartási kötelezettség megsértésének.

619 Másodszor, ami a Reuters által 2017. május 31-én közzétett, „Az EU-t figyelmeztetik a spanyolországi Banco Popular felszámolásának kockázatára” című cikket illeti (La EU, advertida de una resolución Ordenada en Banco Popular) e cikkben az szerepel, hogy az Unió egy magas rangú névtelen tisztviselője szerint az európai bankok egyik fő felügyelőszerve arra figyelmeztette az uniós tisztviselőket, hogy a Banco Popular szanálásra kerülhet, ha nem sikerül vevőt találnia, továbbá jelezte, hogy az ESZT elnöke nemrégiben „korai előrejelzést” bocsátott ki. E cikk szerint e magas rangú tisztviselő azt is jelezte, hogy az ESZT elnöke kinyilvánította, hogy az ESZT a (Banco Popular) eljárást egy esetleges beavatkozás érdekében különös figyelemmel kíséri, és hozzátette, hogy a bank egyesülésére vonatkozó ajánlat sikertelen lehet.

620 A Reuters e cikkében az is megjelent, hogy más, szintén névtelen forrás szerint általános előkészületek voltak folyamatban, jóllehet még semmiféle konkrét intézkedés nem került elfogadásra. E cikk szerint a Banco Popular egyik szóvivője kijelentette, hogy a bank több terven is dolgozott, ideértve az egyesülést, a tőkeemelést és az eszközök eladását.

621 Meg kell továbbá jegyezni, hogy e cikk megemlíti az ESZT ugyanezen a napon kelt sajtóközleményét, amelyben az ESZT jelezte, hogy nem kommentálja valamely bank egyedi nehézségeit, hogy nem tudja megerősíteni az elnöke által tett állítólagos hivatkozásokkal kapcsolatos értelmezéseket, valamint hogy soha nem bocsátott ki bankokkal kapcsolatos előrejelzést.

622 A felperesek megemlítik e cikk azon részét, amely szerint „általános előkészületek vannak folyamatban”. Elegendő megállapítani, hogy a cikk szerint e kijelentéseket egy szintén anonim „másik forrás” tette, amely kapcsán nem jelölték meg, hogy uniós tisztviselőről van szó. E kijelentések tehát nem tulajdoníthatók a Bizottság valamely tisztviselőjének vagy az ESZT személyi állománya valamely tagjának. Ráadásul az „általános előkészületekre” való hivatkozás igen homályos, és nem ad semmilyen útmutatást, amely lehetővé tenné annak meghatározását, hogy azok egy olyan szanálási eljárást érintenek, amelyet a Banco Popular ellen indítottak, vagy a maga a bank által tervezett és e cikkben szintén említett tervekre utaltak.

623 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a felperesek nem jelölik meg, hogy az említett cikkben szereplő információk közül melyik bizalmas, és azt sem, hogy azok közzététele milyen mértékben jelentené az ESZT vagy a Bizottság szakmai titoktartási kötelezettségének megsértését. Mindenesetre ezen uniós tisztviselő e cikkben tett kijelentései nem olyan bizalmas információkra vonatkoztak, amelyeket csak az ESZT vagy a Bizottság tagjai ismerhettek, és nem alkalmasak a felperesek által hivatkozott állítólagos kiszivárogtatások fennállásának bizonyítására.

624 Így először is, a tisztviselő említett egy, az ESZT elnöke által kibocsátott „korai előrejelzést”. Meg kell azonban jegyezni, hogy ez az állítás nem felel meg az ESZT hatáskörének, amire egyébként az ESZT a 2017. május 31-i sajtóközleményében emlékeztetett.

625 Másodszor, ami e tisztviselő azon állítását illeti, amely szerint „az ESZT elnöke a (Banco Popular) eljárást egy esetleges beavatkozás érdekében különös figyelemmel kíséri”, elegendő megállapítani, hogy e kijelentés lényegében megismétli azt, amit az ESZT elnöke a 2017. május 23-i Bloomberg televíziós csatornának adott interjú során nyilvánosan állított, vagyis hogy a Banco Populart „figyelemmel kísérik”. Ráadásul az e kijelentés kapcsán adott kiterjesztő értelmezést az ESZT a sajtóközleményében cáfolta.

626 Ezenkívül az a tény, hogy e cikk az ESZT elnökének állítólagos kijelentéseit tartalmazza, nem elegendő azok hitelességének bizonyításához, annál is inkább, mivel nem azonosították azt a személyt, aki e kijelentéseket tette.

627 Harmadszor, ami e tisztviselő azon állítását illeti, amely szerint a bank egyesülésére vonatkozó ajánlat eredménytelen lehet, ugyanezen cikkből kitűnik, hogy maga a Banco Popular jelezte, hogy a magánértékesítési eljárás keretében az ajánlatok benyújtására eredetileg 2017. június 10-ére kitűzött határidő rugalmas.

628 E tekintetben a felperesek a keresetlevél mellékleteként benyújtották az *El País* 2017. május 31-i cikkét, amelynek címe: „A Banco Popular június végéig meghosszabbítja az ajánlatok benyújtásának határidejét” (El Popular amplía el plazo para presentar ofertas hasta fin de junio), és amely megerősíti, hogy a bank e hónap utolsó hetére halasztotta az ajánlatok benyújtásának határidejét.

629 Így annak eshetősége, hogy a 2017 áprilisában indított magánértékesítési eljárás eredménytelen lehet, nem tekinthető bizalmas információnak, hanem pusztán olyan következtetésnek, amely azon körülményekből ered, hogy 2017. május 31-én a Banco Popular ezen eljárás keretében még nem talált vevőt, és hogy ezen eljárás befejezésének időpontját elhalasztották.

630 Negyedszer, ami azt az állítást illeti, amely szerint egy magas rangú névtelen tisztviselője szerint az európai bankok egyik fő felügyelőszerve arra figyelmeztette az uniós tisztviselőket, hogy a Banco Popular szanálásra kerülhet, ha nem sikerül vevőt találnia, meg kell állapítani, hogy májusban már számos újságcikk említette azt a tényt, hogy a Banco Popular nehéz helyzetben volt, és magánértékesítési eljárást kezdeményezett.

631 Így az *elconfidencial.com* internetes oldalon közzétett, a fenti 40. pontban hivatkozott 2017. május 11-i cikkből kitűnik, hogy fizetésképtelenség kockázata miatt a Banco Popular elnöke elrendelte a bank sürgős eladását. A Reuters 2017. május 31-i cikkében szereplő, arra való hivatkozás, hogy „az európai bankok egyik fő felügyelőszerve” tájékoztatta az uniós tisztviselőket, láthatóan megfelel az e 2017. május 11-i cikkben szereplő azon információnak, miszerint a többek között a betétek folyamatos kiáramlásának betudható fizetésképtelenség komoly kockázata miatt a Banco Popular elnöke kénytelen volt végrehajtani az értékesítési eljárást annak érdekében, hogy megfeleljen az EKB követelményeinek. Ezenkívül az *elconfidencial.com* internetes oldalon közzétett, a fenti 41. pontban hivatkozott 2017. május 15-i cikkben jelezték, hogy a Banco Popular elnöke az EKB vizsgálatát követően hajtotta végre a Banco Popular értékesítési tervét.

632 Így az a tény, hogy a Banco Popularnak a fizetésképtelenség kockázatával kellett szembesülnie, ha az általa indított értékesítési eljárás végén nem talál vevőt, 2017 májusa óta nyilvános információnak minősült.

633 Ebből következik, hogy a felperesek állításával ellentétben a névtelen uniós tisztviselő e cikkben tett kijelentései nem tartalmaznak a Banco Populart érintő szanálási eljárás végrehajtására vonatkozó olyan bizalmas információkat, mint amelyek a 806/2014 rendelet (116) preambulumbekezdésében szerepelnek, és amelyeket csak a Bizottság tisztviselői vagy az ESZT tagjai ismerhettek.

634 Egyébiránt a Reuters e cikke egy állítólagos, névtelenül maradt uniós tisztviselő nyilatkozataira támaszkodik, akinek esetében nem pontosították, hogy melyik uniós intézményhez vagy szervhez tartozik.

635 Amint azt az ESZT előadja, az ESZT tagjain vagy a Bizottság tisztviselőin kívül számos más személy tehetett ilyen kijelentéseket, tekintettel a többek között a 806/2014 rendelet 88. cikkének (6) bekezdésében előírt információcserére vonatkozó lehetőségekre.

636 Márpedig az ítélkezési gyakorlat szerint kártérítési kereset keretében a felperesnek kell bizonyítania, hogy az Unió EUMSZ 340. cikk szerinti, szerződésen kívüli felelőssége megállapításának a feltételei teljesülnek. Ily módon, mivel a felperesek a jelen ügyben nem bizonyították, hogy az információk sajtóban való közzététele információknak a Bizottságnak vagy az ESZT-nek betudható hozzáférhetővé tételéből eredt, az ilyen közzététel főszabály szerint nem róható fel azoknak (lásd ebben az értelemben: 2008. július 8-i Franchet és Byk kontra Bizottság ítélet, T-48/05, EU:T:2008:257, 182. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

637 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperesek semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatnak annak alátámasztására, hogy az e cikkben említett tisztviselő a Bizottság tisztviselője vagy az ESZT személyi állományának tagja lenne.

638 A felperesek annak kijelentésére szorítkoznak, hogy e cikk bizonyítja a kiszivárogtatások fennállását, és hogy az ESZT nem tagadta, hogy kiszivárogtatás történt. Azzal érvlenek, hogy az ESZT és a Bizottság nem nyújtott be olyan jelentést, és nem végzett olyan belső vizsgálatot, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy nem ők okozták a Reuters cikkében szereplő információk kiszivárogtatását. Azt állítják, hogy mivel erre a belső vizsgálatra nem került sor, az ESZT és a Bizottság nem terjeszthetnek elő olyan bizonyítékot, amely lehetővé tenné számukra a 806/2014 rendelet (116) preambulumbekezdéséből, valamint 88. és 91. cikkéből eredő vélelem megfordítását.

639 Márpedig még ha fel is tételezzük, hogy az e cikkben tett kijelentések valamely uniós tisztviselőtől származó kiszivárogtatáson alapulnak, mivel nem bizonyított, hogy a Bizottság szolgálatai vagy az ESZT felelős azon információk kiszivárgásáért, amelyről a felperesek által hivatkozott újságcikkek tanúskodnak, az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a kiszivárogtatás ilyen forrása nem vélelmezhető (lásd ebben az értelemben: 2006. március 15-i BASF kontra Bizottság ítélet, T-15/02, EU:T:2006:74, 605. pont).

640 Ezenkívül rá kell mutatni arra, hogy még abban az esetben is, ha valószínűsíthető, hogy a Bizottságtól vagy az ESZT-től származhat e kiszivárogtatás, ez az eshetőség önmagában nem elegendő – amint azt a felperesek állítják – ahhoz, hogy őket terhelje az ellenkező bizonyítása (lásd ebben az értelemben: 2006. április 5-i Degussa kontra Bizottság ítélet, T-279/02, EU:T:2006:103, 412. pont).

641 A felperesek állításával ellentétben a 806/2014 rendeletnek sem a (116) preambulumbekezdése, sem pedig a bizalmas információk bármely személlyel vagy hatósággal való közlését megtiltó 88. cikke nem értelmezhető úgy, mint amely azt a vélelmet tartalmazza, hogy minden, valamely szervezet szanálására vonatkozó kiszivárogtatás az ESZT személyi állományának tagjától származik, ami a bizonyítási teher megfordulását vonja maga után.

642 A jelen ügyben azon vélelem hiányában, hogy a Bizottságtól vagy az ESZT-től eredt az információk állítólagos kiszivárogtatása, nem nekik kell bizonyítaniuk, hogy azok tőlük származtak.

643 Ráadásul a belső vizsgálat hiányából semmi esetre sem lehet arra következtetni, hogy az ESZT vagy a Bizottság megsértette a titoktartási kötelezettségeit. Ily módon meg kell állapítani, hogy az, hogy az ESZT és a Bizottság a szanálási határozat elfogadását követően nem folytatott le belső

vizsgálatot az információk esetleges kiszivárogtatása okának meghatározása céljából, nem releváns egy olyan jogellenes magatartás értékelése szempontjából, amely a felperesek által hivatkozott kárt okozta.

644 E tekintetben a Törvényszék Hivatalához 2020. október 9-én benyújtott levelében a felperesek az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése alapján új bizonyítékot ajánlottak fel. E bizonyíték az ESZT két belső, 2017. augusztus 10-i és 18-i elektronikus levelére vonatkozott, amelyek az információknak a Reuters 2017. május 31-i cikke alapjául szolgáló esetleges kiszivárogtatására vonatkoztak. A felperesek megemlítik, hogy hozzáfértek e dokumentumokhoz az ESZT fellebbviteli testületének a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti, a 806/2014 rendelet 90. cikke alapján benyújtott kérelmükre vonatkozó 2020. április 15-i határozatát követően, és hogy az ESZT 2020. augusztus 27-én közölte velük e két elektronikus levelet. Előadják, hogy ezek az elektronikus levelek bizonyítják, hogy az ESZT nem folytatott belső vizsgálatot a 2017. május 31-i cikk alapjául szolgáló információk állítólagos kiszivárogtatásával kapcsolatban.

645 Elegendő emlékeztetni arra, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a 2017. május 31-i Reuters cikkében szereplő állítások az ESZT egyik tagja részéről történő információszivárogtatásból erednek, valamint hogy az a tény, hogy az ESZT nem folytatott belső vizsgálatot, nem releváns annak értékelése szempontjából, hogy ez utóbbi megsértette-e a titoktartási kötelezettségeit. Meg kell tehát állapítani, hogy ezen új bizonyíték, amely annak alátámasztására irányul, hogy az ESZT nem folytatott belső vizsgálatot a 2017. május 31-i cikk alapjául szolgáló információk állítólagos kiszivárogtatásával kapcsolatban, nem releváns.

646 A fentiek összességéből kitűnik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy az ESZT vagy a Bizottság megsértette volna a bizalmasság elvét és a szakmai titoktartási kötelezettséget.

2) Az ESZT és a Bizottság passzív magatartására vonatkozó második kifogásról

647 A felperesek arra hivatkoznak, hogy az információk kiszivárgásának kezdetén az ESZT és a Bizottság a kár enyhítésére irányuló intézkedések meghozatala helyett a megfelelő ügyintézéshez való joggal és a korai beavatkozáshoz való joggal ellentétesen passzív magatartást tanúsított. Amikor az ESZT úgy ítélte meg, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, a szanálási programot anélkül fogadta el, hogy figyelembe vette volna a felperesek számára kevésbé korlátozó intézkedéseket, megsértve ezzel a 806/2014 rendeletet és az olyan alapelveket, mint az arányosság, a hátrányos megkülönböztetés tilalma és az önkényesség tilalma, valamint a meghallgatáshoz való jogot és a határozatok indokolásához való jogot. Úgy vélik, hogy mivel az ESZT és a Bizottság teremtette meg a Banco Popular fizetésképtelenségét előidéző bizonytalan helyzetet, kötelesek voltak eljárni az okozott kár minimalizálása érdekében.

648 Rá kell mutatni arra, hogy a felperesek nem fejtik ki, hogy pontosan mit rónak fel a Bizottságnak és az ESZT-nek, amikor „passzív magatartást” említenek, sem azt, hogy melyek azok az intézkedések, amelyeket azoknak „a kár enyhítése” érdekében kellett volna meghozniuk.

649 Amint arra a Bizottság rámutat, az ítélkezési gyakorlat szerint az uniós intézmények mulasztásai alapján csak akkor állapítható meg az Unió szerződésen kívüli felelőssége, ha ezek az intézmények az uniós jog valamely rendelkezéséből eredő, cselekvésre irányuló jogi kötelezettséget sértettek meg (1994. szeptember 15-i KYDEP kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-146/91, EU:C:1994:329, 58. pont; lásd még: 2005. december 14-i Beamglow kontra Parlament és társai ítélet, T-383/00, EU:T:2005:453, 166. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. november 16-i Acquafarm kontra Bizottság ítélet, T-458/16, nem tették közzé,

EU:T:2017:810, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a felperesek nem fejtik ki, hogy az ESZT és a Bizottság milyen rendelkezések alapján köteles eljárni a szanálási határozat elfogadásának elkerülése érdekében.

650 Annyiban, amennyiben a felperesek a megsemmisítés iránti kérelem keretében már felhozott érvekre hivatkoznak, elegendő megjegyezni, hogy azokat a Törvényszék az első jogalap elemzése keretében elutasította. Közelebbről, a Törvényszék az ESZT és a Bizottság passzív, a megfelelő ügyintézés elvét sértő magatartására vonatkozó érveket az első jogalap első része harmadik kifogásának a fenti 173–176. pontban történő elemzése keretében, a felperesekre nézve kevésbé korlátozó intézkedések figyelmen kívül hagyására vonatkozó érveket pedig az első jogalap második és harmadik részében utasította el.

651 A fentiekből következik, hogy a felperesek nem bizonyították az ESZT vagy a Bizottság jogellenes magatartásának fennállását, és ennélfogva nem bizonyították a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértésének fennállását sem. A fenti 596. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, mivel az ESZT vagy a Bizottság szerződésen kívüli felelőssége megállapításának első feltétele nem teljesül, a második kártérítési kérelmet el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne a többi feltétel vizsgálata.

652 A Törvényszék ugyanakkor a megfelelő igazságszolgáltatás érdekében célszerűnek tartja megvizsgálni a felpereseknek az ESZT és a Bizottság állítólagos jogellenes magatartása és az általuk elszenvedett kár közötti okozati összefüggés fennállására vonatkozó érveit is.

b) Az okozati összefüggésről

653 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a bizalmas információk hozzáférhetővé tételével kapcsolatos okozati összefüggést a 806/2014 rendelet (116) preambulumbekezdése említi, mivel azok azzal a hatással járhatnak, hogy valamely hitelintézet szanálási eljárás alá kerül. A (116) preambulumbekezdésben szereplő „[a]zt kell feltételezni” kifejezés használata azt jelenti, hogy a titoktartási kötelezettség megsértése esetén az uniós intézményeknek kell bizonyítaniuk az okozati összefüggés hiányát.

654 A felperesek emlékeztetnek arra, hogy az ESZT elnökének 2017. május 23-i nyilatkozata, amely szerint az ESZT éppen vizsgálja a Banco Populart, valamint a 2017. május 31-i Reuters cikk, amely arról tájékoztatott, hogy az ESZT szanálási eljárást fog indítani, egy általános pánikot idézett elő, amely a Banco Popular tőzsdei jegyzésének zuhanásához és a betétek tömeges kivonásához vezetett. Ezen információk kiszivárogtatását követően az ESZT és a Bizottság semmit nem tett a helyzet orvoslására, következésképpen pedig az ESZT úgy ítélte meg, hogy a Banco Popular fizetésképtelen, és megindította a szanálási eljárást. Ezenkívül az ESZT több jogsértést is elkövetett a szanálási program elfogadása során. Mindezen jogsértések okozták a felperesek kárát. A felperesek úgy vélik, hogy az ESZT-nek és a Bizottságnak nem lett volna szabad elfogadnia a Banco Popular szanálására irányuló intézkedést, amely esetben még meglennének befektetéseik, vagy azt más feltételek mellett kellett volna elfogadniuk, amely esetben lehetséges, hogy nem szenvedtek volna vagyoni kárt.

655 Ami az állítólagos magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállására vonatkozó feltételt illeti, az említett kárnak a felrótt magatartásból kellőképpen közvetlenül kell következnie, vagyis ez utóbbinak a kár meghatározó okának kell lennie, miközben az Unió nem köteles valamely jogellenes helyzet összes – akár távoli – hátrányos következményét jóvátenni. A

felrótt magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállását a felperesnek kell bizonyítania (lásd: 2019. július 11-i BP kontra FRA ítélet, T-838/16, nem tették közzé, EU:T:2019:494, 217. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

656 A felperesek azt állítják, hogy az ESZT elnökének 2017. május 23-i nyilatkozata és a Reuters 2017. május 31-i cikke okozta a Banco Popular likviditási válságát.

657 Ezek az érvek a Banco Popular likviditási válságának alapját képező tények, valamint annak a fizetésképtelenségéhez vagy valószínűleg fizetésképtelenné válásához vezető okok részleges és téves bemutatásán alapulnak.

658 Így emlékeztetni kell arra, hogy a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelésében az EKB jelezte, hogy a Banco Popular a gyenge jövedelmezősége, eszközeinek rossz minősége és alacsony fedezeti rátája miatt hívta fel magára a figyelmet, és hogy 2017 januárja óta negatív a médiaképe. Az EKB megjegyezte, hogy 2017 februárjában a Banco Popular a 2016-os éves eredményeinek bejelentésekor bejelentette, hogy rendkívüli tartalékokra van szüksége, és hogy elnökét leváltották. Megállapította, hogy ezek a bejelentések a Banco Popular Bank árfolyamának csökkenését okozták, és jelentős aggodalmat keltettek a Banco Popular ügyfélkörében, ami a betétek váratlan kivonásában nyilvánult meg.

659 Az EKB arra is rámutatott, hogy a betétkivonások újabb hullámát az váltotta ki, hogy a Banco Popular 2017. április 3-án egy másik *ad hoc* nyilvános bejelentést tett, amely több belső ellenőrzés eredményéről tájékoztatott, és e kivonási hullámot a fenti 56. pontban említett egyéb események táplálták.

660 A szanálási program (24) preambulumbekezdésében az ESZT több olyan körülményre hivatkozott, amelyek a Banco Popular likviditási helyzetének gyors romlásához vezettek, nevezetesen:

– 2017 februárjában a Banco Popular 5,7 milliárd euró összegű rendkívüli tartalék iránti igényt jelentett be – amely 3,485 milliárd euró konszolidált veszteséghez vezetett –, valamint új elnököt nevezett ki;

– 2017. február 10-én a DBRS leminősítette a Banco Populart;

– 2017. április 3-án a Banco Popular *ad hoc* nyilvános nyilatkozatot tett közzé, amelyben a belső ellenőrzéseknek a pénzügyi kimutatásaira esetlegesen jelentős hatással járó eredményéről tájékoztatott, és megerősítette, hogy a vezérigazgatóját kevesebb mint egy évvel a hivatalba lépését követően leváltják;

– 2017. április 7-én a Standard & Poor's, április 21-én pedig a Moody's leminősítette a Banco Populart;

– 2017. május 12-én a Banco Popular megsértette a 80%-os likviditásfedezeti követelményt, és ezt követően nem volt képes helyreállítani a jogszabályi határértéknek való megfelelést;

– a Banco Popular pénzügyi eredményeire, valamint a fizetésképtelenség vagy a likviditáshiány feltételezett közvetlen kockázatára irányuló negatív és folyamatos médiafigyelem a betétek kivonásának növekedését okozta;

– 2017. június 6-án a DBRS és a Moody's leminősítette a Banco Populart.

661 Az ESZT megjegyezte, hogy e körülmények összessége jelentős betétkivonásokkal járt.

662 Arra is rá kell mutatni, hogy a Banco Popular igazgatótanácsa azon 2017. június 6-i ülés jegyzőkönyvében, amelynek végén megállapította, hogy a bank fizetésképtelen, megemlíti a Banco Popular helyzetéhez vezető okokat, köztük a korábbi hónapokban általában a csoport és a Banco Popular pénzügyi helyzetére vonatkozóan közzétett újságcikkeket, valamint azoknak a likviditási helyzetre gyakorolt hatásait. Az igazgatótanács utalt arra, hogy a Banco Popular által átélt, szélsőséges pénzügyi feszültséggel jellemezhető időszak több tényezőre vezethető vissza, többek között a csökkent fizetőképességre, az eszközök minőségére és a referenciacsoporthoz viszonyított fedezettségükre, valamint a csoport bizonyos médiumokban fennálló folyamatos és rendkívül kedvezőtlen médiaképére. Ebből kitűnik, hogy bár az igazgatótanács elismeri, hogy a csoportnak a sajtóban több hónap óta közzétett pénzügyi nehézségeire vonatkozó információk hozzájárultak a Banco Popular helyzetéhez, azokra csak mint egyik tényező hivatkozik, és nem említi az ESZT elnökének 2017. május 23-i nyilatkozatát, sem pedig a Reuters 2017. május 31-i cikkét.

663 A felperesek által nem vitatott e tényekből kitűnik, hogy a Banco Popular helyzete már jóval 2017. május 23. előtt megromlott, és hogy a Banco Popular likviditási válságát számos olyan tényező okozta, amelyek a bank 2017 februárjában és áprilisában bejelentett rossz eredményeiből eredtek. Különösen, a Banco Popularra vonatkozó likviditásfedezeti követelmény 2017. május 12. óta nem felelt meg a jogszabályi követelményeknek.

664 Meg kell jegyezni, hogy a felperesek nem hagyhatják figyelmen kívül a Banco Popular likviditási problémáit – különösen 2017 áprilisa óta – okozó objektív körülmények összességét. Nem állíthatják érvényesen, hogy a 2017. május 23-i nyilatkozat és a 2017. május 31-i cikk – még ha azok a bizalmasság elvének ESZT vagy Bizottság általi megsértéséhez is vezettek – állt a Banco Popular likviditási válságának, és ebből következően káruk hátterében.

665 Következésképpen ebből kitűnik, hogy a felperesek nem bizonyították az okozati összefüggést az ESZT és a Bizottság által elkövetett állítólagos jogsértések, valamint a Banco Popular likviditási válsága, tehát e jogsértések és a hivatkozott kár között.

666 E következtetést nem teszi kétségessé a felperesek többi érve.

667 A felperesek arra hivatkoznak, hogy az EKB a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelésében rámutatott arra, hogy a 2017. május 31. óta bekövetkezett betétvesztések különösen jelentősek voltak, miután a média felfedezte, hogy a bank felszámolás alá kerülhet, ha a folyamatban lévő magánértékesítési eljárás nem vezet nagyon rövid időn belül eredményre.

668 Értékeléséből kitűnik, hogy az EKB szerint a magánértékesítési eljárás kudarcára és a vállalkozás felszámolásának kockázatára vonatkozó bejelentés megerősítette a Banco Popular betétvesztéseit. Ugyanakkor csak egyről van szó az EKB által hivatkozott számos más olyan tényező közül, amelyek a betétek kivonásának alapjául szolgálnak. A felperesek nem állíthatják, hogy az EKB elismerte, hogy a Reuters cikke okozta a Banco Popular likviditási válságát.

669 Az EKB rámutatott arra a jelentős negatív médiafigyelemre, amely a Banco Populart ezen időszak alatt érintette, és még a fenti 40. és 41. pontban említett, 2017. május 11-én és 15-én megjelent cikkekre is hivatkozik. A felperesek nem választhatják külön ezen újságcikkek összességét az uniós tisztviselőt említő egyetlen cikktől annak alátámasztása érdekében, hogy kizárólag ez a cikk eredményezte a Banco Popular likviditásának megszűnését.

670 A felperesek arra is hivatkoznak, hogy az ESZT az 1. értékelésben, az EKB pedig a Banco Popular sürgős likviditási támogatás iránti kérelmére vonatkozó 2017. június 5-i értékelésében jelezte, hogy 2017. május 23. és 31. fontos időpont volt a Banco Popular likviditási válságában.

671 E tekintetben a Banco Popular sürgős likviditási támogatás iránti kérelmére vonatkozó 2017. június 5-i értékelésében az EKB kifejtette:

„A Banco Popular 2017. március 31. és június 1. között valamennyi ügyfélszegmensben jelentős betétkivonásokkal szembesült, ami a betétállománya […] és a kiegyensúlyozó kapacitása (CBC[…]) súlyos romlásához vezetett. A bank jóhírnevének a médiafigyelemből eredő romlása, valamint a bank azon bejelentése, hogy pénzügyi helyzetének a jelentős leminősítések hatásával összekapcsolódó romlása miatt tőkeemelésre vagy egyesülés-felvásárlásra van szükség, azt eredményezte, hogy a betétkivonások ismétlődően úgy haladták meg a napi 500 millió eurót ez utóbbi hetekben (május 12-én, május 16-án, május 22-én, május 23-án, május 31-én és június 1-jén), hogy közben a források folyamatosan csökkentek, a likviditási tartalék pedig korlátozott volt.”

672 Az ESZT az 1. értékelésben átvette ugyanezt az elemzést, jelezve, hogy az EKB által szolgáltatott információkra támaszkodott.

673 Ebből kitűnik, hogy a 2017. május 23-i és 31-i időpontokat az EKB és az ESZT csak az 500 millió eurót meghaladó betétek kivételi időpontjának megfelelő egyéb időpontok között említi, és azok semmilyen kapcsolatban nem állnak az ESZT elnökének nyilatkozatával és a Reuters cikkével. A felperesek állításával ellentétben az EKB és az ESZT nem jelezte, hogy a május 23-i és 31-i időpontok jelentősebbek lennének, mint a többi említett időpont. Ezenkívül hangsúlyozták, hogy a betétek kivonásának okai sokfélék voltak, és ebből nem lehet arra következtetni, amint azt a felperesek teszik, hogy a május 23-i nyilatkozat és a május 31-i cikk okozta volna a Banco Popular likviditási válságát.

674 Ezenkívül a Banco Popular részvényárfolyamának alakulása 2016 júniusa és 2017 júniusa között állandó csökkenést mutatott. A felperesek állításával ellentétben e változás nem mutat semmilyen kapcsolatot egyrészt a 2017. május 23-i nyilatkozat és a 2017. május 31-i cikk, másrészt a Banco Popular részvényárfolyama között. A Banco Popular részvényeinek árfolyamcsökkenése a bank rossz pénzügyi helyzetével magyarázható, és azt a hitelminősítő intézetek részéről a Banco Popular egymást követő, a fenti 32., 38. és 46. pontban említett leminősítéseivel kell kapcsolatba hozni.

675 A fentiek összességéből következik, hogy a felperesek kártérítési kérelmeit el kell utasítani.

C. A 2. értékelés megsemmisítése iránti és a kártérítés iránti kérelemről

676 Harmadik kereseti kérelmükkel a felperesek a 806/2014 rendelet 20. cikkének (15) bekezdése és 86. és 87. cikke alapján vitatják a 2. értékelést, és a kártérítéshez való jogra hivatkoznak.

677 A Bizottság előadja, hogy a 2. értékelés vitatása elfogadhatatlan. Az ESZT arra hivatkozik, hogy a 2. értékelést nem lehet a szanálásról szóló határozattól elkülönítve vitatni.

678 Először is a felperesek a 2. értékelésnek a megtámadott határozatok megsemmisítésétől függetlenül történő megsemmisítését kérik. A keresetlevélben ugyanis kifejezetten kiemelik, hogy a 806/2014 rendelet 20. cikkének (15) bekezdése alapján az értékelés vitatásához való jog a szanálási határozat, pontosabban az ESZT által a szanálás céljából felhasznált szakértői jelentés részleges megsemmisítése iránti kérelemnek minősül. Azt állítják, hogy a 806/2014 rendelet 20. cikkének (15) bekezdése alapján benyújtott kérelmük független a megtámadott határozatok megsemmisítése iránti keresettől és a kártérítési kérelmeiktől. E kérelem még abban az esetben is elfogadható lenne, ha a többi kérelmet elutasítanák.

679 Ezenkívül a Törvényszék Hivatalához 2019. április 16-án benyújtott, a bizonyításfelvétel módosítása iránti kérelemre vonatkozó levelükben maguk a felperesek is három független keresetként terjesztették elő a megtámadott határozatok megsemmisítése iránti kérelmet, a szerződésen kívüli felelősség megállapítása iránti keresetet és a 2. értékelés vitatását.

680 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 806/2014 rendelet 20. cikkének (15) bekezdéséből kitűnik, hogy:

„Az értékelésnek a szanálási eszköz alkalmazására vagy a szanálási hatáskör gyakorlására vonatkozó döntés, illetve a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlására irányuló döntés szerves részét kell képeznie. Az értékelés maga nem képezheti külön jogorvoslati kérelem tárgyát, [az ESZT] határozatával együtt azonban jogorvoslati kérelem tárgyát képezheti.”

681 E tekintetben a felperesek e rendelkezés és a 806/2014 rendelet (63) preambulumbekezdésének téves értelmezésére hivatkoznak, amely szerint „[e]z az értékelés csak a szanálásról szóló határozattal együtt képezheti bírósági felülvizsgálat tárgyát”. Ellentétben azzal, amit a felperesek állítanak, az értékeléssel és a szanálási programmal szemben a „közös” kereset benyújtásának lehetősége nem jelenti azt, hogy az értékelést a szanálási program megsemmisítésére irányuló keresettől elkülönülő keresetben lehet vitatni, még akkor sem, ha azt ugyanabban az időpontban és egyetlen keresetlevélben terjesztik elő.

682 A 806/2014 rendelet 20. cikkének (15) bekezdésében használt kifejezésekből egyértelműen kitűnik, hogy a 2. értékelés mint a szanálási program szerves része csak ez utóbbi megsemmisítésére irányuló kereset keretében támadható meg, azonban az nem képezheti önálló kereset tárgyát.

683 Így meg kell állapítani, hogy a felpereseknek kizárólag a 2. értékelés megsemmisítésére irányuló kérelmét, függetlenül a megtámadott határozatok megsemmisítése iránti kérelmüktől, a szanálási program megsemmisítésére irányuló keresettől elkülönülő keresetként kell értelmezni. Márpedig a 806/2014 rendelet 20. cikkének (15) bekezdése, amelyre a felperesek a 2. értékelés megsemmisítése iránti kérelmüket alapítják, kifejezetten kizárja az ilyen kereset benyújtásának lehetőségét.

684 A 2. értékelés megsemmisítése iránti kérelmet tehát mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

685 Másodszor, a felperesek olyan kártérítéshez való jogra hivatkoznak, amely közvetlenül a Charta 17. cikkéből ered, még akkor is, ha a 806/2014 rendelet nem ír elő kárenyhítési rendszert. A kártérítést illetően a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Banco Popular részvényeseinek és kötvénytulajdonosainak a határozat meghozatala után olyan kompenzációban kellett volna

részesülniük, amely a 806/2014 rendelet 20. cikke (12) bekezdésének megfelelően a nettó eszközök értékének, nem pedig a felszámolási értéknek felel meg. Azt állítják, hogy e kérelem elfogadható, még akkor is, ha nem határozták meg sem a kár pontos mértékét, sem a kért kártérítés pontos összegét.

686 A felperesek azt is kiemelik, hogy „a 806/2014 rendelet 20. cikkének (15) bekezdésében említett kereset független a megsemmisítés iránti keresettől és a szerződésen kívüli felelősség megállapítása iránti keresettől”, valamint hogy az e rendelkezés céljából alkalmazott értékelés „eltér a kárnak a joghatások fenntartásával történő megsemmisítés, illetve a szerződésen kívüli felelősség esetén történő kiszámításától”. Válaszukban a Banco Popular nettó eszközeinek a szanálás időpontjában fennálló értékének megfelelő kártérítéshez való jogra hivatkoznak a 806/2014 rendelet 20. cikkének az ugyanezen rendelet 20. cikkének (15) bekezdésével, valamint 86. és 87. cikkével összefüggésben értelmezett (12) és (16) bekezdésének megfelelően.

687 Válaszukban a felperesek azt állítják, hogy ha a 2. értékelés tükrözte volna a Banco Popular nettó eszközeinek a szanálás időpontjában fennálló értékét, ez utóbbit nem rendelték volna el, vagy magasabb minimális árajánlatot kellett volna rögzíteni, ami a részvényesek és a tőkeinstrumentumok tulajdonosai számára előnyös lett volna. Úgy vélik, hogy figyelembe véve az EKB és a Banco Popular becsléseit, a Banco Popular nettó eszközoldala pozitív és 7 milliárd euró értékű volt, és hogy a részvényeseket és a tőkeinstrumentumok tulajdonosait az ezen érték alapján kiszámított összeggel, azaz részvényenként 1,67 euróval kell kártalanítani.

688 Ezenkívül rá kell mutatni, hogy a Törvényszék Hivatalához 2019. április 16-án benyújtott levelükben a felperesek elálltak a keresetlevélben szereplő azon kérelmüktől, hogy a Banco Popular nettó eszközértékének kiszámítása érdekében egy szakértőt jelöljenek ki a méltányos, prudens és reális értékelés elvégzésére.

689 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperesek érvei nem teszik lehetővé annak megértését, hogy mi a jogi alapja ennek a kártérítési kérelemnek, amelyet a 2. értékelés vitatása keretében terjesztettek elő.

690 Először is, érthetetlenek a felperesek által a 806/2014 rendelet 20. cikkének (15) bekezdésére, mint a kártérítési kérelmük alapjára tett hivatkozások. E rendelkezés, amelyre a Törvényszék a fenti 680. pontban emlékeztetett, annak kiemelésére szorítkozik, hogy az az értékelés, amelyre az ESZT támaszkodott, a szanálási program szerves részét képezi, és nem képezheti külön kereset tárgyát.

691 Másodszor, azon állítást illetően, amely szerint a kártérítéshez való jog közvetlenül a Charta 17. cikkének (1) bekezdésében rögzített tulajdonhoz való jog megsértéséből ered, meg kell állapítani, hogy még ha a Banco Popular szanálása a felperesek tulajdonhoz való jogának megsértését is eredményezte volna, az nem következhet a 2. értékelésből.

692 Meg kell ugyanis állapítani, hogy a független szakértő által végzett 2. értékelés célja az, hogy az ESZT részére olyan bizonyítékokat szolgáltasson, amelyek lehetővé teszik számára a szanálási program elfogadását, és – amint arra a Bizottság rámutat – önmagában nem vált ki olyan kötelező joghatásokat, amelyek érintenék a felperesek érdekeit. Kizárólag a szanálási program és a 2017/1246 határozat vált ki kötelező joghatásokat. A felperesek tehát nem követelhetik kártérítés nyújtását a 2. értékelés megtámadott határozatok vitatásától független vitatása alapján.

693 Harmadszor, a felpereseknek a 806/2014 rendelet 20. cikkének (12) bekezdésére való hivatkozását illetően elegendő megállapítani, hogy e rendelkezés a jelen ügyben nem releváns.

694 A 806/2014 rendelet 20. cikkének (12) bekezdése kimondja:

„Abban az esetben, ha a 2. cikkben említett szervezet nettó eszközértékének az utólagos, végleges értékelés szerinti becslése magasabb értéket eredményez, mint a szervezet nettó eszközértékének az ideiglenes értékelés szerinti becslése, [az ESZT] felkérheti a nemzeti szanálási hatóságot, hogy:

a) gyakorolja a hitelezői feltőkésítési eszköz keretében leírt, a hitelezők vagy a releváns tőkeinstrumentumok tulajdonosai részéről fennálló követelések értékének növelésére vonatkozó hatáskörét;

b) utasítson egy áthidaló intézményt vagy egy vagyonkezelő szervezetet, hogy fizessen további ellentételezést a szanálás alá vont intézménynek az eszközökre, jogokra, illetve kötelezettségekre vonatkozóan, illetve megfelelő esetben a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok tulajdonosainak az adott tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokra vonatkozóan.”

695 Elegendő megállapítani, hogy a jelen ügyben az ESZT e rendelkezés alapján nem végezte el az utólagos végleges értékelést. Mindenesetre, ellentétben azzal, amit a felperesek állítanak, e rendelkezés nem írja elő annak lehetőségét, hogy az ESZT vagy a Bizottság kártérítést biztosítson számukra.

696 Negyedszer, a felpereseknek a 806/2014 rendelet 20. cikkének (16) bekezdésére, mint a Banco Popular nettó eszközállományának a szanálás időpontjában fennálló nettó értékének megfelelő összegű kártérítéshez való joguk alapjára való hivatkozása nem érthető, mivel e rendelkezés kizárólag azt írja elő, hogy az ESZT biztosítja, hogy a szanálást követően sor kerüljön értékelésre annak meghatározása érdekében, hogy a részvényesek és a hitelezők kedvezőbb bánásmódban részesültek volna-e abban az esetben, ha a szanálás alá vont intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá vonják.

697 Egyébiránt annyiban, amennyiben e kártérítési kérelmet úgy kell értelmezni, hogy az az ESZT vagy a Bizottság szerződésen kívüli felelősségének a 806/2014 rendelet 87. cikkének (3) bekezdése alapján történő megállapítására irányul, elegendő megállapítani, hogy e kérelem nem utal az intézmények EUMSZ 340. cikk értelmében vett felelősségének megállapításához szükséges, a fenti 595. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatban említett feltételek egyikére sem. A felperesek ugyanis nem jelölik meg, hogy milyen jogsértést követett el az ESZT vagy a Bizottság, és azt sem, hogy milyen magatartást rónak fel nekik.

698 A fentiekre tekintettel a 2. értékelés vitatásán alapuló kártérítési kérelmet el kell utasítani.

699 Ennélfogva a felperesek harmadik kereseti kérelmét el kell utasítani.

D. A pervezető intézkedésekre és a bizonyításfelvételre irányuló kérelmekről

700 A felperesek azt kérték, hogy a Törvényszék rendeljen el különböző pervezető intézkedéseket és bizonyításfelvételt.

701 Keresetlevelükben a felperesek azt kérték, hogy a Törvényszék egyrészt kötelezze az ESZT-t, a Bizottságot, az EKB-t, a Spanyol Királyságot, a Banco de Españát és a FROB-ot különböző dokumentumok benyújtására. Másrészt azt kérték, hogy a Törvényszék az eljárási szabályzat 91. cikkének d) és e) pontja alapján rendelje el több személy tanúkénti meghallgatását és szakértői vélemények készítését.

702 A Törvényszék Hivatalához 2019. április 16-án benyújtott levelükben a felperesek előterjesztették a keresetlevélben és a válaszban foglalt bizonyításfelvétel iránti kérelmek módosítását. E levélben jelezték, hogy visszavonják a szakértői vélemény iránti kérelmüket, és hogy a tanúk kihallgatására irányuló kérelmüket az ESZT elnökének meghallgatására korlátozzák.

703 A jogvitában részes fél által benyújtott, pervezető intézkedések, illetve bizonyításfelvétel iránti kérelmeket illetően emlékeztetni kell arra, hogy egyedül a Törvényszék dönthet az előtte folyamatban lévő üggyel kapcsolatban rendelkezésére álló információk kiegészítésének esetleges szükségességéről (lásd: 2017. január 26-i Mamoli Robinetteria kontra Bizottság ítélet, C-619/13 P, EU:C:2017:50, 117. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. november 12-i Fleig kontra EKSZ ítélet, C-446/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:918, 53. pont).

704 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy még ha a keresetlevélben megfogalmazott, tanúk meghallgatására irányuló kérelem pontosan meg is jelöli, hogy mely tényekre vonatkozóan, illetve milyen okokból szükséges a tanút vagy tanúkat meghallgatni, a jogvita tárgyát és a megnevezett tanúk meghallgatásának szükségességét illetően a Törvényszéknek kell értékelnie a kérelem helytállóságát (lásd: 2017. január 26-i Mamoli Robinetteria kontra Bizottság ítélet, C-619/13 P, EU:C:2017:50, 118. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. október 22-i Silver Plastics és Johannes Reifenhäuser kontra Bizottság ítélet, C-702/19 P, EU:C:2020:857, 29. pont).

705 Emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja, 92. cikkének (3) bekezdése és 103. cikke alapján a bizonyításfelvételt elrendelő 2021. május 12-i végzésében elrendelte, hogy az ESZT nyújtson be bizonyos, a fenti 98. pontban hivatkozott dokumentumokat. 2021 június 9-i végzésében a Törvényszék megállapította, hogy az ESZT által bizalmas változatban benyújtott dokumentumok a jogvita megoldása szempontjából irrelevánsak.

706 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy az ügyiratokban szereplő információk és a tárgyaláson adott magyarázatok elegendőek ahhoz, hogy lehetővé tegyék a Törvényszék számára, hogy határozatot hozzon, mivel az eljárás során kifejtett kérelmek, jogalapok és érvek alapján, valamint a felek által benyújtott dokumentumokra tekintettel érdemben el tudta bírálni az ügyet.

707 Ebből következik, hogy a felperesek pervezető intézkedések és bizonyításfelvétel iránti kérelmeit az egyes ilyen kérelmek elfogadhatóságáról való határozathozatal nélkül el kell utasítani.

708 A fentiek összességéből következik, hogy a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

V. A költségekről

709 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság, az ESZT és a Banco Santander kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeiken felül az ez utóbbiak részéről felmerült költségek viselésére is.

710 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése szerint az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. A Spanyol Királyság tehát maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék az Eleveté Invest Group, SL-t és az ítélet mellékletében megnevezett többi felperest kötelezi a saját költségeiken felül az Európai Bizottság, az Egységes Szanálási Testület (ESZT) és a Banco Santander, SA részéről felmerült költségek viselésére.

3) A Spanyol Királyság maga viseli saját költségeit.

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Kihirdetve Luxembourgban, a 2022. június 1-jei nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

I. Jogi háttér . . . 2

II. A jogvita előzményei és a kereset előterjesztését követő tényállás . . . 6

A. A Banco Popularnak a szanálási program elfogadása előtti helyzetéről . . . 6

B. A szanálási program elfogadását megelőző egyéb tényekről . . . 8

C. A Banco Popular 2017. június 7-i szanálási programjáról . . . 11

D. A szanálási határozat elfogadását követő tényekről . . . 13

III. Az eljárás és a felek kérelmei . . . 13

IV. A jogkérdésről . . . 16

A. A megtámadott határozatok megsemmisítése iránti kérelemről . . . 16

1. A 806/2014 rendelet 18. cikkének megsértésére alapított első jogalapról . . . 18

a) A 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésére alapított első részről . . . 18

1) Az első, a likviditási támogatás szükségességére vonatkozó kifogásról . . . 22

2) A titoktartási kötelezettség megsértésére vonatkozó második kifogásról . . . 24

3) A megfelelő ügyintézés elvének megsértésére vonatkozó harmadik kifogásról . . . 25

b) A 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított második részről . . . 26

c) A harmadik, 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított részről . . . 34

2. A második, a 806/2014 rendelet 20. cikkének megsértésére alapított jogalapról . . . 38

a) Az első, a 806/2014 rendelet 20. cikke (11) bekezdésének megsértésére alapított részről . . . 40

b) A második, a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdése a)–c) és f) pontjának megsértésére alapított részről . . . 41

c) A harmadik, a Deloitte függetlenségének hiányára alapított részről . . . 44

d) A negyedik, a 806/2014 rendelet 20. cikke (1) bekezdésének azon okból történő megsértésére alapított részről, hogy a 2. értékelés nem volt „méltányos, prudens és reális” . . . 47

1) Az első kifogásról, amely szerint a 2. értékelés téves kritériumokon alapult . . . 47

2) A második kifogásról, amely szerint az 1. és 2. értékelések nagymértékben spekulatívak 49

3) A harmadik kifogásról, amely szerint a 2. értékelés nem „méltányos, prudens és reális” 55

e) Az ötödik, a 806/2014 rendelet 20. cikke (7) és (9) bekezdésének megsértésére alapított részről 57

3. A harmadik, a Charta 41. cikkének (2) bekezdésében biztosított meghallgatáshoz való jog és az iratbetekintési jog megsértésére alapított jogalapról 58

a) Az első, a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított részről 58

b) A második, az iratbetekintési jog megsértésére alapított második részről 68

4. A negyedik, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogásról 73

B. A kártérítési kérelmekről 80

1. Az első kártérítési kérelemről 80

2. A második kártérítési kérelemről 81

a) A hivatkozott jogellenességről 83

1) Az első, a titoktartási kötelezettségek megsértésére alapított kifogásról 83

2) Az ESZT és a Bizottság passzív magatartására vonatkozó második kifogásról . . 89

b) Az okozati összefüggésről 90

C. A 2. értékelés megsemmisítése iránti és a kártérítés iránti kérelemről 93

D. A pervezető intézkedésekre és a bizonyításfelvételre irányuló kérelmekről 96

V. A költségekről 97